

IANNIS MARIS

ÎN UMBRA CELUILALT

Lei 4,50

IANNIS MARIS / ÎN UMBRA CELUILALT

„scorpionul"

IANNIS MARIS

ÎN UMBRA CELUILALT

În românește de
ANTIȚA AUGUSTOPOULOS-JUCAN

EDITURA DACIA
CLUJ 1971

Coperta de L. BARDOCZ

Iannis Maris

CRIMA DIN CARTIERUL KOLONAKI *

1

ASASINUL A VENIT NOAPTEA

Telefonul suna încontinuu. Karnezis, încă pe jumătate adormit, întinse mîna și ridică receptorul. La celălalt capăt al firului auzi o voce înăbușită.

— Da ? spuse Karnezis, somnoros.

Cu mîna cealaltă răsuci comutatorul. Dormitorul luxos fu scăldat în lumină. Ceasul de pe comodă arăta ora trei.

— Cine e ?

— ...

— Floras ? Kostas, tu ești ?

Karnezis se ridică în capul oaselor. Somnul îl părăsise dintr-o dată, de parcă cineva turnase peste el apă rece.

— La ora asta ?

De la celălalt capăt al firului cuvintele se auzeau tăioase, repezite, furioase.

* Kolonaki : cartier aristocratic al Atenei (N. Tr.)

— Bine. Dacă e necesar, vino. Te aştept...

Karnezis se sculă din pat şi îmbrăcă peste pijamaua de mătase o haină de casă din stofă groasă, englezească. Această convorbire telefonică nocturnă îl tulburase. Umbla neliniştit prin încăperea spaţioasă. Tablouri alese cu gust împodobeau pereţii şi un covor gros amortiza zgomotul paşilor.

Apăsă pe butonul soneriei aflat lîngă pat. Floras ! Ce voia Floras în noaptea de iarnă, la o asemenea oră? Discuţia ce urma avea să fie foarte neplăcută pentru Karnezis. Nimeni nu primeşte cu plăcere, în toiul nopţii, pe soţul amantei sale...

Karnezis se instală într-un fotoliu şi luă o ţigară din portţigaretul aflat lîngă el.

Învăluit în fum, şi-o aminti pe frumoasa doamnă Floras : ochii ei oblici enigmatici, trupul ei superb — ce-i drept, ceva mai plin decît prescriu revistele de modă — micile ei capricii, luxul ce o înconjura De dragul ei, Karnezis uitase de prietenia care-l lega de ani de zile de soţul ei, omul de afaceri Floras.

— Naso, i-a spus într-o noapte, cînd cinau toţi trei, ea, Floras şi el la „Flokas", după o reprezentaţie cu Hamlet la Naţional, Naso, eşti pictorul la modă, tablourile tale sînt foarte căutate şi totuşi mie nu mi-ai făcut pînă acum portretul.

— Nu-mi pictez prietenii, îi răspunsese zîmbind.

— De ce ?

— Poate pentru că îi iubesc şi nu vreau să sufere.

Ea luase aerul unui copilaş, căruia i se refuză o jucărie.

— Şi dacă am să te rog ?

Floras intervenise rîzînd în convorbirea lor.

— Nu scapi de ea. Cînd Janet vrea un lucru, îl dobîndeşte neapărat.

Aşa, s-au înţeles glumind şi în ziua următoare soţia lui Floras a venit în atelierul lui...

O bătaie în uşă îi întrerupse gîndurile. Ana, mica lui cameristă, intră în încăpere. Era nepieptănată, se vedea că se îmbrăcase în grabă şi ochii îi erau încă cîrpiţi de somn.

— Aţi sunat, domnule ?

— Da. Peste puţin va veni prietenul meu Floras, îl cunoşti. Să-l conduci în biroul meu.

Îl privi mirată. „La ora asta ?" Dar nu spuse nimic.

— Da domnule, murmură.

Ieşi, închizînd uşa în urma ei. Karnezis se apropie de fereastră. Trase draperia şi privi jos, în stradă. Era foarte frig, ploua mărunt şi strada Skoufas era pustie la ora aceea. Pustie ?

Se trase brusc în colţul ferestrei. O umbră stătea în ploaie. Nu era sigur, dar i se păruse că priveşte spre fereastra lui. Ascuns după draperii, se strădui să vadă mai bine. Lumina de pe stradă era neclară şi ploaia măruntă care cădea fără întrerupere o făcea şi mai tulbure. Nu. Greşise. Nu era nimeni pe partea cealaltă a străzii. O fi fost umbra proiectată de stîlpul aflat în dreptul casei vecine, sau aşa ceva. Surîse...

— Azi văd fantome, murmură.

Era neliniştit. Apelul telefonic nocturn al lui Floras era cea de a doua poveste neplăcută din ultimele două zile. Cealaltă...

Deschise sertarul comodei şi luă un browning. Zgomotul produs de glontele care pătrundea în încărcător, în timp ce cu arătătorul şi degetul mare tră-

gea piedica, i se păru foarte liniștitor. Puse elegantul revolver negru în buzunarul hainei de casă. Se apropie iar de fereastră. Trase cu grijă draperia ; peste drum nu era nimeni. Strada era pustie. Privi la ceasul de pe comodă : trei și jumătate.

Își aprinse o țigară și se întinse în fotoliu...

În dimineața următoare, Janet venise în atelierul lui. O Janet aprinsă, deosebită. El, serios, își instalase șevaletul, își curățase pensulele și luase loc în fața ei. Lumina, care pătrundea în voie prin fereastra deschisă, cădea pe chipul ei frumos.

— Ești bun prieten cu Floras ? l-a întrebat.

— Da.

— De mult ?

— Ne-am împrietenit cu cinci ani înainte de căsătoria voastră.

Janet se căsătorise cu Floras, care era cu douăzeci de ani mai în vîrstă ca ea, îndată după terminarea războiului*. Era a doua lui soție.

Ea sărea acum de la un subiect la altul...

— Se spune că ai multe prietene.

— Se spune.

— Se spune că nici o femeie nu îți poate rezista.

— Prostii...

Janet, nervoasă, schimbă iar subiectul. Ochii ei străluceau ciudat, alteori jucăuș, alteori aspru.

— Ce culoare au ochii tăi ? l-a întrebat.

— Nu am fost atent.

* Războiul : e vorba de cel de al doilea război mondial (N. Tr.).

— Ai ochi frumoși, Naso...

— Ai să mă lași să lucrez ?

— Ai să mă faci frumoasă ?

— E greu să te pot face mai frumoasă decît ești.

Deodată ea se ridică în picioare.

— De ce nu mă pictezi goală ?

— Janet !

Purtarea ei începea să-l sperie.

— Te temi că trupul meu te va decepționa ?

— Janet, te rog...

Ea însă se și dezbrăcase, grăbită, cu mișcări aproape furioase. Se apropie de el goală. Parfumul ei îl învălui... În dimineața aceea, Karnezis nu a mai pictat. De atunci, soția lui Floras era amanta lui...

Își aprinse încă o țigară. De ce voia Floras să-l viziteze acum, în toiul nopții ? Oare aflase ceva ? Dar cînd ? Se despărțiseră — cei doi soți și el — abia de cîteva ceasuri. Cinaseră împreună cu Ghiuli*. În noaptea aceea, Janet băuse poate mai mult decît se cuvenea... Karnezis îi dusese acasă cu mașina, apoi se-ndreptase spre apartamentul lui. Oare ce se petrecuse între timp ? De ce voia Floras să-l întîlnească neapărat ?

Se auzi soneria de la intrare. În liniștea care domnea, sunetul acesta îl făcu să tresară. Părea un țipăt. Se ridică, străduindu-se să pară calm, dar degetele îi tremurau cînd stinse țigara în scrumieră și aprinse îndată o alta... Trecu în birou. În mijlocul încăperii, palid, cu mîinile în buzunare, îl aștepta Floras.

* Ghiuli : local de noapte din Atena (N. Tr.)

— Ştiu totul, îi spuse omul de afaceri, de îndată ce îl văzu. Nu are nici un rost să negi. Eşti un nemernic... Janet mi-a mărturisit azi, totul...

Ana, camerista pictorului Karnezis, aştepta îmbrăcată în camera ei. Adormise şi visa un vis frumos, cînd soneria stăpînului o silise să-şi părăsească patul cald, să se îmbrace la repezeală şi să primească de la el porunca de a-l aştepta pe Floras.

Bogătaşii ăştia nu au griji şi fac ce le place, chiar şi acum, în toiul nopţii. Treabă era asta, în noaptea friguroasă, Floras să trezească oamenii, ca să facă vizite ? Se înfioră. Desigur, caloriferul nu mai funcţiona. Cîtă agitaţie pe o asemenea vreme !... Şi fireşte, cei umili plăteau oalele sparte. Madame Juliette, menajera franceză a pictorului, nu era proastă să-şi strice somnul ca să-l aştepte la o asemenea oră pe supărătorul musafir. Însă, ce-i drept, stăpînul merita să te jertfeşti pentru el ! A, era un stăpîn foarte bun, domnul Karnezis.

Mica Ana zîmbi cu şiretenie gîndurilor sale. Femeile îl iubeau pe stăpînul ei şi ea ştia cît de mult îl iubeau. Desigur, nu era corect să se uite prin gaura cheii, dar ea se uita. Şi pînă acum văzuse multe lucruri care-i plăcuseră. Da, chiar şi pe frumoasa şi eleganta soţie a lui Floras...

Se auzi soneria de la intrare. Ana alergă, zîmbitoare, să deschidă. Floras intră repede, fără să-i dea atenţie.

Străbătu holul fără să-şi scoată paltonul...

— Unde e stăpînul tău ?

— A spus să poftiţi în birou.

Alteori Floras îi spunea o glumă, o vorbă bună. Acum era altfel. Se-ndreptă grăbit spre birou şi Ana vru să-l urmeze. Avea chef de vorbă. El însă închise uşa în urma lui. Mica Ana se gîndi că aceşti domni bogaţi sînt ciudaţi. Uneori sînt numai zîmbete, îi mîngîie obrazul — şi cîteodată nu numai obrazul. Alteori, ca astăzi Floras, nici nu se uită la ea...

Ridică din umeri.

— Tare îmi mai pasă, mormăi.

Pe cînd intra în camera ei, auzi deodată uşa de la intrare scîrţîind. Reveni repede în hol. Uşa ce da în stradă era întredeschisă. „Uşile astea care se închid cu ajutorul electricităţii nu sînt de treabă", se gîndi. Şi totuşi, aşa cel puţin credea, mai înainte o închisese bine. Dar nu era sigură. Prea era somnoroasă. Împinse canatul şi auzi „clicul" făcut de zăvorul care se închidea. De data asta totul era în ordine. Cuprinsă brusc de curiozitate, se apropie de uşa biroului. Zgomotul certei ajungea pînă la ea, dar nu distingea cuvintele. Se strădui să înţeleagă ceva, dar nu reuşi. Încet-încet, pleoapele i se îngreunau. Îi era frig. Se duse în camera ei şi se trînti îmbrăcată pe pat. Bogătaşii ăştia !...

— Cînd vor avea nevoie de mine, mă vor chema, murmură şi adormi pe dată.

Prin somn i se păru că aude paşi grăbiţi în hol. Cineva trînti uşa cu putere. Se ridică, pe jumătate adormită şi se apropie de fereastră. Peste puţin, văzu prin ploaie, un om care se îndepărta. Era, desigur, Floras. Se aşeză pe pat şi aşteptă să fie chemată. Oare cît era ceasul ? Se culcă şi adormi iar.

La un moment dat se trezi. Avu nevoie de cîtva timp ca să-și amintească de ce se culcase îmbrăcată. Se sculă tulburată. Nu cumva Karnezis sunase și ea nu-l auzise ? Se duse repede spre birou și se liniști ; pe sub ușă răzbătea o dîră de lumină. Deci stăpînul ei era încă acolo. Ceasul din hol bătu jumătate... Patru și jumătate ? Privi ceasul cu cadran mare, alb... Era cinci și jumătate !... Cît de repede trecuse timpul ! Se apropie iar de ușa biroului și bătu. Poate că stăpînul adormise. Bătu din nou. Nici un răspuns. Deschise încet ușa și băgă capul prin deschizătură.

— Domnule...

Nu-l văzu pe Karnezis. Intră în cameră și atunci glasul ei înspăimîntat răsună sfîșietor în clădirea liniștită. Karnezis zăcea într-o baltă de sînge. Fața lui era o plagă însîngerată. Lîngă el, plină de sînge, se afla o statuetă de bronz, un mic Hermes de Praxiteles.

— Ajutor ! urlă Ana și fugi din încăpere.

2

COMISARUL BEKAS

Comisarul Bekas, șeful comisariatului 3 de poliție, îl salută pe polițistul care stătea de pază la ușa apartamentului de la primul etaj al blocului de pe strada Skoufas nr. 10. Se trezise de puțin timp și era prost dispus. În noaptea trecută, o spargere în

apartamentul unuia din secretarii de la ambasada Statelor Unite îl ținuse în picioare pînă la două. De la Ministerul de Externe i se atrăsese atenția asupra întîmplării. Polițistul C 28 era vechi în secție și Bekas îl cunoștea bine.

— Ei, Ghiorghi ?

— Nu s-au atins de nimic, domnule șef. Echipa tehnică vine imediat.

— Urîtă vreme, Ghiorghi.

— Urîtă vreme, domnule șef.

Comisarul Bekas își scoase batista. O gripă afurisită îi tot dădea tîrcoale de cîteva zile și ceea ce îi trebuia, după veghea din noaptea trecută, era un ceai fierbinte și patul lui. Pătrunse în apartament. Polițistul îl urmă. Un subofițer îi veni în întîmpinare.

— Pavlidis, și tu ești pe-aici ? Bravo... Urîtă vreme, așa-i ? Cine a găsit cadavrul ?

— Camerista.

— Cine locuiește aici ?

— O menajeră franțuzoaică, madame Juliette, și un servitor. Însă acesta din urmă e plecat de vreo trei zile în satul lui.

— Bine. Iar am dat de belea. Se pare că acest Karnezis era un pictor foarte cunoscut și ziarele vor avea ce scrie. Unde sînt acum camerista și menajera ?

— Așteaptă într-unul din saloane, domnule șef.

Comisarul Bekas intră în birou. Cadavrul cu fața zdrobită se afla încă în același loc, unde-l găsise Ana. Lîngă cap, micul Hermes însîngerat completa imaginea. Bekas aruncă o privire rapidă în jur.

— O ducea bine pictorul, mormăi.

— Era foarte bogat, domnule şef.
— Ai găsit ceva asupra lui ?
— Un pistol.
Subofiţerul dădu arma superiorului său, apucînd-o atent de mîner, cu mîna înfăşurată în batistă.
— Unde îl avea ?
— În buzunar.
Cu aceleaşi măsuri de prevedere, Bekas luă pistolul şi-l mirosi. Nu fusese folosit de mult timp. Apăsă pe arc şi trase încărcătorul. Scoase gloanţele. Erau şase. Deschise pistolul şi cel de al şaptelea căzu afară. Îl înapoie subalternului său.
— Nu lipseşte nici un glonte, zise.
— N-a apucat să-l întrebuinţeze.
— Aşa se pare.
Ciudată poveste. Un domn monden din cartierul Kolonaki nu se plimbă prin cameră cu un pistol în buzunarul halatului de casă. De cine se temea Karnezis, sau la ce se aştepta ? Bekas îi făcu semn subofiţerului.
— Pînă vin ceilalţi, s-o vedem pe cameristă.
Trecu în camera alăturată, luă loc într-un fotoliu şi îşi aprinse o ţigară. Subofiţerul o conduse înăuntru pe Ana. Era îmbrăcată ca în noaptea trecută, cînd soneria stăpînului ei o făcuse să se scoale din pat. Era palidă şi tremura. Se vedea că încă nici nu se spălase. Comisarul o privi cercetător.
— Tu l-ai găsit pe cel ucis ?
— Eu.
— Cum te cheamă ?
— Ana.
— Foarte bine, Ana. Cîţi ani ai ?
— Şaisprezece.

— Eşti din Atena ?
— Nu. Din insula Andros.
— Bine. Şi eu am o verişoară în Andros.
Ana izbucni în plîns, de parcă faptul că Bekas avea o verişoară în Andros era ceva deosebit de emoţionant. Comisarul zîmbi. Avea o fiică de vîrsta ei, care la ora asta dormea cuminte în patul ei.
— Nu te teme, Ana. Ia loc.
— Stăpînul... spuse ea printre suspine.
— Ţineai la el ?
— Era bun.
— Ascultă, Ana. Cînd ai găsit cadavrul ?
— Dimineaţa la cinci şi jumătate.
— Şi cealaltă, cum o cheamă, madame Juliette unde era, cînd l-ai găsit ?
— Dormea.
— Nu cumva îl văzuse pe stăpînul tău mai înainte ?
— Nu.
— De unde ştii ?
— L-am văzut eu. Pe mine m-a chemat, pe la trei şi jumătate, ca să descui uşa.
— Să descui uşa ?
— Da.
— De ce ? Aşteptaţi vreun musafir ?
— Da... a venit.
— Cine ?
— Domnul Floras.
— Care Floras ? Omul de afaceri ?
— Da.
Lucrurile începuseră să se simplifice.
— De ce a venit domnul Floras ?

Ana se mai liniştise. Povesti totul : despre soneria care o trezise, despre vizita lui Floras şi despre tulburarea lui. Adăugă că aşteptase s-o cheme iar stăpînul ei şi că îl văzuse pe omul de afaceri plecînd.

— L-ai văzut plecînd ?

— Da.

— Ţi-a vorbit ?

— Nu. Mi se pare că adormisem în timp ce domnul Floras discuta cu stăpînul meu în birou. M-a trezit zgomotul făcut de uşa ce se închidea. M-am repezit la fereastră şi l-am văzut.

— Cît era ceasul ?

Ana izbucni în plîns. Comisarul Bekas zîmbi.

— Bine, bine. Deci nu ştii la ce oră a plecat...

— Nu. Nu m-am uitat la ceas.

— Totuşi, îţi aminteşti dacă trecuse mult sau puţin timp din clipa cînd a venit domnul Floras pînă în clipa cînd l-ai văzut plecînd ?

— Da... nu... nu ştiu. Mă furase somnul.

— La ce oră l-ai găsit pe stăpînul tău ucis ?

— La cinci şi jumătate. M-am uitat la ceas. L-am auzit bătînd şi m-am uitat...

— Floras a plecat cu mult înainte de cinci şi jumătate ?

— Nu... Nu ştiu. Cînd a plecat, cred că am adormit iar. M-am trezit brusc, m-am îndreptat spre biroul stăpînului meu, am zărit lumină şi...

— Şi ai găsit cadavrul. Bine. Spune-mi, Ana, acest domn Floras era prieten cu stăpînul tău ?

— Da.

— E însurat ?

— Este.

— Şi soţia lui cum arată ? Tînără, bătrînă, frumoasă, urîtă ?

— Tînără şi frumoasă, tare frumoasă.

— Văd că o cunoşti bine.

— Desigur.

— O vedeai des ?

— Foarte des.

— Cînd venea aici cu soţul ei ?

— Da, şi cînd venea cu soţul ei.

— De ce şi ? Venea şi singură ?

— Da.

— Ca să se întîlnească cu stăpînul tău ?

Ana ezită.

— Ascultă Ana, spuse comisarul Bekas cu seriozitate. Ţineai la stăpînul tău, nu-i aşa ?

— Mult.

— Ei, prin urmare, trebuie să-l găsim pe asasin. Şi numai tu ne poţi ajuta. Dacă nu-mi vei spune adevărul, asasinul va scăpa. Aşa că ar fi bine să-mi răspunzi : doamna Floras venea singură la stăpînul tău ?

— Da.

— Şi stăteau mult împreună ?

— Da.

— Fii atentă, Ana. O simpatizai pe doamna Floras ?

— Nu.

— De ce ?

Într-adevăr, de ce ? Ana nu se gîndise niciodată la asta.

— Nu cumva fiindcă se încurcase cu stăpînul tău ?

— A, nu, nu pentru asta.

— Însă era amanta lui. Aşa e ?

— Da... era...

Comisarul Bekas îi mai puse cîteva întrebări. La ușă se opri o mașină. Sosiseră procurorul și echipa specială.

Comisarul Bekas, în cîteva cuvinte, îi puse pe noii veniți la curent cu situația. Echipa își începu munca. Între timp, procurorul, un om încă tînăr, intră în biroul lui Karnezis. Aflase despre cele întîmplate deîndată ce sosîse la tribunal, deoarece autoritățile polițienești îi aduceau neîntîrziat la cunoștință cazurile care erau de competența sa. Însă victima actuală era o figură foarte cunoscută în societatea ateniană. Și procurorul socotise că de data aceasta era absolut necesar să ia parte, personal și de la început, la anchetă și la interogatoriu.

— Cum stăm, Bekas ?

Comisarul îl stima pe acest superior al său. Procurorul era un om cu vederi largi. Te puteai înțelege cu el. Nu semăna cu unii dintre reprezentanții justiției, care au obiceiul să întindă legea ca pe o sfoară în fața picioarelor poliției, ca s-o facă să se poticnească. Bekas și procurorul Mavridis mai lucraseră împreună. Se salutară cordial. Procurorul întrebă :

— Ce-ți face familia ? Fetița ?

Bekas zîmbi. Își iubea foarte mult fiica.

— Bine. Deși, ca să vă spun drept : ciudate mai sînt fetele de azi.

Procurorul îl bătu prietenește pe spate.

— Ele aparțin epocii lor. Noi îmbătrînim, Bekas. Asta e tot.

Își scoase tabachera și oferi polițistului o țigară.

— Ce părere ai de afacerea asta ?

— Lucruri obișnuite : domnul, doamna, prietenul.

Bekas îi relată pe scurt cele aflate de la cameristă.

— O dramă a onoarei și dragostei, spuse Mavridis. Oamenii ăștia n-au altceva de făcut ? Pe Floras l-ai găsit ?

— Voi merge eu însumi la el acasă. Între timp, am anunțat centrala noastră.

— Oare micuța cameristă ți-a spus tot adevărul ?

— Așa cred. I-a deschis ușa lui Floras și pe urmă se pare că a furat-o somnul.

— Cealaltă ? Cum ai spus că o cheamă ? Madame Juliette ?

— Încă n-am apucat s-o interoghez.

Un zgomot ușor îl făcu să ridice capul. În ușa salonului stătea o femeie. Cîndva fusese frumoasă. Purta o rochie neagră, închisă pînă sus și ajustată pe corp. Părul ei negru, presărat ici-colo cu primele fire argintii, era bine strîns. Avea o față inexpresivă, severă.

— M-ați chemat ?, spuse.

Vocea ei era incoloră.

— Da. Sînteți madame... Juliette ?

— Da.

Vorbea bine grecește, dar rar și cu un pronunțat accent străin.

— Ce știți ?

— Nimic.

Comisarul se întoarse spre superiorul său. Procurorul se juca cu bricheta. Părea foarte absorbit de această ocupație. Însă imperceptibilul surîs de pe buzele sale părea că-i spune lui Bekas : „cu asta nu ne va fi ușor". Bekas tuși. Îl cam enerva sîngele rece al procurorului, dar în același timp îl invidia și-l admira.

— Adică, cum nimic. Nu-l cunoşteai pe Karnezis ?

Lăsase la o parte pluralul, aproape fără voie. Femeia asta nu-i plăcea.

— Sigur că îl cunoşteam.

— De mult timp ?

— Da.

Stătea în faţa lor nemişcată şi inexpresivă, ca un idol asiatic. Procurorul abandonă, în sfîrşit, examinarea brichetei sale. Îi arătă femeii un scaun.

— Vreţi să luaţi loc ?

Vocea lui era calmă, blîndă, aproape duioasă. Femeia se aşeză pe marginea scaunului, mereu închisă în sine.

Procurorul continuă :

— Dacă nu greşesc, sînteţi străină ?

— Franţuzoaică.

— Pe pictor l-aţi cunoscut în Franţa ?

— Da.

— În urmă cu... cîţiva ani ?

— Douăzeci.

— A...

Expresia feţei lui spunea : „Nu păreţi atît de în vîrstă". Surîsul lui era politicos, dar şi puţin ironic.

— Şi aţi venit cu el în Grecia ?

— Nu. El tocmai îşi terminase atunci studiile la Paris. Eu am venit mai tîrziu.

— Ca...

Procurorul se opri pentru cîteva clipe.

— Ca... menajera lui ? întrebă pînă la urmă.

Ea răspunse sec :

— Ca menajeră.

— Mulţumesc.

Se aplecă iar asupra brichetei şi începu să se ocupe de şuruburile ei. Comisarul Bekas, care îşi cunoştea bine superiorul, înţelese că procurorul Mavridis îi lasă terenul liber.

— Poţi să-mi spui, doamnă Juliette, întrebă, accentuînd cu emfază numele străin, poţi să-mi răspunzi : ieri noapte nu ai auzit nimic ?

— Nu.

— Nici cînd s-a deschis uşa ?

— Nu. Dormeam şi camera mea este departe de intrare.

— Cel...

Comisarul căută cuvîntul potrivit. Vru să spună „stăpînul tău", „patronul tău"...

— Victima, spuse pînă la urmă, avea vreun duşman ?

Chipul femeii rămase la fel de inexpresiv.

— Nu avea ? întrebă Bekas.

— Nu ştiu.

— Karnezis era bogat ?

— Da.

— Avea mulţi cunoscuţi ?

— Da, mulţi.

— Pe cine ?

— Nu ştiu. Eu stau în casă. Cu prietenii lui se întîlnea în afara casei.

— Ce relaţii avea răposatul cu doamna Floras ?

— Era amantul ei.

Bekas îşi înfipse privirea în ochii ei nemişcaţi.

— Poţi să-mi spui, doamnă, izbucni, dumneata ce relaţii aveai cu stăpînul dumitale ? Nu cumva îl simpatizai şi dumneata ?

Femeia tresări.

— Nu sînt obligată să răspund la asemenea întrebări.
Comisarul vru să spună ceva. Procurorul, cu aerul său calm, îl opri.
— Bine, doamnă. Sînteți liberă, spuse. Vă rog să aveți amabilitatea de a nu părăsi Atena pentru cîtva timp.
Madame Juliette plecă, la fel de severă și de inexpresivă cum venise. Comisarul Bekas era roșu de furie.
— Am să vă spun... începu.
— Vrei să-mi spui, zise procurorul cu același surîs blînd, că această tigroaică și-ar fi ucis bucuroasă stăpînul ?
— Da. Și pe dumneavoastră și pe mine o dată cu el.
— Totuși nu ea l-a ucis. Prea își arată fățiș ura. Dacă ar fi fost vinovată, s-ar fi străduit să-și ascundă sentimentele. Totuși, să fii cu ochii pe ea. Ar fi bine ca oamenii tăi s-o urmărească vreo cîteva zile.
Comisarul se ridică. Desigur, nu stima pe nimeni mai mult ca pe procuror. Dar, în același timp, nimeni nu-l irita ca Mavridis.
— Eu voi merge să-i fac o vizită doamnei Floras.
— Bine.
Mavridis surîse cu eternul său zîmbet bonom și în același timp ironic.
— Nu uita să-l arestezi pe soțul ei.
Bekas, cu o mișcare bruscă, își înfundă pălăria pe cap.
— Nu voi uita, mîrîi.
— Complimente doamnei, îi strigă procurorul din urmă. Sărutări micuței.

Bekas ieși, trîntind ușa. Mavridis își luă și el pălăria. Polițiștii îl salutară. Surîse. Comisarul Bekas era un om dintr-o bucată, cinstit, spontan și puțin primitiv. Procurorul îl simpatiza.
— E un om de valoare, se gîndi.
Un polițist îi deschise portiera mașinii.

Comisarul Bekas se duse direct la locuința lui Floras, situată în spatele palatului regal. O găsi doar pe doamna Floras, care îl primi cu vădită neplăcere în salonașul ei personal. Fusese trezită de țîrîitul strident al soneriei și de insistența lui de a o vedea neîntîrziat și nu apucase să-și facă toaleta de dimineață. Dar și așa era proaspătă și atrăgătoare. Bekas, cu fața lui roșcovană, părea nelalocul lui în acea încăpere elegantă, cu covoare de preț, mobile scumpe, dantele și bibelouri.
Cu o expresie greu de definit, Bekas urmări du-te-vino-ul nervos al femeii.
— Nu pot înțelege manierele dumneavoastră, spunea doamna Floras. Dacă-l căutați pe soțul meu, de ce m-ați trezit pe mine ? Îl puteați găsi mai tîrziu la birou, nu era nevoie să sculați toată casa în zori de zi.
Comisarul își privi ceasul. Era trecut de nouă. Auzi acolo, zori de zi !, se gîndi. Apoi întrebă :
— La ce oră a plecat soțul dumneavoastră de acasă ?
— De ce ?
— V-am întrebat la ce oră a plecat soțul dumneavoastră de acasă.
Frumoasa femeie se așeză pe un fotoliu. Această mișcare îi desfăcu neglijeul de dantelă, lăsînd să se

vadă un picior impecabil, mult deasupra genunchiului.

— Dimineața, răspunse.

— Sînteți sigură ?

— Sigur că sînt !

— Doamnă, fiți atentă.

— Mă interogați ?

— Vă întreb.

Janet Floras luă o țigară de pe o măsuță aflată lîngă ea. Era încă furioasă, dar în ochii ei frumoși se ivise teama. Duse țigara la buze. Comisarul Bekas i-o aprinse cu bricheta lui ieftină.

— La ce oră ?

— Pe la trei, trei și ceva.

— Știți unde s-a dus ?

Îl privi neliniștită.

— Nu... Sau mai precis da, știu. Dar de ce îmi puneți toate aceste întrebări ?

Genunchiul minunat apăru iar prin deschizătura neglijeului de dantelă. Comisarul Bekas, care era așezat în fața ei, apucă stofa cu o mișcare lentă și acoperi piciorul gol.

— De ce ?, spuse el rar, accentuînd cuvintele. Pentru că în noaptea trecută, între trei și jumătate și cinci și jumătate, cineva l-a ucis pe pictorul Karnezis.

Femeia păli îngrozitor. Mîna care ținea țigara începu să tremure. Cuvintele ieșiră înăbușite de pe buzele ei.

— L-au ucis pe Nasos Karnezis ?

— Da. Într-un mod oribil, care i-a transformat fața într-o rană sîngerîndă. Așadar ? Îmi puteți spune

unde avea de gînd să meargă soțul dumneavoastră cînd a plecat noaptea de aci ?

Janet Floras tremura.

— Da, șopti.

— Unde ?

— La Karnezis.

— De ce ? Ce treabă avea el cu pictorul, la o oră atît de nepotrivită și pe o asemenea vreme ?

— Voia să discute cu el.

— Despre ce ?

Țigara, pe care continua s-o țină, îi arse degetele. Janet o lăsă să cadă pe covor. Bekas se aplecă și o ridică.

— Ce aveau de discutat ?, întrebă iar, stingînd țigara în scrumiera de cristal cu înflorituri aurii.

— O problemă strict personală.

— Care avea legătură cu dumneavoastră ?

— Da.

Vocea ei era slabă. Cu ochii măriți de spaimă ascunsă, privea dincolo de polițist, urmărind parcă înfiorătoarea scenă pe care și-o închipuia. Din prima clipă, șeful comisariatului 3 de poliție simțise o profundă antipatie față de această femeie luxoasă, care trăia numai pentru frumusețea ei și care fusese cauza morții amantului ei și a distrugerii soțului ei. Văzînd-o, totuși, în această stare, îi fu milă.

— Doamnă, spuse — și privirea lui era mai blîndă — este preferabil pentru toți să-mi vorbiți deschis. Despre ce urma să discute soțul dumneavoastră cu Karnezis ?

— V-am spus : despre mine aveau de discutat.

— Ce s-a petrecut între dumneavoastră și soț ?

Vocea Janet-ei era aproape un murmur cînd răspunse.

— Totul s-a întîmplat ieri noapte. Am avut...

Se întorseseră de la localul de noapte unde petrecuseră şi ea era cam beată. Cînd Karnezis o ajutase să coboare din maşină, Janet se lipise de el... Cînd îşi luaseră rămas bun, îi reţinuse mîna şi o apropiase de sîn. Mai tîrziu, în dormitorul ei, pe cînd se dezbrăca, Floras îi spusese deodată :

— Poate crezi că nu văd. Dar de fapt văd mai multe decît presupui tu.

Era aprinsă de băutură. Îşi scosese un ciorap şi se apropiase de Floras, fluturîndu-l. Purta numai un pantof.

— Da ? Şi ce vezi ?

— Multe.

— Că îmi place Nasos ?

— Şi asta.

— Că are ochi frumoşi ?

— Janet !...

— Că ochii lui frumoşi se fac şi mai frumoşi cînd mă priveşte ?

— Eşti beată.

— Deci crezi că sînt beată ?

Era.

— Şi dacă eu, cea beată, ţi-aş spune că m-am săturat de banii tăi şi de părul tău alb ? Că îmi place Karnezis şi că aş putea fi amanta lui ?

— Eşti beată şi proastă.

Ochii ei străluceau de furie. Se învîrtea prin cameră furioasă.

— Proastă ? Nu. Nu sînt proastă. Aş fi proastă dacă mi-aş jertfi tinereţea stînd lîngă tine. Dar nu sînt.

Îşi scoase şi celălalt ciorap.

— Scumpul şi credinciosul tău prieten Karnezis !...

Îşi scosese combinezonul ca să îmbrace cămaşa de noapte de mătase. Stătuse goală în faţa lui.

— Karnezis ! Ei, află că scumpul tău Karnezis e de părere că trupul meu gol este cel mai frumos din cîte a văzut.

Rîsese. Floras se ridicase cuprins de furie.

— Taci !...

— De ce ?

Deodată se îndreptase spre ea şi o pălmuise cu furie. Janet se clătinase, căzuse pe pat. Însă sărise imediat în picioare.

— Brută, strigase cu ciudă, brută. Află că el, Karnezis, e amantul meu. De mult timp...

Soţul ei pălise îngrozitor. O împinsese şi se repezise la telefon...

Vocea i se înecă. Afară, ploaia încetase. Soarele atenian lumina din plin draperiile grele. Tăcerea se aşternu în camera luxoasă, plină de parfumul femeii. Janet Floras retrăia în minte scena din noaptea trecută. Comisarul zise :

— Deci, soţul dumneavoastră s-a dus la telefon. Cît era ceasul ?

— Trei şi ceva.

— Unde e telefonul ?

— În hol.

— Dumneavoastră aţi rămas aici ?

— Da.

— Puteaţi auzi ce spune?

— Da. L-a chemat pe Karnezis. Era nervos şi vorbea tare. Nu înţelegeam tot ce spune, dar am auzit cea mai mare parte a convorbirii. A spus că vrea să-l vadă. Neapărat. Imediat.

Comisarul Bekas se ridică. Merse la fereastră şi dădu la o parte draperiile de mătase. Acum că ploaia încetase, străzile erau foarte animate... Se întoarse spre Janet Floras. Frumoasa femeie stătea nemişcată în fotoliu. În lumina zilei, chipul ei palid şi obosit emana o stranie frumuseţe.

Femei! se gîndi Bekas şi faţa lui roşcovană se încruntă. Femei proaste, nesăţioase, vide. Furia începea să-l cuprindă din nou. Un bărbat ucis, un altul distrus. De ce? Pentru că această doamnă, care avea de toate, voia încă o plăcere, ceva nou. Femei!.. Se gîndi la soţia lui, care îşi petrecea ziua între bucătărie şi copii. La femeia care aştepta cu răbdare mărirea de salariu promisă de ministrul de finanţe. Întrebă iar:

— Soţul dumneavoastră luase ceva cu el? Vreo armă?

— O, nu.

— Are pistol?

— Are.

— Aici în casă?

— Da.

Îi arătă unde se afla. Bekas luă arma şi o examină cu atenţie. Era un pistol strălucitor, Smith 32. Deschise încărcătorul şi goli gloanţele în palmă. Nu lipsea nici unul.

— Ştiţi ce voia să-i spună lui Karnezis?

— Nu. Adică da.

— Ce?

— Voia să-i propună fie să dispară din Atena, fie să se căsătorească cu mine. El urma să accepte divorţul, cu condiţia ca Nasos să mă ia imediat de soţie. Din cîte am auzit, asta am înţeles.

Bekas se aşeză din nou. Luă loc în faţa femeii care îl privea cu ochii ei frumoşi, în jurul cărora începea să se formeze un cerc negru. Poliţistul simţea mai mult decît antipatie, simţea ură faţă de această păpuşă fără ruşine. Era nevinovată. Conform regulamentelor, legilor, era nevinovată. Nevinovată! Îşi întredeschise buzele, de parcă voia să scuipe. Janet îl privea speriată. Nevinovată? Dar dacă există un vinovat pentru crima din noaptea trecută, vinovatul era ea, numai ea. Simţi tentaţia să se poarte aspru. O privi drept în ochi.

— Acum ştiţi, spuse, că în noaptea trecută soţul dumneavoastră l-a ucis pe Karnezis. L-a ucis într-un mod sălbatic, urît, nu ca în romane sau în filmele de cinema. I-a făcut capul zob, cu o statuetă de metal. Şi toate astea din cauza dumneavoastră. Numai din cauza dumneavoastră.

Văzu că femeia îl priveşte îngrozită. Se făcuse albă ca o moartă. Ochii ei mari, ficşi, aveau o expresie de nebunie. Dar aceşti ochi îngroziţi nu erau aţintiţi asupra lui. Priveau mai departe. Spre uşă.

Bekas se întoarse. În prag, palid, nebărbierit, cu gulerul paltonului ridicat, stătea Floras.

Ziarele de după amiază îşi dedicaseră primele pagini crimei din strada Skoufas, care tulburase toată Atena. Titluri pe mai multe coloane informau citi-

torii, că celebrul pictor din lumea bună, Karnezis, fusese asasinat de prietenul său, omul de afaceri Floras şi anunţau că acesta din urmă fusese arestat de comisarul Bekas, şeful comisariatului 3 de poliţie. Fotografiile victimei, ale criminalului şi ale frumoasei lui soţii — cu costum de baie sau cu ultimele creaţii ale modei pariziene la hipodromul de la Faleron — însoţeau articolele. Reportajul se referea la drama amoroasă, la vizita nocturnă a omului de afaceri în apartamentul din strada Skoufas şi descria cu toate amănuntele tragica imagine pe care o prezenta pictorul ucis, cu capul zdrobit.

La Iannakis*, Orfanidis*[1], Zonar's*[2] drama amoroasă din strada Skoufas era singurul subiect de conversaţie. Şi persoanele implicate în ea erau foarte cunoscute. Bîrfa mondenă găsise o hrană bogată şi apetisantă.

Pentru poliţie şi procuratură, afacerea se prezenta deosebit de simplă. Soţia înşală, soţul află, merge noaptea acasă la amant şi îl ucide. Singurul punct care rămăsese neclarificat era dacă existase, sau nu, premeditare. Judecătorul de instrucţie credea că nu existase. Explica punctul lui de vedere.

— Floras ajunge la locuinţa din strada Skoufas. Camerista îi deschide. Îi lasă singuri în birou. Floras îl acuză pe prietenul perfid. Poate că nici el nu ştie de ce s-a dus acolo. În timpul discuţiei, care devine tot mai aprinsă, Floras îşi pierde controlul, apucă statueta şi îl loveşte pe pictor în cap. Acesta se prăbuşeşte. Mă urmăriţi ?

*, *[1] şi *[2] : cunoscute localuri din Atena, frecventate de „lumea bună“ (N. Tr.).

Desigur. Urmăreau expunerea lui, cu mare atenţie. De altfel, lucrurile erau clare.

— Speriat de fapta lui, sălbăticit de patimă şi gelozie, aproape înnebunit la vederea sîngelui, poate şi puţin ameţit de vinul pe care îl băuse, Floras loveşte, loveşte, loveşte... Pînă cînd zdrobeşte complet faţa rivalului pe care-l urăşte atît. Toate acestea sînt deosebit de simple. Ce aţi spus ?

— Nimic.

Nu, comisarul Bekas nu spusese nimic. Sau, cel puţin, nu spusese cu voce tare ceea ce gîndea. Da, totul era simplu, foarte simplu. Dar tocmai această simplitate îl neliniştea. Era în el ceva, nici el nu ştia ce, care îi spunea că această afacere nu era chiar atît de simplă. Ce, însă ? Cum să-l definească ? Poate că antipatia lui pentru acea păpuşă de lux, Janet, îl influenţa. Poate că aerul cinstit al lui Floras, atunci cînd l-a văzut stînd, palid şi nervos, în prag. Poate că uimirea omului de afaceri cînd i-a vorbit despre asasinarea lui Karnezis. Putea fi Floras atît de ipocrit ?

— Ce spuneţi ? întrebă din nou judecătorul de instrucţie.

Nu. Nu spunea nimic. Totul îl acuza pe Floras, totul arăta că el e asasinul. El avea motive să-l ucidă pe pictor, el îl vizitase în toiul nopţii. Nu putea fi altul. Nu exista altul.

Dacă era nevinovat, Bekas ar fi vrut foarte mult să-l ajute să-şi dovedească nevinovăţia. Dar nu era. Nu putea fi. Şi în salonul Janetei, unde-l întîlnise pentru prima oară şi la comisariat, unde îl condusese el însuşi pe omul de afaceri, Bekas se străduise să găsească în răspunsurile lui ceva care l-ar fi putut

ajuta. Trudă zadarnică. Floras spunea că părăsise casa din strada Skoufas la ora cînd — conform concluziilor medicului legist — trebuia să se fi comis crima. Unde se dusese pe urmă ? Bekas îi pusese cu insistenţă această întrebare.

— Tulburat cum eram, am rătăcit în neştire pe străzile Atenei, fu răspunsul.

— Pe ploaie ?

— Da, pe ploaie. V-am spus că eram foarte tulburat după cele aflate de la soţia mea şi de la Karnezis însuşi.

— Aşadar, pînă la ora cînd ne-am întîlnit la dumneavoastră acasă, aţi umblat pe străzi ?

— M-am oprit la o cafenea de lîngă Zappion*. Am băut o cafea.

— Cafeneaua, însă, se deschide la şapte. Pînă atunci ce aţi făcut ?

Floras repeta acelaşi lucru. Îl lăsase pe Karnezis perfect sănătos în biroul lui, după discuţia lor. Plecase ca un nebun. Îşi spuseseră cuvinte grele, dar nu se bătuseră.

— Şi statueta lui Hermes ?

— N-am observat-o. Probabil că era la locul ei.

Hermes ? Într-adevăr, pe statuetă nu se găsiseră amprentele lui Floras. Poate că omul de afaceri nu-şi scosese de loc mănuşile. Sau, poate că amprentele fuseseră şterse după crimă. Pe statuetă se găsiseră nişte amprente vechi de ale cameristei Ana, care făcea curăţenie prin casă. Acestea nu contau. Totul, deci, era simplu. Procurorul şi judecătorul de instrucţie erau de acord. Şi Floras fu arestat preventiv...

* Zappion = grădină din centrul Atenei. (N. Tr.).

Cum se întîmplă de obicei cu asemenea cazuri, trecu destul timp pînă să se fixeze data procesului. Tot atîta timp urma să mai treacă, pînă în ziua cînd Floras avea să fie condus de la închisoare la Curtea cu juri, ca să dea socoteală pentru faptele lui... Încet-încet, în elegantele localuri din cartierul Kolonaki, la „Marea Britanie“, la Orfanidis, cei care îşi beau uzo*-ul de amiază nu mai discutau despre acest caz. Numai uneori, cînd trecea Janet Floras, bărbaţii îşi făceau semne.

— Janet Floras... soţia omului de afaceri.

— A, da. A lui Floras. Cel care l-a ucis pe pictor, amantul „doamnei“.

Crima din cartierul Kolonaki începuse să fie dată uitării.

Dar nu de toţi.

3

UN JIGOLÓ

În suspinele saxofoanelor, dansatoarea franceză lăsă să-i cadă şi ultimul veşmînt. Numărul de streap-tease se sfîrşise. În aplauzele celor prezenţi, dansatoarea se retrase. În dreptul barului se opri. Un bărbat tînăr, cu un pahar de whisky în mînă, o salută. Îi întoarse salutul, trimiţîndu-i un sărut cu

* uzo = băutură alcoolică grecească. (N. Tr.).

vîrful degetelor. Tînărul își sorbi băutura și, cu un gest familiar, împinse paharul spre barman. Acesta i-l umplu pe jumătate. Tînărul luă sifonul și îl umplu pînă sus. Barmanul începu să prepare un cocteil. Zîmbi spre tînăr, plescăind semnificativ din buze.

— O bomboană, franțuzoaica asta, Johny, zise.

Celălalt ridică din umeri. Mișcarea aceasta parcă spunea : Astea sînt lucruri obișnuite pentru mine. Nu avea mai mult de treizeci de ani. Purta un impecabil costum de seară. Cămașa îi era de un alb imaculat. Părul negru, ușor ondulat, împodobea o față frumoasă, cam negricioasă. Ceva însă în aspectul lui impecabil, supăra. Era poate prea elegant, ca să-l poți numi bine îmbrăcat. Și pe chipul lui frumos, a cărui culoare brună era accentuată de două șiruri de dinți foarte albi, flutura un zîmbet lipsit de bunătate. Sub stofa fină a costumului, se desenau mușchii puternici ai unui corp antrenat. Era de statură mijlocie, însă proporțiile sale perfecte îl făceau să pară mai înalt decît era. Barmanul, cu familiaritatea pe care o arată cei de meseria lui față de clienții permanenți, mai ales cînd obișnuiesc să împrumute de la bar purboarul pe care vor să-l dea portarului, spuse :

— Ai rănit-o drept în inimă, da ?

Jigoló-ul se mulțumi să ridice iar din umeri.

— Și cealaltă, Johny ?

Tînărul sorbi o înghițitură de whisky.

— Care, din toate ?

— Care alta, dacă nu frumoasa doamnă Floras, care acum, mititica, are atîta nevoie de consolare ?

Johny vru să răspundă, dar barmanul se-ndreptă spre partea opusă a barului. Un nou client luase loc pe unul din taburetele înalte. Dansatoarea franceză

tocmai revenea din culise. Era îmbrăcată. Se apropie zîmbind de Johny. În mersul ei avea acea legănare care deosebește pe dansatoarele bune. Johny îi luă mîna, fără să coboare de pe taburet. I-o sărută privind-o în ochi.

— Un whisky dublu, spuse ea în franceză, cățărîndu-se alături de el.

De aproape, fața ei arăta la fel de frumoasă și atrăgătoare. Însă cîteva riduri mărunte în jurul ochilor, arătau că trecuse cam de mult de prima tinerețe. Ochii ei erau mari și expresivi, dar obosiți. Frumusețea ei, deși impresiona încă, trăda totuși strădaniile pe care le necesita întreținerea ei și vizitele regulate la institutele de cosmetică. În timp ce-i vorbea tînărului, îl privea cu duioșie. El își păstra surîsul cam obraznic și cam plictisit.

— Johny, vom merge să cinăm pe malul mării ?, întrebă femeia.

— Dacă vrei...

— La Vouliagmeni*, spuse ea, cu o pronunție foarte nostimă.

— E departe.

— Îmi place atît de mult ! spuse ea, alintîndu-se.

Johny ridică din umeri, parcă spunea : „Puțin îmi pasă“. Mai comandară de băut. Barmanul se apropie, lăsîndu-l singur pe noul client, cu care discutase pînă atunci. Umplînd paharele, se aplecă spre Johny :

— Ăla de colo, îi spuse în șoaptă, m-a întrebat de tine.

Johny își încruntă sprîncenele.

* Vouliagmeni = cartier pitoresc al Atenei, situat pe malul mării. (N. Tr.)

— Cine ?

Barmanul i-l arătă pe celălalt, cu o mişcare a capului.

— Tipul de la capătul barului.

— Îl cunoşti ?

— Vine aci pentru prima dată.

Johny aruncă o privire rapidă într-acolo.

Şi el îl vedea pentru prima oară. Era un tînăr bine legat, înalt, cu faţa arsă de soare şi cu ochi limpezi, cenuşii.

— Ce te-a întrebat ?

— Dacă tu eşti Johny Pavlidis.

Johny rîse.

— Dacă nu mă cunoaşte, înseamnă că nu e atenian.

Rîsul lui însă, suna fals.

Privi iar spre necunoscut. Nu părea să fie poliţist. Îmbrăcămintea lui, foarte simplă, trăda un gust discret. Johny Pavlidis se pricepea. Croiala costumului arăta că fusese lucrat în străinătate.

— Despre ce vorbiţi ? întrebă dansatoarea, care nu înţelegea bine limba greacă.

— Vasilis — spuse Johny, arătîndu-l pe barman — mă întreabă de ce stau aici cu tine, în mulţimea asta, cînd aş putea să te am undeva singură.

Ea rîse şăgalnic.

— Toţi barmanii din lume sînt înţelepţi, spuse.

— Atunci să mergem.

Se ridicară. Pavlidis duse mîna la buzunar, dar dansatoarea făcu barmanului cu ochiul.

— Trece totul în contul meu.

O ajută să-şi pună haina şi părăsiră localul Kalamazú. Necunoscutul de la bar plăti şi el şi ieşi după

ei. O cîntăreaţă chiliană cînta acum melodii din ţara ei îndepărtată. Becuri multicolore străluceau la intrarea costisitorului cabaret. Tînărul cu ochi cenuşii privi la automobilul care se îndepărta. La început se îndreptă spre un taxi cu intenţia să-i urmărească, dar se răzgîndi şi, înfundîndu-şi mîinile în buzunare, o porni în direcţia opusă.

Noaptea ateniană era plăcută, dulce, deşi începuse să fie cam răcoare. Tînărul îşi privi ceasul de mînă : două. O luă pe strada Filelinon. În Piaţa Constituţiei sclipeau luminile de la „King George". O luă pe strada Panepistimiou. La Iannaki* cîţiva noctambuli îşi luau cafeaua. Porni mai departe. Acum simţea parcă mai intens răcoarea nopţii de primăvară. Trecătorii se răriseră pe străzile principale ale Atenei. Un soldat american, foarte înalt, se ciocni de el, clătinîndu-se. Se trase repede la o parte, lăsîndu-l să treacă. Mirosul de alcool ajunse pînă la el. Pe balconul ziarului „Proïni" strălucea firma luminoasă. Tînărul ajunse la intrarea luminată de un bec puternic şi pătrunse în clădire. Un tînăr curier, pe jumătate adormit, stătea lîngă uşă, aşezat la o masă pe care se afla un telefon. Ridicîndu-şi capul, privi nepăsător la vizitatorul nocturn şi se cufundă iar în somnolenţă.

Birourile marelui cotidian erau aproape pustii. Ora era înaintată şi reporterii, ca şi redactorii, plecaseră. Trecu într-o sală mare. Văzu telegrafistul cu căştile la urechi şi pe cei doi traducători din schimbul de

* Iannaki = cafenea din centrul Atenei. (N. Tr.)

noapte. Îi salută cu o înclinare a capului şi merse spre fundul sălii, unde pe geamul unei uşi scria: „Redactor şef". Bătu. O voce caldă îi răspunse :

— Intră !...

În dosul unei mese mari, încărcată cu maldăre de hîrtii, un bărbat corpolent, blond, numai în cămaşă, citea un şpalt proaspăt. În faţa lui, un altul stătea nemişcat, fără să facă nimic, întins într-un fotoliu confortabil. Îl văzu pe vizitator şi un surîs prietenos îi lumină faţa.

— Bine ai venit, spuse.

Arătă cu o mişcare a capului un fotoliu şi mormăi, muşcînd capătul unei pipe stinse.

— Ia loc.

Tînărul se aşeză. Îşi întinse picioarele şi luă o ţigară din pachetul ce se afla alături, pe masa redactorului şef. El corecta şpaltul cu un creion colorat. Ochii albaştri îi străluceau plini de inteligenţă, în dosul unor ochelari cu ramă groasă.

— Un moment, spuse, fără să ridice capul de pe hîrtiile lui. Un moment. Nu vă cunoaşteţi ?

Cei doi bărbaţi se priviră. Spuseră „nu" şi zîmbiră. Macris, redactorul şef, se ridică. Acum se vedea mai bine cît era de înalt. Sună, dădu tînărului curier articolele pentru tipografie şi îşi aprinse pipa stinsă, cu o brichetă soldăţească, de tablă.

— Domnul Delios, spuse, arătîndu-l pe bărbatul întins în fotoliu, în timp ce ochii lui continuau să rîdă veseli. Important om politic, al cărui geniu, din nefericire, nu a fost apreciat încă de mase aşa cum merită şi, pentru moment, autorul foiletoanelor istorice pe care le publică ziarul nostru. Oricum însă, e un prieten de nădejde.

Apoi spuse, arătîndu-l pe tînărul de la bar.

— Floras, Dimitris Floras. Un prieten din frumoasele zile petrecute la Paris.

Delios se ridicase. Se opri cu mîna întinsă.

— Floras ? întrebă.

Celălalt îi strînse mîna.

— Dimitris Floras.

Redactorul şef Macris interveni. Cu tonul lui vesel-arţăgos, completă.

— Dimitris Floras. Exact. Fiul „asasinului", dacă asta vrei să întrebi şi te jenezi.

Apoi se întoarse spre Floras.

— Aşadar, Dimitris ?

— L-am văzut.

— Azi ?

— Da. La cabaretul Kalamazù.

— Cum ţi s-a părut ?

— Cum mi-ai spus. Un om de nimic.

Macris îşi puse vestonul. Îşi netezi cu palma părul blond, zburlit, presărat cu fire argintii.

— Mergem să mîncăm ceva. Vom discuta în timpul mesei.

Restaurantul ales de ei se închidea tîrziu. Cei trei bărbaţi găsiră un colţ liniştit. După ce chelnerul plecă să aducă mîncărurile comandate, Macris îl puse la curent pe prietenul său Delios :

— Da, este fiul „asasinului" Floras. Îţi aminteşti de acest caz. Omul de afaceri, pictorul, etc. etc. Dimitris Floras, însă, crede, ca şi mine de altfel, că tatăl lui este nevinovat. Şi a venit să dovedească acest lucru. Da... Grea şi încurcată afacere, totuşi...

Delios privi cu simpatie la Dimitris Floras. Faţa lui bronzată, sinceră, ochii luminoşi, fruntea înaltă, îţi cîştigau îndată simpatia. Era clar : fiul omului de afaceri aparţinea acelei categorii de caractere generoase, pe care te poţi bizui. Îl întrebă :

— Locuiţi la Paris ?

Floras zări simpatia din ochii celuilalt. Dacă e adevărat că doi oameni pot deveni prieteni din prima clipă a cunoştinţei lor, aceasta se întîmplase acum. Tînărul frumos şi robust de treizeci de ani, şi firavul intelectual cam chel şi miop, simţiră că pot avea încredere unul în celălalt.

— Da, răspunse Floras.

— De mult timp ?

— De ani de zile.

— Din cauza studiilor ?

Dimitris Floras nu răspunse imediat.

— Şi pentru studii, spuse în cele din urmă.

Chelnerul reveni cu mîncărurile. Între cei trei bărbaţi se aşternu pentru scurt timp tăcerea, pe care o întrerupse primul Macris, cu vocea lui plăcută :

— Şi studiile, şi altele l-au silit să rămînă în Franţa, spuse, completînd răspunsul lui Floras. Cînd stimabilul său tată s-a căsătorit, pentru a doua oară, cu doamna Janet, vampa, tînărul s-a decis să nu se mai întoarcă la Atena.

Delios îl privea pe tînăr cu tot mai multă prietenie.

— Găsisem de lucru la Sorbona, spuse Floras. Studiasem acolo şi profesorii mei m-au sprijinit.

— La Paris l-am cunoscut, spuse Macris, terminîndu-şi repede cina. Locuiam amîndoi într-un hotel

simpatic. Pe atunci, eram corespondentul ziarului Espera. Frumoşi ani !

Amintirea acelor zile plăcute lumină pentru o clipă chipul gînditor al lui Floras. Macris continuă : se împrieteniseră imediat, el şi tînărul student, cu una din acele rare prietenii, care pot uni doi bărbaţi, chiar dacă sînt de vîrste diferite...

— Şi aţi venit ca să dovediţi că tatăl dumneavoastră este nevinovat ? spuse Delios, privindu-l pe tînăr.

— Da.

— Şi speraţi să reuşiţi ?

— Nu ştiu. Ştiu numai, că tatăl meu nu l-a ucis pe... pictor. Dacă ar fi făcut acest lucru, nu s-ar fi ascuns de mine. Nu am nici o îndoială. Îmi cunosc bine tatăl.

Delios continua să-l privească. În dosul ochelarilor de miop, ochii îi străluceau de inteligenţă. Întrebă iar, liniştit :

— Şi ce speraţi ?

— Dar... v-am spus, nu ştiu. Pictorul a fost ucis de altcineva.

Chelnerul aduse cafelele. Macris îşi aprinse pipa.

— Să admitem, spuse Delios.

Dimitris Floras îl întrerupse cu vioiciune.

— Aşa este. Nu poate fi altfel.

— Bine. Dar cum credeţi că dumneavoastră, singur, veţi reuşi, acolo unde a dat greş întreaga poliţie ? Viaţa nu este un roman poliţist. Poliţia are mijloace, organizare, oameni. Dumneavoastră ce aveţi ? Nimic.

Un fulger trecu prin ochii lui Floras. Obrajii i se înroşiră.

— Greşiţi, spuse. Am ceva pe care poliţia nu-l are.

— Ce ?

— Poliţia, dînd crezare indiciilor, îl consideră pe tatăl meu vinovat. Eu **ştiu** că e nevinovat.

Delios zîmbi. Acest tînăr îi plăcea.

— Nu te contrazic, spuse cu mai multă familiaritate. Asta e ceva. Ai încredere. Dar e suficient ?

Macris, care pînă atunci tăcuse, îşi scoase pipa din gură.

— Nu are numai asta. Mă are şi pe mine. Un prieten.

— Doi prieteni, îl corectă Delios, surîzînd. Doi, drace, doar exist şi eu. Şi poate — nu se ştie niciodată — poate că voi putea să-l ajut.

— N-am chef de somn, spuse Macris, cînd ieşeau din restaurant. Vreţi să veniţi la mine să serviţi un coniac ? Convorbirea aceasta mi-a făcut poftă.

Porniră pe jos. Ziaristul locuia singur într-un mic apartament, în spatele Muzeului Naţional. Noaptea era frumoasă, aşa cum numai o noapte ateniană poate fi. Undeva, departe, poate că plouase şi mirosul pămîntului umed se răpîndise pe strada Patision, pustie la acea oră. Macris îi explica lui Delios :

— Avem ceva, care poate constitui un început.

— Ce anume ?

— Această doamnă Janet Floras, mama vitregă a lui Dimitris, avea şi un alt amant în afară de pictor. O lichelută de lux. Un jigoló bine pieptănat, brunet etc. etc. Ştii, dintre aceia care plac doamnelor bogate

care se plictisesc. Se numeşte Johny Pavlidis. Il cunoşti ?

— Nu.

— E o figură. I-am spus tînărului — şi-l arătă pe Dimitris — şi el a vrut să-l admire îndeaproape. Azi l-a văzut, în mediul lui firesc, într-un cabaret.

— La Kalamazú, spuse Dimitris.

Delios întrebă :

— Acest Johny — cum îl cheamă...

— Pavlidis.

— Acest Johny Pavlidis era amantul... — făcu o pauză — doamnei Floras înainte, sau după Karnezis ?

— Poate că în acelaşi timp.

Ajunseră la apartamentul lui Macris, format dintr-un dormitor şi un hol-salonaş. Ziaristul răsuci comutatorul şi lumina le înfăţişă un interior neaşteptat de îngrijit pentru un burlac. Delios şi Floras se aşezară, unul pe divan, celălalt într-un fotoliu confortabil. Macris rămase în bucătărie, ca să aducă ceva de băut.

— Asta e un indiciu, zise Delios. Johny Pavlidis avea interes să moară Karnezis. Însă nu e o dovadă că el l-a ucis.

— Sigur că nu. Însă, cineva l-a ucis pe pictor. Şi pe acest cineva trebuie să-l găsim. Pavlidis ar putea fi asasinul. E un cunoscut jigoló. Trăia de mult timp cu mama mea vitregă. Dacă presupunem că această doamnă l-a izgonit de dragul lui Karnezis...

Macris intră cu băuturile. Într-o mînă ţinea sticla şi trei pahare înalte şi în cealaltă sticluţele cu sifon.

Puse paharele pe o masă mică și joasă, turnă coniacul și spuse :
— Sifon vă puneți voi, dacă vreți.
Fiecare își umplu paharul. Dimitris continuă :
— Prin urmare, Johny Pavlidis avea motive să-l ucidă pe Karnezis...
Macris îl întrerupse :
— Dragă Dimitris, să știi că lichelele de acest gen, de obicei, nu ucid. Nu au curaj.
— Azi l-am studiat destul la barul de la Kalamazù, spuse Floras. Da, pare să fie laș. Dar și brutal. Era acolo cu o dansatoare franceză. Voi încerca s-o cunosc. Pavlidis ăsta mă interesează. La urma-urmei, pentru moment, el este singurul care avea motive să-l ucidă pe pictor.
Delios, cu vocea lui calmă, spuse :
— Nu singurul.
Și cum ceilalți doi, uimiți, îl priveau tăcuți, adăugă:
— Eu mai cunosc pe cineva, care l-ar fi ucis bucuros pe Karnezis.
Floras și Macris îl priviră mirați.
— O femeie, spuse Delios zîmbind.
Pentru cîteva clipe, în încăpere se așternu tăcerea. Apoi, Macris zise, mușcîndu-și nervos pipa :
— Nu mi-ai vorbit niciodată despre acest lucru.
Celălalt înălță din umeri.
— Nu credeam că are importanță. De altfel, nu cunoșteam interesul tău pentru acest caz. Din cîte am citit în ziare, îmi creasem convingerea că asasinarea lui Karnezis a fost o dramă fără mistere. Și apoi, ceea ce știu e o poveste veche...

Dimitris Floras îl privea țintă pe Delios. Tînărul era sigur de nevinovăția tatălui său. Știa că trebuie să-l găsească pe omul care avea motive să-l ucidă pe pictor. Credea că presupusul asasin era jigoló-ul Johny Pavlidis. Și acum afla că mai exista încă o persoană. O femeie !
Rămase tăcut. Vru să-și aprindă o țigară. Mîna îi tremura. Luă paharul și îl goli. Macris se ridică. Trupul lui voinic umplea mica încăpere. Umplu din nou paharele.
— Nu strînge așa paharul, îi spuse lui Floras. Ai să-l spargi.
Și întorcîndu-se către Delios :
— O femeie, ai spus ?
— Da. O femeie. Fata comandantului de navă Kapsis. Mărturisesc că nu aș vrea să fie ea aceea care l-a ucis pe Karnezis, deși acesta merita un asemenea sfîrșit.
Dimitris Floras continua să-l privească fără să vorbească. Își dădea seama că noaptea aceasta avea să aibă o importanță covîrșitoare pentru el.
— Nu știam că îl cunoșteai pe pictor, zise Macris supărat.
Delios nu mai zîmbea. Era mai palid ca de obicei, însă vocea îi rămăsese calmă.
— Îl cunoșteam pe Karnezis, spuse. L-am cunoscut în timpul Ocupației*. Niciodată nu mi-a fost simpatic...

* Ocupația = e vorba de perioada cînd Grecia se afla sub ocupația germană, în timpul celui de al doilea război mondial. (N. Tr.)

Se întoarse brusc spre Macris :

— Îţi aminteşti de cazul Kapsis ?

— Da, numele acesta îmi aminteşte de ceva.

— Germanii l-au executat, împreună cu doisprezece colaboratori de ai lui.

— A, da ! Acum ştiu despre cine vorbeşti.

— Am lucrat cu comandantul Kapsis.

Vorbise calm, aşa cum îi era obiceiul. Dar ochii lui se întunecară la amintirea zilei teribile.

— Era un om minunat. Timid ca o fată, viteaz ca un erou de roman. Un om minunat.

Sorbi o înghiţitură de coniac.

— Era şeful meu, în mişcarea de rezistenţă, le explică.

...Ziaristul privi la omul acela delicat, cu o uimire crescîndă. Erau prieteni buni. Totuşi, pînă atunci Delios nu îi vorbise despre toate acestea. I-o spuse aproape cu ciudă. Celălalt răspunse :

— S-a întîmplat înainte de a ne cunoaşte. Şi pe urmă, astea nu sînt lucruri pe care cineva le poate povesti.

Dimitris Floras se simţea năpădit de un simţămînt ciudat. Vizita lui la cabaret, Johny Pavlidis, apoi acest nou prieten al său, atît de enigmatic, cu dezvăluirile sale neaşteptate, coniacul — toate îl ameţiseră. Parcă acestea i se întîmplaseră altuia. Nu credea că el e acela care se agăţa de buzele unui om, pe care cu cîteva ceasuri mai înainte nici nu îl cunoştea. Parcă visa. Întrebă :

— Deci, comandantul Kapsis era şeful dumneavoastră ?

— Făceam parte din aceeaşi grupă de rezistenţă. Lucram cu Cairo, cu comandamentul Orientului Mijlociu. Lucruri obişnuite : culegere de informaţii, telegrafie fără fir, „broaşte ţestoase"* care trebuiau lipite de laturile navelor germane, sabotaje la aerodromuri...

Se opri pentru cîteva clipe, cufundat în gîndurile lui. Un surîs melancolic îi lumină chipul uscăţiv. Expresia inteligentă a ochilor lui deveni duioasă.

— Erau bărbaţi viteji ! şopti.

Deodată, trăsăturile i se înăspriră. Privirea îi deveni rea.

— Atunci, murmură printre dinţi, a venit Karnezis.

— Pictorul ?

— Da. L-a adus chiar Kapsis. Mie nu mi-a plăcut de la început. Kapsis rîdea de mine. E om bun, îmi spunea.

Delios vorbea acum mai mult pentru sine. Se vedea clar că retrăia acele vechi întîmplări. Ceilalţi îl ascultau tăcuţi. Macris vru să se ridice, renunţă, rămase în fotoliu şi sorbi coniacul dintr-o înghiţitură.

— Karnezis a lucrat cîtva timp împreună cu noi. Părea dornic să ne ajute. Şi pe urmă, într-o zi, a fost arestat. L-au dus în strada Merlin*[1]... Îl prinseseră seara. N-am aflat despre asta imediat. Nu ne-am ferit. În ziua următoare, la prînz, cînd m-am întors acasă, i-am văzut pe nemţi la poartă.

* „Broaşte ţestoase" = denumire dată bombelor cu plastic (N. Tr.)

*[1] Str. Merlin = în timpul ocupaţiei, pe această stradă se afla sediul Gestapoului, cu camerele sale de tortură. (Nr Tr.)

Macris îi umplu iar paharul.
— Am reuşit să mă strecor, să fug, continuă Delios. Am alergat la ceilalţi, ca să-i anunţ. Era însă prea tîrziu. Fuseseră prinşi.
Dimitris Floras întrebă :
— Toţi ?
— Toţi. Peste cîteva zile au fost împuşcaţi.
Luă paharul în mînă.
— Toţi. Au murit frumos, aşa cum se potrivea unor asemenea bărbaţi. Comandantul Kapsis a fost împuşcat ultimul. Cînd l-au dus în faţa plutonului de execuţie, era pe jumătate mort din cauza torturilor.
În cameră se aşternu o tăcere adîncă. Din stradă se auziră paşii unui trecător. Poate un poliţist care îşi făcea rondul.
— I-au ucis pe toţi, repetă Delios. Pe toţi în afară de Karnezis. L-au eliberat peste cîteva zile.
Dimitris Floras întrebă :
— El îi trădase ?
— Nu există dovezi. Karnezis a negat totdeauna. Fiica lui Kapsis însă e sigură că el a făcut-o.
Se opri pentru cîteva clipe şi adăugă în şoaptă :
— Şi eu am fost şi sînt sigur de asta.
Îşi clătină capul, de parcă voia să alunge gîndurile neplăcute.
— Însă poate că mă înşel, spuse cu un ton diferit. Poate că mă influenţează antipatia pe care am simţit-o de la început împotriva lui Karnezis.
Floras întrebă :
— Şi fata ?
— Fiica lui Kapsis ?

— Da.
— Pe atunci era o fetiţă. Îşi adora tatăl. Nu avea pe altcineva în lume. A jurat să se răzbune.
Floras simţi că îi trece ameţeala. Avea un scop. Să-şi salveze tatăl. Poate că fiica lui Kapsis avea dreptate. Toate acestea erau atît de încurcate... Da, poate că avea dreptate. Trebuia, însă, să o găsească. Tatăl lui era nevinovat. Dacă fata comandantului ucisese, nu era drept ca un altul să plătească în locul ei.
— Unde... unde e fata asta ? întrebă.
— Aici. În Atena. Lucrează la o mare agenţie de voiaj. La „Internaţional", în Piaţa Constituţiei.
„O voi găsi !" se gîndi Floras. Delios îi citi parcă gîndul.
— Ai grijă să nu faci prostii, îi spuse şi glasul îi deveni aspru.
— Nu, răspunse Floras. Vreau numai să aflu adevărul.
În încăpere, lumina becurilor părea că păleşte.
— A trecut noaptea, spuse Macris.
Un camion greu, încărcat, trecu pe stradă şi ferestrele zăngăniră uşor. Se lumina de ziuă...
A doua zi, Dimitris Floras se trezi tîrziu. Îl durea capul. Oare toate acele întîmplări avuseseră loc în noaptea trecută, sau visase ? Privi în jur. Îşi aminti. Se afla încă în camera lui Macris. Dormise pe divanul din hol. Ziaristul nu-l lăsase să plece. Se ridică cu greutate. Băuse mult noaptea trecută. Şi Macris ? Unde era ? Zări o foaie de hîrtie pe măsuţă. Macris îi scria : „Am plecat devreme, fiindcă am de lucru la redacţie. Simte-te ca la tine acasă. Cafeaua e în

bucătărie și pîinea în dulap. Frigiderul funcționează. Telefonează-mi diseară." Exista și un post-scriptum. „Cînd pleci, închide bine ușa. În Atena există și hoți. Fii atent : nu bănui pe toți oamenii că l-au ucis pe pictorul Karnezis".

...Floras zîmbi. Își aminti de statura înaltă a prietenului său. De părul lui blond, zburlit, de ochii lui veseli. Minunat om !

Și celălalt ? Delios ? Delios ! Își aminti numele. Cum de nu se gîndise ieri ? Da, el era. Mai de mult îi citise numele în ziar. Văzuse și o fotografie de a lui. El era. Fusese ministru într-unul din guvernele de după eliberare. Pe urmă nu s-a mai auzit de el. Părea un om puternic, în ciuda trupului său firav. Și inteligent, foarte inteligent. Floras privea acum viitorul cu mai multă încredere. Era bine, foarte bine să știe că are doi prieteni ca aceștia : pe veselul Macris și pe calmul Delios.

Acum se simțea mai bine. Trecu în baie. Apa rece îl învioră. Deschise bufetul din bucătărie. Pe raft, ziaristul așezase pîinea, untul, marmelada. Ce om, într-adevăr, se gîndi tînărul Floras. Trebuia s-o întîlnească cît mai repede pe acea domnișoară Kapsi. Ea și Pavlidis erau singurele lui speranțe.

Cînd plecă, închise cu grijă ușile. Zîmbi, amintindu-și de post-scriptumul prietenului său. Pe urmă se gîndi la ultima frază pe care acesta o scrisese. Firește. Nu trebuia să se pripească. Nu erau toți oamenii niște asasini. Totuși, pe pictor îl ucisese cineva. Cine ? Vru să oprească un taxi, dar se răzgîndi. Prefera să meargă pe jos. Trebuia să se gîndească. Ziua de primăvară era splendidă. Pe scaunele din grădina

Muzeului Național se și instalaseră primii iubitori ai soarelui atenian. În jur se jucau copii, supravegheați de bonele sau de mamele lor. Oare cum arăta fiica lui Kapsis ? Nu întrebase nici cum o cheamă.

Strada Stadiou era foarte animată. S-a schimbat Atena — se gîndi Floras. Deodată, în fața lui, văzu Acropole scăldată în lumină. Atena ! Cum de fusese în stare să rămînă atîta timp departe de ea...

În fața agenției de voiaj „Internațional", din Piața Constituției, se opri. Privi afișele multicolore din vitrine. Elveția, Spania, Norvegia. Munți înzăpeziți, toreadori într-o arenă, fiorduri pictate în stil impresionist. Se strădui să privească în interiorul agenției prin vitrină. În spatele ghișeului observă două fete. Intră. Ceru o informație.

— Aș vrea să plec în Franța.

— Cu vaporul sau avionul ?

Tînăra cu care vorbea era frumoasă. Părul blond îi încununa fața albă, cam prea fardată. Oare ea era ?

Un funcționar îi dădu un carnet de bilete.

— Rena, aici sînt biletele pe care le-ai cerut.

Rena. Se numea Rena ? Ce prostie că nu întrebase.

— Cu vaporul, răspunse.

— La 19 ale lunii pleacă vaporul „Korintia". Cu escală la Marsilia.

Mesteca gumă și avea dinți foarte albi în dosul buzelor fardate. Foarte fardate. Floras se hotărî dintr-o dată.

— Mulțumesc, domnișoară Kapsi, spuse.

Ea rîse.

— Kapsi ?

Rîse iar, dîndu-și pe spate părul blond, bogat :

— Mă confundați cu colega mea. Eu nu sînt domnișoara Kapsi. E Mirto, cealaltă fată.

Floras se întoarse. O văzu la o masă de scris. Purta o bluză simplă de poplin alb și părul negru îi era adunat la spate, într-un coc. Era brună, cu ten de culoarea grîului copt. Dimitris o privea, uitînd de toate. Glasul vesel al celeilalte fete îl readuse la realitate.

— Prin urmare ?

— Poftim ?

— Vreți s-o chem pe Mirto ?

— A, nu, nu... De altfel, nu o cunosc personal. Un prieten, client al agenției dumneavoastră, mi-a dat numele domnișoarei Kapsi, ca să-i cer unele informații în legătură cu voiajul meu în Franța. Însă am aflat de la dumneavoastră ceea ce mă interesa.

Îi zîmbi.

Ochii fetei surîdeau prietenoși. Era mai drăguță decît i se păruse la început.

— Mulțumesc foarte mult, domnișoară...

Observă că nu-l privea cu aerul unei funcționare care a servit un client oarecare.

— Pavlidis, spuse ea, Rena Pavlidis...

...Dimitris mormăi ceva printre dinți, care putea fi numele său.

— Îmi pare bine, spuse fata, mestecîndu-și guma.

O privi cu atenție. În ciuda machiajului cam exagerat, ochii ei erau limpezi, sinceri. Părea că prezența lui nu-i displace. Deodată, se gîndi : o cunoștință în același birou unde lucrează fiica lui Kapsis, îmi poate fi utilă.

— Pavlidis, ați spus ?

— Da.

Ar fi fost ciudat ca fata să aibă vreo legătură cu jigoló-ul.

— Cunosc un Pavlidis, zise Floras.

— E un nume obișnuit, spuse fata. Să știți însă că am un frate.

— Cunoscutul meu se numește Johny.

— Johny ?

— Da.

— Nu e fratele meu. Nu cunosc nici un Johny Pavlidis aici, la Atena.

Rîse.

— Deși aș fi vrut acest lucru, pentru că numele de Johny îmi place !

— Mai bine că nu-l cunoașteți.

— De ce ?

Dimitris Floras rîse. Această fată cu părul blond și buze fardate părea nesuferită la prima vedere, pe urmă însă îți devenea foarte simpatică.

— Nu v-o doresc, spuse. Sînteți prietenă cu domnișoara Kapsi ?

— Și da, și nu.

— Adică ?

— O iubesc mult. E fată minunată, dar, cum să vă spun, nu e ușor să te împrietenești cu ea. De fapt, are o fire cam închisă. Nu semănăm.

Dimitris Floras privi iar la fata care îl interesa. Era cufundată în lucru, cu o expresie de seriozitate pe chipul ei frumos. Firește că ea, în locul Renei, nu ar fi pierdut atîta timp, pălăvrăgind cu el.

— Asta se vede foarte bine, spuse. Şi acum, la revedere. Plec înainte de a deveni cauza concedierii dumneavoastră. Vă mulţumesc foarte mult.

— La revedere. Pentru a obţine biletul, n-aveţi decît să telefonaţi, sau şi mai bine ar fi, dacă aţi trece personal pe aci.

Îi întinse mîna şi el i-o strînse cu sinceră simpatie. În faţa „Internaţionalului“ se opri. Acum ?

Lîngă monumentul Eroului necunoscut era adunată lume, o gardă de onoare, animaţie. Văzu că autobuzele nu circulau. Probabil vreo personalitate din străinătate depunea o coroană de flori...

Deci, fata se numea Mirto. Şi era foarte frumoasă. Una din acele frumuseţi în faţa cărora devii atent la manierele şi expresiile tale. Şi Rena era foarte simpatică, dar el nu venise la „Internaţional“ ca să facă cunoştinţă cu fete drăguţe...

Cealaltă ? Ar fi fost în stare să ucidă ? Aerul ei serios, privirea ei adîncă, felul atent cum muncea spuneau „da“, arătau că fata comandantului Kapsis era una din acele caractere, care nu ezită să facă ceea ce consideră că este de datoria lor. Deodată, un alt gînd, fără legătură cu problema care-l preocupa, îi veni în minte : Oare ar fi fost mai frumoasă dacă surîdea ? Oare fata asta ştia să surîdă ?

Dinspre monumentul Eroului necunoscut ajunseră pînă la el sunetele muzicii. Dimitris Floras văzu că mulţimea se împrăştie. Probabil că festivitatea se terminase. Coborînd de pe trotuar, se întoarse încă o dată spre „Internaţional“. O văzu. Rena îi spunea ceva cu multă vioiciune. Ea ridică capul şi privi în

direcţia lui. Desigur, discutau despre el. Dimitris porni spre Piaţa Constituţiei, aprinzîndu-şi o ţigară.

Mirto. Frumos nume, se gîndi. De la cofetăria Zaharatos putea urmări intrarea agenţiei. Nu avea un plan anume. Pentru moment voia doar s-o vadă. Comandă o cafea. Privi la clădirile vechi care încă mai existau în Piaţa Constituţiei. Parisul îşi păstra cu grijă clădirile vechi. Oare peste zece ani cîte dintre acestea vor mai rămîne în Atena, se întrebă.

Se numea Mirto. Faţa ei i se părea cunoscută. Şi deodată, îşi aminti. Da. Cîndva văzuse un chip care îi semăna. Era un portret de Modigliani. Poate la Luvru.

Chelnerul care-i aduse cafeaua era bătrîn. Îşi cam tîra picioarele. Floras simţi nevoia să discute cu cineva.

— Frumoasă zi, spuse.

Acesta şterse tava şi o puse apoi sub braţ. Era clar că obişnuia să stea de vorbă cu clienţii.

— Lucrezi de mult aici ? îl întrebă Floras, ca să spună ceva.

— De mulţi. Treizeci şi cinci.

— Bravo.

Privi iar spre „Internaţional“. Doi străini, desigur americani, intrau în agenţie.

— Treizeci şi cinci de ani am dus tava, spuse bătrînul cu mîndrie.

— Nu se vede pe dumneata... Însă, cred că te-ai obosit de acuma.

Pe faţa bătrînului se ivi un surîs plin de şiretenie.

— Cînd stau, mă obosesc... O dată fiul meu, ştii, am un fiu inginer...

Se opri ca să vadă efectul. Dimitris Floras părea că-l ascultă, dar de fapt se gîndea la biroul de voiaj.

— Inginer adevărat. Cu Politehnică. O dată, deci, fiul meu m-a silit să nu mai lucrez. „Nu e just, tată", mi-a spus. „Eu îţi dau tot ce-ţi trebuie. A sosit timpul să te odihneşti".

— Şi n-ai mai lucrat ?, întrebă Floras.

Cei doi americani ieşeau de la „Internaţional"

— Da.

— Şi ?

— După o săptămînă au început să mă doară picioarele... din cauza şederii. Fiul meu a adus medicul şi el a spus să mă apuc iar de lucru. Şi am început.

Dimitris rîse. Bătrînul avea haz.

— Nemaipomenit !

Şi deodată, gîndul la bătrîn şi la fiul său îl întristă. Tatăl lui se afla în închisoare şi el nu reuşise încă să facă nimic. Şi nu vedea ce ar fi putut face. Bătrînul chelner se îndepărtase ca să servească un alt client. Dimitris privi distrat spre „Internaţional". Tresări. Nu se înşela.

Un tînăr cu un impecabil costum de dimineaţă, cu mers suplu şi păr negru bine pieptănat, tocmai intra în agenţie. Nu ! Nu greşea. El era. Pavlidis. Johny Pavlidis !

Se ridică, fără să plătească.

— Am să mă întorc, îi strigă chelnerului, care-l privea mirat.

Pavlidis ! Avea vreo legătură cu Mirto ? Imposibil. Atunci ? Fata aceea cu rîs vesel, Rena, îl minţise ?

Înaintă spre „Internaţional". Prin vitrină îl zări pe elegantul jigoló al doamnei Floras, discutînd cu

Rena. Ea îi zîmbea. Dar cînd nu zîmbea fata asta ?

Dacă îl minţise, însemna că ştie cine este. Oare era urmărit ? El se credea vînător şi, în realitate, era vînat ? Se hotărî să intre. Mirto era la fel de serioasă, aplecată deasupra dosarelor de pe biroul ei. Ridică pentru o clipă capul şi îl văzu. I se păru că o cută uşoară i se ivise pe frunte. Oare prezenţa lui o enerva într-adevăr, sau toate erau plăsmuiri ale închipuirii sale ?

Fata cea blondă îi spunea ceva lui Johny Pavlidis, care o asculta cu aerul unui cuceritor plictisit.

Deodată, Rena îl zări şi îi zîmbi prietenos.

— Iar aici ?, îl întrebă şi ochii ei albaştri sclipeau veseli.

Floras murmură cam încurcat :

— Am uitat ceva... Bricheta... Nu cumva aţi găsit-o ?

— Nu.

Pavlidis se-ntoarse şi-l privi. Aerul nepăsător îl părăsise brusc. Dimitris Floras observă neliniştea ce-l cuprinsese. Omul acesta îşi amintea desigur că îl întîlnise la cabaretul Kalamazù. Expresia lui era aceea a unei fiare care aşteaptă. Rena avea aceeaşi atitudine amicală.

— Aşteptaţi un moment, îi spuse.

Se întoarse spre celălalt.

— Ce aţi decis, domnule ?

— Voi mai trece pe aci, spuse jigoló-ul, privindu-l mereu pe Floras, care se afla lîngă el.

— Cum doriţi.

Dimitris îl urmări cu privirea şi i se păru că acesta se grăbea să se îndepărteze. Din gîndurile sale îl smulse vocea Renei.

— V-aţi uitat, într-adevăr, bricheta ?

— Da.

— N-am găsit-o.

— Păcat. Poate că am pierdut-o în altă parte.

Ochii ei surîdeau. Dimitris o privi atent. Nu. Era imposibil ca fata să se prefacă.

— Îl cunoaşteţi ? o întrebă brusc.

— Pe cine ?

— Pe acela care a fost mai înainte aci.

— Nu.

— Ce voia ?

— Se interesa de itinerariile navelor care fac curse spre Egipt. De ce ?

— Mi s-a părut cunoscut. Vă rog să mă scuzaţi.

— Îmi pare rău că v-aţi pierdut bricheta.

Îl salută, privindu-l cu seninătate. Dacă fata asta se prefăcea, trebuia să fie o foarte bună actriţă. Se pregăti să plece. Deodată, vocea ei îl opri. Ochii ei zîmbeau plini de şiretenie.

— Domnule...

— Da ?

— Vă interesează într-adevăr voiajul în Franţa ?

— Desigur. Pentru ce mă întrebaţi ?

— Poate vă interesează şi alte lucruri. În afară de bilete, la „Internaţional" sînt şi eu, este şi Mirto. Care din toate vă interesează ?

Floras rîse.

— Ca să fiu sincer, voiajul în Franţa. Cel puţin mă interesa pînă în clipa cînd am venit aici. Bună ziua...

Se reîntoarse la cofetăria Zaharatos. Chelnerul se apropie. Plăti. Stătu acolo mult timp. Îi văzu plecînd pe funcţionarii de la „Internaţional". Era ora de închidere a biroului de voiaj. Fata comandantului Kapsis apăru şi ea.

O văzu cînd ieşea. Acum părea mai înaltă. Se opri puţin în uşă, apoi, cu pas uşor şi grăbit, porni spre strada Stadiou. Cu toată tulburarea ce-l stăpînea, Dimitris nu putu să nu observe cît de armonioase îi erau mişcările. Deşi era îmbrăcată simplu, cu bluză albă şi fustă dreaptă, era foarte elegantă.

O urmă. Ea trecu pe trotuarul celălalt şi o luă pe strada Bucureşti. În faţa librăriei „Aetos" se opri. Aruncă o privire rapidă cărţilor noi din vitrină. Dimitris Floras se apropie de ea.

— Domnişoară, spuse.

Ea îl privi peste umăr, cu o asemenea expresie în ochi, încît şi celui mai întreprinzător Don Juan i-ar fi pierit pofta de o mai urmări. Dar el nu era un Don Juan şi nu se gîndea la cuceriri.

— Domnişoară Kapsi, spuse, trebuie să vă vorbesc neapărat.

Tînăra îl privi cu nemulţumire crescîndă. Apoi se îndepărtă grăbită. Dimitris Floras se simţea prost. Se afla într-o situaţie neplăcută. Putea să devină ridicol. O urmă tăcut, neştiind ce să facă. La trecerea ei, bărbaţii îi aruncau priviri pline de admiraţie. La colţul străzilor Bucureşti şi Panepistimiou, în faţa braseriei Orfanidis, fata se opri. Un val de maşini, care tocmai

treceau, barau drumul. Cei care luau o gustare, la mesele de pe trotuar, se uitau la ea cu vădită plăcere. Încă un insucces l-ar face ridicol.

Semaforul era acum pe verde. Mirto Kapsi trecu vizavi, cu paşi uşori. O urmă. Începură să urce pe strada Solon. Deodată, tînăra se opri. Se întoarse brusc şi îl privi sever cu ochii ei mari.

— Veţi continua să mă urmăriţi încă mult ?

Floras şopti :

— Domnişoară...

— Credeţi că sînt genul de fată căreia i-ar plăcea aşa ceva ?

Dimitris făcu un gest negativ cu capul. Apoi spuse :

— Şi dumneavoastră credeţi că eu sînt de genul acelora care se ocupă cu asemenea lucruri ?

Văzu o agitare în privirea ei. Se apropie mai mult.

— O clipă, domnişoară. Nu vă cer decît să mă ascultaţi o clipă.

Fata comandantului Kapsis îl privi drept în faţă. Vru să plece, dar, hotărîndu-se definitiv, se întoarse iar spre el.

— Trebuie să vă vorbesc neapărat.

— Şi pentru asta vă învîrtiţi de azi dimineaţă pe la agenţia unde lucrez ?

— Da, pentru asta.

Două fete, cu fuste multicolore, trecură pe lîngă ei chicotind.

— Vă ascult, spuse Mirto Kapsi.

— Nu vreţi să ne aşezăm undeva ?

Văzu privirea ei dispreţuitoare.

— Nu sînteţi deloc original. Metoda e foarte cunoscută.

Vru să plece. Floras simţi că e pe cale de a pierde partida.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar o clipă.

Îi zări zîmbetul dispreţuitor şi furia din ochi. Încă puţin şi avea s-o piardă. Şi deodată el se hotărî.

— Poate că numele meu, zise, vă va face să vă schimbaţi părerea.

Şi înainte ca fata să poată spune ceva, adăugă :

— Mă numesc Floras, Dimitris Floras.

Lovitura nimeri drept la ţintă. Expresia de supărare dispăru de pe faţa ei. Ceva asemănător unei uimiri plină de nelinişte îi luă locul.

— Floras ?

— Da.

— Aveţi vreo legătură cu...

— Exact. Sînt fiul omului care este acuzat că l-a ucis pe pictorul Karnezis.

Mirto Kapsi nu mai părea dispusă să plece.

— Şi ce vreţi de la mine ? întrebă.

— Să stăm puţin de vorbă.

Chipul ei frumos devenise gînditor.

— Acum ?

— Dacă sînteţi de acord...

— Fie.

Înaintară împreună pe strada Solon.

Tînăra privea cu coada ochiului la bărbatul care păşea lîngă ea. Observă trăsăturile bărbăteşti, severe, ale feţei lui bronzate, privirea limpede. Nu, nu amintea prin nimic un cuceritor de profesie. Era

înalt, aproape cu un cap mai înalt ca ea. Se gîndi : simpatic om. Izgoni repede acest gînd. Nu obişnuia să observe asemenea lucruri.

Dimitris privea drept înainte. Cu puţin timp în urmă, cînd o aştepta să iasă de la serviciu, îşi făcuse multe planuri despre felul cum avea să decurgă această întîlnire. Planuri care aveau să-l ajute s-o facă să mărturisească, dacă ea într-adevăr îl ucisese pe pictor sau dacă avea vreo legătură cu asasinarea lui. Acum îşi dădea seama că e mai uşor să-ţi faci planuri, decît să le realizezi. Şi mai ales cînd ţinta este o femeie ca Mirto Kapsi.

— Ar trebui să luăm loc undeva.

Observă ezitarea ei.

— Ca să vorbim mai liniştiţi, se grăbi să-i explice.

— Unde ?

— Unde doriţi... Aţi vrea să luăm masa împreună?

— Nu.

Acest „nu" era aspru şi sec. Dimitris Floras înţelese că înaintase mai mult decît trebuia.

— Atunci, să ne aşezăm oriunde. Vom găsi un loc, în Piaţa Kolonaki.

— Bine.

Cînd se pregăteau să traverseze strada Academiei, Dimitris spuse :

— Tatăl meu este nevinovat.

Ea rămase tăcută.

— Plăteşte pentru crima altuia, adăugă el.

Gîndul acesta îl înfuria. Coborî de pe trotuar. O maşină trecu pe lîngă el, foarte aproape. Simţi mîna ei pe braţ.

— Fiţi atent... Nu vedeţi ?

Se întoarse şi o privi. Neliniştea ce apăruse pentru o clipă în ochii ei o făcea mai fermecătoare. Deci fata asta putea fi şi altfel, nu numai severă.

Oricum, era foarte frumoasă. Deodată, Floras se revoltă împotriva lui însuşi. Dacă era frumoasă, asta o privea. Pentru el nu era, nu trebuia să fie decît femeia din cauza căreia, poate, tatăl lui se afla acum în închisoare.

— Să trecem, spuse.

Ea îşi retrase mîna de pe braţul lui.

Luară loc la o măsuţă aflată pe trotuar, la umbra unui copac.

— Ce doriţi să serviţi ?, o întrebă, cînd veni chelnerul.

Tînăra ridică din umeri.

— Două uzo-uri, zise Dimitris.

Rămaseră tăcuţi pentru cîteva clipe. Dimitris nu ştia cum să înceapă. Ea îl ajută.

— Prin urmare, îi spuse, tatăl dumneavoastră plăteşte pentru un altul ?

— Da.

— Sînteţi sigur ? Nu credeţi că aţi dobîndit cam tîrziu această certitudine ?

— Nu mă aflam în Grecia, cînd...

Dimitris arătă cu capul spre strada Skoufas.

— Cînd s-a comis crima, completă. Am venit doar de cîteva zile.

— De unde ?

— De la Paris. Am locuit acolo mulţi ani.

— Şi ce vreţi de la mine ?

Ce voia ? Să recunoască deschis că ea l-a ucis pe pictor ! Şi apoi, să intre ea la închisoare, pentru ca tatăl lui să fie eliberat ! Dimitris îşi dădea seama că risca să devină ridicol. Şi totuşi, era obligat să vorbească.

— Altcineva l-a ucis pe pictor, spuse.

— Dacă admitem că nu l-a ucis tatăl dumneavoastră, atunci desigur că un altul a făcut-o.

— Nu tatăl meu e asasinul. Şi acest „altul" trebuie să fi avut motive serioase ca să-l ucidă pe Karnezis.

Fără să vrea, vocea lui căpătase un ton agresiv. Văzu că trăsăturile frumosului ei chip se înăspresc.

— Fireşte, răspunse fata, cu o uşoară ironie. Nimeni nu ucide de plăcere.

Chelnerul aduse băuturile. Tăceau. Privirea ei, neînfricată, era aţintită asupra lui. Aştepta ca el să facă pasul următor. Floras zise :

— Dumneavoastră de exemplu, aveaţi motive să-l ucideţi pe Karnezis.

După ce rostise aceste cuvinte, Floras se miră de îndrăzneala lui. Cum avusese curajul să spună asemenea lucruri unei fete ?

Foarte liniştită, ea luă păhărelul cu uzo şi bău o înghiţitură.

— Deci asta era, spuse.

— Asta.

Rămaseră tăcuţi. Cu un gest mecanic, Dimitris luă carafa.

— Vreţi puţină apă ? întrebă.

— Mulţumesc...

Conţinutul paharului se albi*. Ea îl privi, de parcă schimbarea culorii era ceva deosebit de ciudat. Buzele i se mişcară.

— Într-adevăr, spuse cu voce calmă, aveam motive să-l ucid pe Karnezis. Sînteţi bine informat.

Respiră adînc şi adăugă :

— L-aş fi ucis cu plăcere.

O sclipire sălbatică trecu prin ochii ei. Cît de repede îşi putea schimba expresia fata asta !

— M-am bucurat că a fost ucis, spuse, dar...

Dimitris bău o înghiţitură de uzo. Neliniştea îl înăbuşea.

— Dar nu l-am ucis eu.

— Atunci cine l-a ucis ? întrebă Dimitris. Şi îndată înţelese cît de prostească era întrebarea lui.

— Nu văd de ce trebuie, cu orice preţ, să ştiu cine a scăpat lumea de prezenţa lui Karnezis, fu răspunsul ei.

Era furioasă. Însă în ochii lui Floras văzu atîta disperare, încît i se făcu milă de el. Vocea i se înmuie.

— Cine ştie, spuse... O lichea nu creează doar într-o direcţie motive pentru a fi urît. Tatăl dumneavoastră, de exemplu, avea toate motivele să-l ucidă. Eu de asemeni. Rudele celorlalţi, pe care i-a trădat, de asemeni. Poate sînt şi alţii, poate sînt şi alte motive.

— Îl uraţi ? întrebă Dimitris.

— Dacă-l uram ? Atît cît poate urî un om pe alt om. Presupun că ştiţi pentru ce.

— Da.

* Cînd se pune apă în uzo, acesta devine lăptos. (N. Tr.)

— Dacă l-ați fi cunoscut pe tatăl meu, m-ați înțelege mai bine.

Își privi micul ceas de mînă.

— Trebuie să plec, spuse.

Zîmbi.

— V-am dezamăgit... Ce așteptați însă de la mine ? Să mărturisesc că eu l-am ucis ?

— Nu.

— Atunci ?

— Nu știu. Orbecăiam în întuneric. Sînteți singura care aveați legătură cu...

Înțelese că nu întrebuințase cuvintele cele mai potrivite.

— ...Un motiv — se corectă — ca să doriți moartea acestui om. Trebuie să-mi ajut tatăl. Însă nu știu cum. Nu sînt un erou de roman polițist. Dar trebuie să-l ajut. E nevinovat. Știu că e nevinovat. Înțelegeți ? E tatăl meu.

Era a doua oară cînd simțea mîna ei pe brațul lui. Spuse :

— Înțeleg.

Văzu durerea din ochii ei frumoși. Își aminti de povestea ei. Se arătase neîndemînatic.

— Mi s-a spus că tatăl dumneavoastră era un om minunat.

— Era...

Se ridică. El plăti și o urmă. La colțul străzii Solon, fata se opri.

— Eu o iau pe aici.

— Îmi permiteți să vă însoțesc ?

— Nu.

— Atunci cu bine...

— Cu bine.

Se opri puțin.

— Și să știți că nu l-am ucis eu pe Karnezis, deși o merita...

Se îndepărtă cu mersul ei grăbit. Dimitris Floras rămase pe loc, privind-o cum se îndepărtează. Aștepta ceva, nici el nu știa ce. Și iată că ea întoarse capul.

I se păru că i-a zîmbit.

4

ALIBIUL LUI JOHNY PAVLIDIS

Johny Pavlidis plecă neliniștit de la „Internațional". Omul acesta se găsea pentru a doua oară pe urmele lui. Cine era ? Ce voia ? Ce urmărea ? Noaptea trecută, la cabaret, întrebase de el. Și acum, iată că îi ieșea iar în cale. În douăzeci și patru de ore, două întîlniri erau prea multe ca să le considere simple coincidențe.

În colț, la Elefteroudaki*, se opri și așteptă. Îl văzu pe tînărul înalt, brunet, părăsind agenția. Se strădui să-și amintească dacă-l mai văzuse. Nu. Dar atunci, de ce îl întrebase necunoscutul pe barmanul de la Kalamazù de el ? Și deodată își aminti. Îi

* *Elefteroudaki* : cunoscută librărie și editură din centrul Atenei. — (N. Tr.)

văzuse cîndva fotografia. Nu greșea. Acum își amintea foarte bine. Fotografia lui, în ramă de argint, era așezată între o vază cu flori și o cutie de porțelan. În holul casei Janet-ei Floras. Nu încăpea îndoială, el era. Își amintea perfect. O întrebase :

— Cine e acest june-prim ?

Janet înălțase din umeri. Era într-una din zilele cînd Floras era în voiaj și frumoasa doamnă Floras îl primea acasă la ea.

— Cine vrei să fie ? Nu ghicești ?

— Nu. Cine e ?

— Fiul lui.

Văzu ura din ochii ei.

Venise lîngă el și, alintîndu-se ca o pisică, îi spusese :

— Numai pe tine te iubesc. De el mi-e silă.

Însă, de cînd se afla fiul lui Floras la Atena ?, se întrebă Johny. Locuia în Franța de ani de zile — i-o spusese Janet — la Paris. Și nu avea de gînd să se întoarcă. Atunci de ce venise ? De ce îl urmărea ? Ce știa ?

Johny Pavlidis se îndepărtă cufundat în gînduri neliniștitoare. Opri un taxi.

— Strada Herod Atticul, spuse șoferului, deschizînd portiera.

La colț, coborî. Plăti șoferului, fără să ceară restul și merse apoi pe jos. Se opri la casa lui Floras. Sună, gîndindu-se că poate fiul acestuia locuia acolo. Dacă era așa, trebuia să termine repede, ca să nu-l întîlnească. Îi deschise o cameristă tînără, cu un șorț elegant de dantelă. Nu o cunoștea. Probabil că era recent angajată.

— Ce doriți, domnule ? îl întrebă.

— Vreau să vorbesc cu doamna Floras.

— Doamna Floras e ocupată. Cine să-i spun că o caută ?

Ezită, înainte de a-și da numele.

— Pavlidis, Johny Pavlidis, spuse.

Rămase pentru cîteva clipe în holul spațios. Tablouri ale unor pictori cunoscuți împodobeau pereții. Altădată s-ar fi uitat atent la ele, ca să le evalueze. Îl interesau tablourile vechi, cînd erau ale unor pictori celebri, fiindcă se vindeau ușor. Acum nu le dădu nici o importanță. Vocea elegantei cameriste îi întrerupse firul gîndurilor.

— Doamna vă așteaptă.

O urmă.

— Pe aici, vă rog.

În fața ușii micului salon verde, îl lăsă singur. Johny înaintă. Atunci o văzu. Intra prin cealaltă ușă.

— Tu ?

Johny rîse cu răutate.

— Nu mă așteptai ?

— Nu.

O privi. Sub halatul de mătase i se întrezăreau rotunjimile trupului.

— Altădată nu mă primeai așa, îi spuse.

— Uită acel „altădată". De ce ai venit ?

— Nu pentru că mi-a fost dor de tine.

— Nu fii vulgar. De ce ai venit ?

Johny Pavlidis se trînti într-un fotoliu, întinzîndu-și picioarele cu obrăznicie. Scoase o țigară și o aprinse cu mișcări molatece. Janet Floras stătea în picioare în fața lui. Johny o întrebă :

— Ce știe ?
Janet îl privi mirată.
— Cine ?
— Știi cine.
Se apropie enervată de el.
— Lasă misterele. Despre cine vorbești ?
— Despre fiul tău.
Părea sincer uimită. Johny o privea neîncrezător. Oare se prefăcea ? Nu. Era clar că nu știa.
— Deci nu l-ai văzut ?
— Nu.
— A venit. De ieri, l-am văzut de două ori. Se pare că mă urmărește.
Se ridică și se-ndreptă spre hol. Janet îl privea, fără să înțeleagă. Fotografia, din fericire, se afla mereu acolo. O luă și reveni în salonul verde. Se uită atent la ea. Nu greșea. El era. Îi arătă Janet-ei fotografia.
— A venit. L-am văzut de-aproape. El e. Fiul soțului tău.
Janet păru neliniștită. Johny Pavlidis o întrebă :
— Așadar, nu te-a vizitat încă ?
— Nu.
— Știe ceva ?
— Nu cred.
— Atunci, de ce mă urmărește ?
— Poate că e o închipuire de a ta.
— Bine ar fi. Dar nu este. Ieri l-a întrebat pe barmanul de la Kalamazù despre mine. Sînt sigur. Mă urmărește.
Janet Floras era acum foarte tulburată.
— Și ce vrei să fac ?

— Vreau să aflu ce știe.
— Ar fi mai bine să pleci.
— Asta spun și eu. Dar mai întîi trebuie să aflu...
Janet veni lîngă el. Expresia i se schimbase.
— Johny, șopti.
O privi. Fața ei frumoasă era urîțită de un surîs crud, cinic.
— Ce este ?
— De ce ești rău cu mine ?
O împinse și își aprinse o țigară. Făcea inele de fum și le urmărea, cum se desfăceau cînd urcau spre tavan.
— Tu ai vrut-o.
— Johny !
— Și pictorul ?
— Ți-am explicat.
— Tu găsești ușor scuze.
Veni iar lîngă el și îl îmbrățișă.
— Johny...
O strînse la piept și cu mîna liberă stinse țigara în scrumiera de cristal.
— Nu aici.
O sărută pe gură.
— Servitoarea... Are să ne vadă, șopti ea, lăsîndu-se în brațele lui.

Johny Pavlidis fuma, cu mîinile sub cap. Era culcat în camera Janet-ei. Ea, în picioare lîngă fereastră, privea distrată în stradă.
— Mmm, murmură jigoló-ul, cu țigara în gură.
Janet se-ntoarse spre el.

— Ai început să te îngrași, îi spuse Johny, scuturînd scrumul care căzuse pe el.
— Găsești ?
El rîse cu rîsul lui urît, crud. Printre buzele frumoase i se vedeau dinții albi, care aminteau pe ai unei fiare.
— Te neglijezi.
— Ți se pare, spuse ea, jignită.
Johny se răsuci leneș, pe pat.
— Știu eu ce spun...
Janet rîse cu o ironie care nu reușea să-i ascundă furia.
— Se vede că în ultimul timp ți-ai schimbat gusturile.
— Se poate.
Țintind scrumiera aflată pe o măsuță, aruncă țigara dîndu-i un bobîrnac cu degetele. Țigara aprinsă descrise o curbă și căzu lîngă masă, pe covorul gros. Janet luă țigara și o stinse în scrumieră.
— Trebuie neapărat să fii vulgar ? îl întrebă.
El rîse.
— Se vede că o am în sînge, zise.
Janet își aprinse și ea o țigară.
— Mă întreb de ce te suport, spuse.
Johny Pavlidis înălță din umeri. Cu mișcări leneșe se ridică din pat.
— Poate pentru că nu ai altceva mai bun de făcut, spuse.
Jigoló-ul căscă.
— Plec singur.

Atunci se auzi o bătaie în ușă. Frumoasa doamnă Floras își îmbrăcă grăbită halatul.
— Cine e ?
— Eu, doamnă, se auzi vocea cameristei.
— Ce este, Elly ?
— Sînteți căutată.
Se întoarse și îl privi pe Johny. El se juca cu o brichetă de aur.
— Nu pot primi pe nimeni, spuse Janet.
— Bine, doamnă.
Se auziră pașii cameristei îndepărtîndu-se. Deodată, soția lui Floras se răzgîndi.
— Elly, strigă.
Camerista se întoarse.
— Da, doamnă, se auzi vocea ei, de după ușa închisă.
— Cine e ?
— Un domn.
— Nu ți-a spus cum se numește ?
— Nu. A spus doar că vrea să vă vadă, neapărat.
Janet se pregăti să răspundă, cînd simți mîna lui Johny pe braț.
Îl privi mirată. Jigoló-ul părea neliniștit. Îi șopti :
— Întreabă cine e.
— Cere-i numele, spuse Janet cameristei.
Rămaseră tăcuți, ascultînd pașii care se îndepărtau. Palid, cu buzele strînse, Johny mîrîi :
— El o fi.
— Imposibil.
— Sînt sigur că e el. Cît e ceasul ?
Luă ceasul ei de pe masă.
— Șase.

— Deja ?

Camerista reveni. Prin ușa închisă vocea ei se auzea înăbușită.

— Spune că e o rudă de-a dumneavoastră, doamnă.

Johny Pavlidis o privi în ochi. Vocea cameristei continuă :

— A spus că se numește Floras, Dimitris Floras.

O înjurătură scăpă de pe buzele lui Johny.

— Ți-am spus ! El e !

Janet îl întrebă cu ochii.

— Primește-l, îi spuse jigoló-ul. Trebuie să aflăm ce știe.

Janet rămase tăcută pentru cîteva clipe. Apoi spuse :

— Bine, Elly, condu-l în salon. Voi veni imediat.

Jigoló-ul o urmărea neliniștit, în timp ce își scotea halatul, ca să îmbrace o rochie de după amiază.

Dimitris Floras rămase singur în marele hol, cînd camerista, cu șorț elegant de dantelă, se îndepărtă ca să-l anunțe pentru a doua oară stăpînei sale. Privi în jur la tablourile scumpe de pe pereți, la mobilele luxoase. Cîndva iubise această casă. Aci își petrecuse copilăria. Cîndva... Înainte ca această femeie, cu ochi frumoși, să fi intrat în viața tatălui său. Camerista îl smulse din tristele-i gînduri.

— Doamna vă roagă să o așteptați cîteva clipe. Poftiți pe aci.

O urmă într-o altă încăpere, tapetată în verde. Nu cunoștea această cameră. Era, desigur, mobilată conform gustului celei de a doua soții a tatălui său. Servitoarea îl lăsă singur. Această vizită îl obosea. Ar fi preferat să evite orice legătură cu Janet.

O ura. Dar trebuia s-o vadă. Orbecăia în întuneric și poate că ea putea să-l ajute. Trecură cîteva minute. O aștepta să apară, pe ușa pe unde plecase camerista. Deodată, vocea ei se auzi venind din spatele lui.

— Deci, te-ai hotărît să revii în Grecia ?

Se întoarse brusc. Janet îl privea zîmbitoare. Trebui să recunoască în sinea lui că era mereu frumoasă. Înaintă și-i întinse mîna cordial. O luă cu fereală.

— Nu doream acest lucru, spuse cu asprime.

Janet rîse prietenos.

— Și totuși, trebuia. Destul ai stat departe de noi.

Simți că îl cuprinde furia. Acest plural, acest „noi", menit să-l pună pe tatăl lui pe aceeași treaptă cu ea, îl enerva. Se stăpîni.

— Să vorbim fără prefăcătorii, doamnă, zise.

Ea rîse.

— Doamnă ! ! Atît de formaliști sînt oamenii la Paris ? Uiți că sînt soția tatălui tău ?

Nu se mai putu stăpîni.

— Cred că acest lucru l-ați uitat dumneavoastră cea dintîi, spuse cu ton reținut.

Janet tresări.

— Dimitris !

— Acum, însă, nu e vorba de asta, îi spuse cu voce obosită.

Îi luă mîna. El vru să și-o retragă, însă ea o ținea strîns. Îl conduse la un fotoliu.

— Șezi.

Luă și ea loc într-un alt fotoliu, în fața lui.

— Așadar, ai dat crezare palavrelor din ziare ?

— Am discutat cu tata, spuse cu asprime.

— Dar tatăl tău greşeşte. Eram beată şi am vrut să-l necăjesc. El s-a înfuriat cumplit şi s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat.

— Nu s-a întîmplat nimic, spuse Dimitris cu răceală. Pot să fumez ?

— Fireşte.

Scoase o ţigară. Ea vru să i-o aprindă, dar el se folosi de bricheta lui.

— Ascultaţi, doamnă, spuse.

— Iar „doamnă", îl întrerupse alintat.

Dimitris se enervă.

— Să lăsăm drăgălăşeniile.

— Să-mi spui Janet.

Ridică din umeri. Fie.

— Ascultă, Janet. Nu mă interesează...

Se opri ca să găsească cuvîntul potrivit.

— ...problemele tale personale, continuă. Dar tatăl meu este în închisoare.

Ea îl asculta tăcută. Unde voia să ajungă ?

— Tatăl meu e în închisoare, continuă Dimitris Floras. Şi pe nedrept. N-a ucis.

— Dar se spune...

O întrerupse brusc.

— Nu are importanţă ce se spune.

— Poliţia...

— Poliţia crede ce vrea. Eu l-am văzut pe tata. Nu a ucis. Pe mine nu m-ar fi minţit.

O privi cu ură.

— Tu îl cunoşti şi trebuia să fii sigură că nu putea să ucidă.

Rămaseră tăcuţi. Pe urmă, Dimitris spuse :

— Ascultă, Janet. Nu am venit să te conving. Crede ce vrei. Altceva vreau...

— Ce ?

— Tatăl meu se află la închisoare din cauza ta.

Datorită efortului pe care-l făcea pentru a-şi stăpîni furia, vocea lui părea înăbuşită.

— La urma-urmelor, era soţul tău. Ţi-a dat totul. Trebuie să-l ajuţi.

— Fireşte. Dar pot ?

— Poţi.

— Cum ?

— Dacă îmi spui tot ce ştii despre Johny Pavlidis.

Janet îl privea uluită, tăcută. Dimitris se ridică. Privirea lui, rece şi severă, se aţinti asupra ei. Ea rămase tăcută cîteva clipe, apoi şopti :

— Despre Johny Pavlidis ?...

Dimitris o întrerupse.

— Să nu-mi spui că nu-l cunoşti. Ştiu că e amantul tău.

— Dimitris !

Acum îşi mai revenise. Dimitris Floras zîmbi dispreţuitor.

— Nu am intenţia să te jignesc şi puţin îmi pasă de afacerile tale amoroase. Numai un lucru vreau să aflu : ce rol a jucat acest om în asasinarea lui Karnezis ?

Janet Floras îşi revenise complet. Ochii ei căpătaseră o expresie dură. Se ridică la rîndul ei şi se postă în faţa lui.

— Dacă ai venit să mă insulţi, poţi să pleci, spuse.

Dimitris o apucă de umeri şi o sili să se reaşeze.

Trase un fotoliu lîngă al ei şi se aşeză, aplecîndu-se spre ea.
— Să vorbim calm, Janet, fără scene.
Janet vru să spună ceva, dar el o opri :
— Pavlidis trăia din banii tăi, spuse.
— Dimitris !
El zîmbi.
— De altfel, nu erai singura care-l hrănea. Mai erau şi altele. Fiecare are o profesiune ; acest domn are şi el una.
— Eşti nebun.
— Ştii că nu mă interesează. Cînd a aflat despre relaţiile tale cu Karnezis ?
Janet încercă să se ridice. Dimitris însă o sili să rămînă pe locul ei.
— Ascultă, Janet, spuse. Tata, cu tot răul pe care i l-ai făcut, te iubeşte încă, şi nu a vrut să vorbească. Eu voi vorbi. E mai bine să-mi spui mie ce ştii, decît judecătorului de instrucţie.
— Ai intenţia să mergi la poliţie ? Vei îndrăzni să depui împotriva mea ?
— Dacă mă vei sili...
Janet pălise. Îl privi cu ură.
— Şi tatăl tău ? întrebă. Ce va spune tatăl tău, dacă vei proceda astfel ?
Dimitris înălţă din umeri.
— Crezi că tatăl tău te va ierta ?, întrebă ea din nou.
— Poate că nu. Dar nu mă interesează. Vreau să-l ajut. Chiar şi împotriva voinţei lui.
Janet continua să-l privească furioasă. Buzele îi tremurau.

— Vei face asta ?
Dimitris îşi aprinse o ţigară. Foarte liniştit răspunse :
— Da.
Observă că tremură.
— Prin urmare, ce-ai hotărît ?
Deodată, Janet sări în picioare.
— Pleacă !, îi spuse.
— Te-ai gîndit bine ?
— Pleacă !
Dimitris se ridică. Şi atunci se auzi vocea tărăgănată a lui Johny Pavlidis.
— Janet, nu eşti deloc amabilă cu ruda ta.
Se întoarseră amîndoi, uimiţi. Jigoló-ul stătea în prag. Avea o ţigară în gură, se sprijinea leneş de uşă şi chipul îi era schimonosit de un rînjet sarcastic. Janet se zăpăcise. Dimitris înaintă spre Johny Pavlidis cu pumnii strînşi.
— Tu ! În casa tatălui meu !
— Da. Şi dacă nu greşesc, mi se pare că ieri mă căutaţi. Ar trebui să fiţi mulţumit că m-aţi găsit aci.
Dimitris încercă să se stăpînească. Neaşteptata apariţie a lui Pavlidis îl uluise. Se întoarse şi o privi pe Janet. Frumoasa femeie se pierduse cu firea. Dintre ei trei, cel care părea mai stăpîn pe el era jigoló-ul, cu falsa lui nepăsare şi cu zîmbetul lui enervant. Şi totuşi, ceva pe care Floras nu-l putea defini trăda că toată această paradă de sînge rece avea ca scop să ascundă o mare spaimă. Jigoló-ul pătrunse în cameră, cu mersul lui legănat.
— Avem de vorbit, spuse Dimitris.
— La ordinele dumneavoastră, domnule Floras.

Pavlidis se întinse în fotoliul în care stătuse înainte Janet.

— Ascult, adăugă, întinzîndu-şi picioarele.

Floras veni în faţa lui. Janet se dădu la o parte, mereu înspăimîntată.

— Nu e nevoie să-ţi spun ce părere am despre tine, i se adresă Dimitris.

Johny ridică sprîncenele.

— Sper că bună.

Vocea lui Floras era acum calmă.

— Eşti o lichea ; una dintre acele lichele care dăunează societăţii.

Pavlidis vru să se ridice, dar mîna grea a lui Dimitris îl ţintui locului.

— Înainte de toate, trebuie să ştii că vreau să-ţi pocesc mutra asta frumoasă.

Pavlidis încercă din nou să se ridice. Mîna lui Dimitris era însă de oţel. Jigoló-ul cîntări din ochi, într-o fracţiune de secundă, pe bărbatul care stătea aplecat spre el. Îi văzu ochii strălucitori, buzele strînse, trupul puternic sub costumul simplu, umerii largi... Johny Pavlidis recăzu în fotoliu.

— Respect casa şi pe doamna, spuse.

Dimitris rîse dispreţuitor.

— Fireşte. Un domn ca tine !

Deodată, privirea îi deveni aspră, sălbatică.

— Unde erai în noaptea crimei ?! îl întrebă.

Johny rîse :

— Mă interoghezi ?

— Te întreb.

— Şi dacă nu vreau să răspund ?

— Ar fi mai bine să nu încerci aşa ceva.

Întinse mîna spre umărul lui Pavlidis. Acesta, cu o mişcare bruscă, se eliberă.

— Eşti un imbecil, spuse jigoló-ul.

Rîse iar, dar de data aceasta, rîsul lui îi păru lui Dimitris mai natural.

— Crezi că eu l-am ucis pe pictor ?

Dimitris îl privea nemişcat şi tăcut.

— Janet ! strigă apoi jigoló-ul. Tînărul mă ia drept asasin.

Femeia se apropie. Era palidă, dar părea mai calmă. Îşi părăsise aerul demn, care de altfel nu îi era necesar. Spuse şi ea :

— Eşti un prost, Dimitris.

Johny Pavlidis se întoarse iar spre Floras :

— Ascultă, spuse. Nu te apuca să mă încurci în treburi care nu-mi plac. Află că am zece martori, care pot dovedi unde eram în noaptea aceea.

Dimitris simţea că pierdea teren. Dacă Johny se temea de ceva, era clar că acest lucru nu era amestecul său în asasinarea pictorului. Observa că acum expresia jigoló-ului era mai sinceră şi rîsul lui mai nepăsător.

— Zece persoane, tinere, continuă Pavlidis, au jucat cărţi cu mine în noaptea aceea : de la nouă dimineaţa. Oameni cinstiţi şi respectabili.

— Ca tine ?

Un fulger trecu prin ochii lui Pavlidis.

— Termină cu insultele ! strigă furios. Nu sînt eu de vină dacă tatăl tău a fost închis.

— Dacă eşti sau nu de vină, vor trebui s-o dovedească martorii tăi, cînd vor fi invitaţi la poliţie.

— Prefer să-ţi dau numele lor, să ţi-o spună ţie. Nu-mi place să am de-a face cu poliţia.

Dimitris privi la jigoló, apoi la soţia tatălui său. Erau amîndoi nişte nemernici, mai respingători ca viermii. Dar era clar că spuneau adevărul. Se îndreptă spre ieşire fără să salute.

— Mai vorbim noi, spuse.

Cînd ajunse la uşă, pe care i-o deschise eleganta cameristă, se întoarse şi-i privi iar. Amîndoi îl urmăreau cu priviri pline de ură. Şi în această ură, Floras distinse iar aceeaşi teamă nedefinită. Nu erau amestecaţi în crimă. Nu încăpea îndoială. Atunci de ce se temeau ? se întrebă, în timp ce părăsea casa.

Dimitris Floras respiră adînc, cu putere, aerul curat. Se aprindeau luminile. În luxosul apartament, care fusese cîndva al tatălui său, simţise că se înăbuşe. Cîtă murdărie ! „Cum poate tata s-o iubească pe femeia asta ?“ se gîndi. Un jigoló şi o... Frumoasă societate, în care să-ţi petreci după-amiaza.

Urcă spre piaţa Kolonaki. Localul „Bizantion“ îşi instalase mesele pe trotuar. Prin ferestrele luminate se vedeau clienţii obişnuiţi, care jucau interminabilele lor partide de table. Dimitris simţi nevoia să se aşeze. Era obosit. Ziua care trecuse fusese obositoare. „Internaţionalul“, Mirto, fata blondă, Janet, Pavlidis. Comandă o cafea. Johny Pavlidis spunea că are un alibi sigur şi zece martori. Fie. Părea foarte sigur de alibiul lui. Fie. Mai tîrziu avea să clarifice şi acest aspect al problemei. Macris avea să-l ajute.

Totuşi, se părea că jigoló-ul spunea adevărul. Şi o lichea de genul lui poate să spună din cînd în cînd adevărul. Însă de ce îşi trădase prezenţa în casa amantei lui ? Nimic nu-l silea la aceasta. Ar fi putut urmări convorbirea lui cu Janet, fără să se arate. Apăruse, şi mai ales, chiar în clipa cînd el pleca. Era limpede că se temea de ceva. Nu însă de posibilitatea de a fi implicat în crimă. De altceva. Ce ?

O pereche îmbrăţişată trecu pe lîngă el. Seara era parfumată. Printr-o fereastră deschisă răzbăteau sunetele unei melodii vesele... Mirto... Ce culoare avea părul ei ?

Johny Pavlidis avea toate motivele să dorească moartea pictorului. Dragostea frumoasei Janet era pentru el o afacere. O afacere primejduită din cauza capriciului ei pentru Karnezis. Avea, însă, un alibi sigur. Să fi pus pe altul să ucidă ? Un glas îi întrerupse firul gîndurilor.

— Îmi daţi un foc, domnule ?

Stătea la o masă, lîngă marginea trotuarului şi necunoscutul se aplecă spre el cu ţigara în gură. Un om necăjit. Pensionar, mic comerciant, aşa ceva. Dimitris îi aprinse ţigara cu bricheta lui.

— Mulţumesc.

Omul trase cu plăcere din ţigară.

— Frumoasă noapte, zise.

Avea chef de vorbă. Şi dintr-o dată, Dimitris se simţi singur în acest oraş, deşi era în ţara lui.

— Frumoasă, răspunse.

Omul mai zăbovi puţin, vru să continue convorbirea, dar nereuşind, se răzgîndi.

— Noapte bună.
— Noapte bună.

Pe cînd se îndepărta, Floras îi văzu umerii slabi, gîrboviţi. Mirto... Avea un surîs frumos. Numai că surîdea foarte rar. Chemă chelnerul şi plăti. Urcă spre strada Skoufas. Şi deodată se opri. Numărul 10 E. Aci începuse totul. Apartamentul lui Karnezis se afla la etajul I. Văzu lumină. Să se fi instalat alţii în casa pictorului ? Uitase să-l întrebe pe Macris. Vizavi era o mică lăptărie. Cei de acolo ştiau desigur. Numai că trebuia să găsească modul cel mai potrivit să întrebe. Poate că afla şi altceva... Intră şi ceru o citronadă. Era singurul client.

Un vînzător înalt şi zburlit, cu un aer îngîmfat, îl servi. Destupă sticla cu citronadă şi o turnă în pahar, ţinînd-o sus. Se vede că povestea asta îl distra.

— Nu prea aveţi clienţi la ora asta, observă Dimitris, ca să înceapă discuţia.

— Noi livrăm marfa acasă, răspunse vînzătorul, cu demnitate.

Intră o tînără slujnică. Lunganul îi dădu un iaurt şi îi surîse mieros.

— Noapte bună, îi spuse fata, aruncîndu-i o privire ştrengărească.

— La revedere, Ana. La revedere, scumpo.

Dimitris îşi sorbea liniştit citronada. Ana ? Ana se numea şi servitoarea lui Karnezis. Prin vitrină o urmări pe fată. O văzu intrînd în blocul de vizavi. Vînzătorul se întoarse spre el.

— Fumezi ? întrebă Floras, întinzîndu-i pachetul cu ţigări.

— Uneori. Sînteţi străin ?

— Nu. Dar am stat mulţi ani în străinătate.

— Norocos om ! Nu v-am mai văzut pe aci.

— Sînt doar în trecere.

— Aşa...

Apoi adăugă filozofic :

— A dracului treabă !

Dimitris nu ar fi putut spune ce anume socotea interlocutorul său o „treabă a dracului", dar era clar că terenul era pregătit pentru o convorbire. Şi el asta voia.

— Fata... spuse.

— Care fată ?

— Ana. E servitoarea lui Karnezis ?

Lunganul rîse.

— Nu. E a doctorului Papadopoulos. Bomboană, nu ? Cealaltă, a pictorului, nu a apărut încă. Nu vreţi să mai staţi, să vă terminaţi în tihnă citronada?

Dimitris luă loc pe un scaun, lîngă tejghea. Vînzătorul deveni mai familiar.

— Precis că despre Anula, servitoarea răposatului, ai citit în ziare. Aşa e ?

— Da, însă l-am cunoscut şi pe pictor.

— Bine tip ! A murit degeaba, sărmanul ! *Cherchez la femme*, cum se spune...

Şi vînzătorul rîse, mîndru de cunoştinţele sale. Familiaritatea lui, barba nerasă şi privirea obraznică îl enervau pe Dimitris, dar reuşi, totuşi, să zîmbească.

— Asasinul a fost prins imediat.

— Da... Şi cînd te gîndeşti că era cel mai bun prieten al pictorului. S-a amestecat însă nevastă-sa şi uite unde au ajuns : unul în mormînt, şi celălalt la puşcărie... O vedeam pe cucoană cînd venea gătită şi parfumată. Aproape în fiecare zi. Bună bucăţică, trebuie să recunosc. Tare stricată însă ! Aflam tot... ce se întîmpla acolo...

Sub ciuful nepieptănat, ochii vînzătorului străluceau. Dimitris simţi o durere în inimă. „Sărmane tată“, se gîndi. Întrebă :

— E sigur că ăsta, cum îi spune, omul de afaceri l-a ucis ?

Vînzătorul îl privi de sus.

— Foarte sigur.

Voia să-şi dea importanţă faţă de clientul său.

— Eu eram acasă.

— Cînd a fost ucis ?

— Da.

— Curios ! În ziare scria că crima s-a comis noaptea.

— Da. Adică... eu eram aici dimineaţa, cînd a venit poliţia. Dar mi-a povestit totul Ana. Amănunţit... A, iat-o !

Dimitris văzu o fată de vreo şaisprezece ani intrînd grăbită în lăptărie. O privi atent. Depoziţia ei îl trimisese pe tatăl lui la închisoare.

— Iaurtul pentru madame, spuse fata.

— E pregătit, păpuşico.

Ana plecă, aruncînd în treacăt o privire lui Dimitris.

— Asta e, spuse vînzătorul, apropiindu-se de el. E drăguţă mititica...

— Cine e madame ? întrebă Dimitris.

— O franţuzoaică. Ţicnită şi morocănoasă. Era menajera lui Karnezis. Acum e stăpînă.

— Locuiesc şi acum aici ?

— Da.

— Nu s-a mutat după ?...

— După crimă ? Nu.

— De ce ?

— Habar n-am. Chiria apartamentului e plătită pe tot anul. Mi-a spus portarul. Misterioasă fiinţă.

— Cine ?

— Franţuzoaica.

— De ce ?

— Nu stă de vorbă cu nimeni, nu se împrieteneşte cu nimeni şi, deodată, dispare pentru vreo două zile. Nimeni nu ştie unde se duce.

— Poate că Ana ştie.

— Nu. Dacă ştia, mi-ar fi spus. Mie îmi spune totul. Păi, nu ea mi-a spus şi despre convorbirile telefonice ?

— Care convorbiri telefonice ?

— Cineva îi telefonează franţuzoaicei. Dar, dacă ridică Ana receptorul, nu-şi spune niciodată numele. „Cheam-o pe madame Juliette“, zice cu asprime.

— Juliette se numeşte ?

...Deodată vînzătorul îl întrebă, de parcă abia atunci îi venise în minte :

— Ce meserie ai ?

— Sînt misit, răspunse după o scurtă ezitare.

— Bună treabă, zise lunganul şi se apucă să şteargă mesele de praf.

Se ridică şi Dimitris. Plăti şi ieşi.

— Ai uitat restul, îl auzi pe vînzător strigînd.
— Păstrează-l.
Înaintă pe trotuar. Vizavi, în apartamentul lui Karnezis, luminile erau încă aprinse.

Un surîs tremura în dosul ochelarilor lui Delios.
— Acum că ai stat de vorbă cu cei doi presupuşi asasini, ce concluzii ai tras ?
Se aflau iar în redacţia ziarului „Proïni". Macris era cufundat în hîrtiile lui. Fuma cu eterna lui pipă şi avea la îndemînă o sticlă cu coniac.
Dimitris le povestise despre Mirto, despre vizita lui la Janet, despre informaţiile culese de la vînzătorul cel zburlit. Delios mai întrebă :
— Cum ţi se pare acum problema ?
— Orbecăiesc în întuneric. Nu ştiu nimic mai mult ca la început.
— Ce intenţii ai ?
Ce intenţii avea ? Nu ştia nici el. După febrila agitaţie din ziua aceea, se simţea copleşit de deznădejde.
— Pavlidis ţi-a vorbit despre un alibi ?, întrebă Macris ridicînd capul din hîrtiile lui.
— Da.
— Îl crezi ?
— Am impresia că spunea adevărul. De altfel e gata să-mi dea numele martorilor săi. I le voi cere şi voi controla.
— E o treabă uşoară. Cînd va fi momentul potrivit, am să trimit doi băieţi de aici să cerceteze.
Dimitris spuse cu un aer gînditor.

— De ce a vrut să mă vadă ? Nu avea nici un motiv să-şi trădeze prezenţa în casa Janet-ei.
Delios răspunse :
— Poate voia să afle ce ştii.
— Despre crimă ?
— Sau despre altceva.
— Despre ce ?
Delios ridică din umeri.
— Nu ştiu. Poate că există vreo ticăloşie fără legătură cu crima. Pavlidis e un nemernic. Janet îl plătea. Poate că au furat ceva de la tatăl tău şi credeau că tu asta cauţi.
Tăcu pentru cîteva clipe.
— Poate altceva.
Macris întrebă :
— I-ai pomenit de poliţie ?
— Da. Voia să-i controlez eu însumi alibiul.
Delios zise liniştit :
— Fireşte, unor asemenea oameni nu le place amestecul poliţiei. Totdeauna au ceva de ascuns.
Rămaseră iar tăcuţi. Dimitris se simţea foarte obosit. Îşi dădea seama că lucrurile erau mult mai complicate decît crezuse. Un om scund şi rotofei intră în birou cu un vraf de manuscrise în mînă.
Macris îl întrebă :
— Nimic deosebit ?
— Mărunţişuri. O rănire, două sinucideri, o dispariţie.
— Bine.
Omul se pregătea să iasă din încăpere, dar se întoarse brusc, de parcă îşi amintise ceva.

— Era să uit... A fost arestat un aviator suedez. A declarat că se ducea în Egipt cu un avion particular, dar poliţia bănuieşte că, de fapt, ţinta lui era Grecia. Contrabandă de valută ; poate şi de ceasuri. Mai multe. Se spune că a făcut şi alte dăţi această călătorie.

— Cum îl cheamă ?

— Hanson. Erik Hanson.

— În regulă.

Redactorul rubricii „Fapte diverse“ pleacă. Macris îşi strînse hîrtiile.

— Cît e ceasul ?

— Zece şi jumătate, spuse Delios.

— Mergem să cinăm. Am aranjat ca azi să plecăm devreme. Pe urmă voi trece pe la tipografie.

Ceilalţi doi o luară înainte, în timp ce Macris discuta cu redactorul de serviciu ultimele amănunte, cu privire la articolele ce urmau să apară. Pe strada Panepistimiou sclipeau luminile de la Zonar's* şi Flokas[1] Opriră un taxi...

Taxiul îi lăsă la o mică tavernă din cartierul Plaka[2]. În timp ce-şi bea vinul, Macris spuse :

— Pari cam necăjit, Dimitris ?

Floras nu răspunse.

— Nu trebuie să te grăbeşti. E prima ta zi de cercetări. Să vedem. Cum ţi s-a părut Mirto ?

Mirto ! Chipul ei încîntător, ochii ei care-l priviseră cu atîta furie, surîsul ei, mîna ei pe braţul lui, doar pentru o clipă...

— Pare să fie o fată inteligentă, cu caracter ferm.

— E frumoasă ?

Dimitris se gîndi puţin. Frumoasă ? Un gen deosebit de frumuseţe.

— Da.

Mîncară în tăcere. Macris termină primul şi îşi aprinse pipa. Dinspre Acropole adia un vînticel răcoros.

— Frumoasă e Atena, spuse.

Lîngă ei, un grup cînta încet o melodie veche.

— S-o luăm de la început, spuse Macris. Azi i-ai întîlnit pe cei doi oameni, care aveau motive să-l ucidă pe pictor...

Dimitris îşi aprinse o ţigară.

— Nu cred ca vreunul din ei să fi ucis.

— De ce ?

— Nu ştiu. Am însă această impresie.

— Într-adevăr, Pavlidis pare să aibă un alibi valabil. Dar Kapsi ?

Mirto ! Cum putea să le explice că nu crede în vinovăţia ei, pentru că, pur şi simplu, nu voia să creadă ?

— Aşa cred

Delios spuse.

— Să admitem totuşi că pe Karnezis l-a ucis unul din ei doi, sau un altul, pe care încă nu îl cunoaştem. Însă cum l-a ucis ? Cînd ? Aceasta, cred, este problema cea mai importantă, pe care trebuie să o rezolvăm mai întîi.

Macris îşi scoase pipa din gură.

* şi *[1] Zonar's şi Flokas = localuri din centrul Atenei. (N. Tr.)

*[2] Plaka = vechi cartier al Atenei, renumit pentru localurile sale pitoreşti. (N. Tr.)

— Drace ! A fost ucis în noaptea aceea. Asasinul l-a lovit în cap cu statuia lui Hermes. Lucrul acesta îl știe toată lumea.

— Desigur. Dar cum ? Din nefericire, dragă Dimitris, se pare că singurul vizitator nocturn a fost tatăl tău. Nimic nu ne permite să presupunem că acel Johny, sau fiica lui Kapsis, sau altcineva a avut vreo întîlnire cu pictorul în noaptea crimei. Mai mult chiar, nimeni nu i-a văzut intrînd în locuința lui. Și apoi, dacă admitem că vreunul din ei a fost acolo, cum a intrat ?

Dimitris Floras îl asculta și se simțea tot mai deznădăjduit. Era clar. Delios avea dreptate. Seara trecută, în exaltarea provocată de noutățile aflate, totul îi părea ușor. Poate că vinovat era și coniacul. Dar acum ?

— Poate că se afla dinainte în casă, răspunse, fără să creadă nici el în cele ce spunea.

— Fără să-l vadă nimeni ?

— Da.

— Nu e posibil.

Macris duse paharul la buze, dar îl puse din nou pe masă, fără să bea.

— Poate că a intrat după Floras, spuse.

Ceilalți îl priviră. Era un punct de vedere neașteptat.

— După ?

— Da. După.

— După ce a plecat Floras ?

— Poate chiar înainte de plecarea lui.

Cu vocea lui calmă, în care însă se ghicea acum o oarecare vioiciune, Delios zise :

— Sper că glumești.

— Deloc.

— Și a reușit să intre așa, fără să-l observe nimeni ? Nici pictorul, nici Floras, nici servitoarele ?

— E posibil.

Dimitris asculta cu atenție. O pisică veni și i se freca de picioare.

— E posibil, repetă ziaristul.

Rămaseră pe gînduri. Neîncrederea ce se putea citi pe fața lui Delios îl decepționase pe Dimitris. Avea mai multă încredere în judecata acestuia. Macris era prea entuziast și impulsiv. Ziaristul își susținu punctul de vedere.

— Firește, toate acestea sînt simple presupuneri. Dar dacă admitem — și am admis-o — că tatăl tău este nevinovat, nu ne rămîne altă alternativă.

Ceilalți îl urmăreau cu atenție. Macris se înflăcăra tot mai mult, pe măsură ce înainta în dezvoltarea ideii sale.

— Asasinul ar fi putut intra înaintea lui Floras, spuse. Cînd însă ? În timpul zilei ? Această posibilitate e exclusă. Camerista și menajera umblau prin casă, care de altfel nu e mare. L-ar fi văzut. Noaptea ? Nici o fereastră nu era deschisă. Ar fi trebuit să sune, i-ar fi trezit pe toți... Rămîne soluția spargerii. Dar poliția nu a găsit urme care să ateste așa ceva.

Dimitris îl privi pe Delios, care asculta cu mare atenție.

— Prin urmare ?

— E mai corect, deci, să admitem că a intrat după Floras, cînd acesta se mai afla în biroul pictorului.

— Şi uşa ?

— Poate că nu fusese închisă bine. O servitoare somnoroasă poate comite uşor o asemenea greşeală.

— Neverosimil.

— Neverosimilul nu înseamnă imposibil. Şi apoi, nu este exclus ca acest necunoscut domn X să fi ajutat la aceasta.

— Cum ?

— Dacă presupunem că acest domn X există, trebuie să admitem că se învîrtea prin apropierea locuinţei lui Karnezis. Poate că îl urmărea pe pictor, poate că intenţiona să forţeze uşa, poate că îl aştepta să iasă.

Macris se opri şi îşi aprinse pipa care se stinsese.

— Atunci soseşte Floras, continuă el. E nervos, tulburat, preocupat de gîndurile lui. Sună. Mă urmăriţi ?

— Da.

— Omul nostru se ascunde. E foarte uşor. Azi am văzut intrarea casei de pe strada Skoufas. Chiar alături, aproape lipită de ea, se află uşa casei cu numărul 10 D... Noaptea e uşor să te ascunzi sub bolta acesteia. De altfel Floras era prea emoţionat ca să observe ceva. Pe urmă, lucrurile sînt simple. Servitoarea, pe jumătate adormită, deschide. Floras intră. Acum trebuie să presupunem sau că uşa n-a fost bine închisă din neglijenţa cameristei, sau că domnul X a împiedicat-o să se închidă, cu ajutorul unei pietricele, cu pantoful, cu un baston,

sau cu tubul de ruj, dacă asasinul nu e domnul X, ci domnişoara X.

Delios îl asculta tăcut. Pe chipul lui nu se putea citi dacă e de acord sau nu cu cele relatate de ziarist.

Acesta continuă :

— Servitoarea îl conduce pe Floras în birou, aşteaptă puţin şi apoi, aşa cum s-a scris în ziare, se duce în camera ei şi se culcă. Atunci X intră, se ascunde undeva — în hol şi în salon e întuneric — şi îl vede pe Floras ieşind. E rîndul lui. Intră în birou.

— Şi Karnezis ?

Macris răspunse :

— Karnezis se afla încă acolo, în biroul lui. Se comite crima. Omul nostru ucide folosindu-se de statuia lui Hermes şi pleacă fără să-l simtă nimeni. Cînd servitoarea revine în birou, e deja ora cinci şi jumătate. Prea tîrziu.

Macris se opri. Era clar că toate acestea le discutase mai întîi cu sine însuşi.

Delios spuse :

— Bine. Dar Karnezis putea să-l observe pe acest „altul". În ziare s-a scris că în buzunarul halatului avea un pistol. Cum s-a lăsat ucis fără să se apere, fără să strige, fără să tragă sau, în sfîrşit, fără să facă vreun zgomot, care i-ar fi trezit pe ceilalţi ?

Dimitris se mişcă pe scaunul lui.

— Poate că acest domn X — sau doamnă X — era bine cunoscut de pictor, zise. Poate că nici nu a fost nevoie să intre pe ascuns în casă. Poate că locuia acolo.

Și în aceeași clipă se gîndi că trebuie s-o vadă neapărat pe acea faimoasă madame Juliette. Chiar mîine.

A doua zi dimineață, pe la orele zece, Dimitris Floras primi un telefon, la hotelul „Olimpia", unde locuia. Se instalase acolo din prima zi a sosirii sale la Atena. În casa tatălui său nu putea, firește să locuiască. În casele unor rude îndepărtate, care se oferiseră să-l găzduiască, nu voia să stea. Auzi că sună telefonul interior. Era un funcționar al hotelului.

— O doamnă dorește să vă vorbească la telefon, domnule Floras...

O doamnă? Nu aștepta telefon de la nici o femeie.

— Dă-mi legătura, spuse.

Vocea de la celălalt capăt al firului îi era necunoscută.

— Domnul Floras?

— Da.

— Aici Mirto Kapsi.

Era să scape receptorul din mînă.

— Poftim?

— Am noutăți pentru dumneavoastră. Cînd ne putem întîlni?

— Cînd doriți.

— Acum?

— Da. Unde?

— La biroul meu.

— În cinci minute voi fi acolo.

— Vă aștept.

Auzi cum pune receptorul în furcă. Rămase nemișcat pentru cîteva clipe. Mirto. Cum îl descoperise?

Se îmbrăcă grăbit. Luă un taxi. În cinci minute ajunse în fața „Internaționalului". Rena îl zări cea dintîi. Ochii ei mari, luminoși, îi zîmbiră veseli. Se îndreptă spre el.

— Iar aci! îi spuse.

— După cum vedeți.

Privi cercetător în jur.

— Căutați ceva? întrebă.

— Da.

Ea rîse cu șiretenie.

— Vă căutați cumva bricheta?

— Nu. Pe domnișoara Kapsi.

— A!

O privi zîmbind.

— Credeam că nu o cunoașteți, spuse Rena.

— Am cunoscut-o.

— Noaptea în vis?

Dimitris rîse prietenos.

— Sînteți o fată bună, cu obiceiuri rele: puneți întrebări la care e greu de răspuns.

Fata cea blondă ridică din umeri.

— Păcat.

— Păcat? Pentru ce?

— Nimic. Iat-o.

Fata comandantului Kapsi tocmai ieșea din biroul șefului ei. Îl văzu și veni repede spre el. Intră un client și Rena îi lăsă singuri. Se salutară.

— Aveți ceva noutăți? îl întrebă.

— Nu.

— În schimb am eu ceva să vă comunic.

Se aplecă spre el. Ochii ei mari erau aţintiţi în ochii lui.

— Ceva care poate vă interesează, adăugă.

— Cum mi-aţi aflat adresa ? întrebă Dimitris.

— De la ziarul „Proïni". Le-am cerut numărul dumneavoastră de telefon. Mi-aţi spus că redactorul şef vă este prieten.

— Da ?

Îi vorbise despre asta ? Nu-şi amintea. Poate...

— Vă ascult.

— Îl cunoaşteţi pe pictorul Valmas ?

— Nu.

— E un pictor bătrîn, dar pictează admirabil. Cam demodat, dar foarte bun.

O asculta tăcut. Un pictor, demodat sau nu, îi era indiferent.

— E un prieten de familie. Am discutat despre dumneavoastră ieri seară.

— Despre mine ?

— Adică, mai precis, despre cazul dumneavoastră. Îl cunoştea bine pe Karnezis.

Cineva o strigă.

— Domnişoară Kapsi.

Din birou, o chema un funcţionar.

— Scuzaţi-mă.

Intră înăuntru. Dimitris văzu că funcţionarul o întrebă ceva. Se aplecară amîndoi asupra unui registru. Ea vorbea acum repede, cu aerul omului care îşi cunoaşte bine munca. Curînd reveni lîngă Dimitris. Continuă :

— Valmas mi-a spus lucruri, care poate că vă interesează. M-am gîndit că poate vreţi să discutaţi cu el.

— Fireşte. Despre ce v-a vorbit ?

— Valmas ştie ceva despre o franţuzoaică, menajera lui Karnezis.

— Despre madame Juliette ?

— Cred că aşa o cheamă.

— Cînd îl pot întîlni ?

— Cînd vreţi. Chiar şi azi. E bătrîn. Nu prea iese din atelierul lui.

Îi dădu adresa.

— Cum să vă mulţumesc ?...

Mirto Kapsi rîse. Rîdea rar, dar atunci se transforma complet.

— Nu e nevoie să-mi mulţumiţi. Bună ziua.

Era gata să se întoarcă la munca ei. Dimitris o opri.

— De ce vă interesaţi de mine ?

— De ce ?

— Da, de ce ?

— Poate pentru că sîntem oarecum în aceeaşi situaţie...

Se gîndi cîteva clipe, apoi continuă :

— Poate şi pentru faptul că am început să cred în nevinovăţia tatălui dumneavoastră. Poate pentru că vă găsesc simpatic şi mi-a făcut plăcere să vă ajut.

O privi. La o alta, această frază ar fi avut un sens diferit. La ea nu. O spusese fără nici o urmă de cochetărie. Ochii ei îl priveau drept, cinstit. Nu. Cuvintele ei nu aveau alt sens, decît acela pe care-l exprimau.

„Ciudată fată“, se gîndi, privind-o cum se îndepărtează.

În uşa „Internaţionalului“ se opri. Rena îl salută de departe făcîndu-i semne cu mîna şi zîmbind. Îi zîmbi şi el prietenos, dar nu intră înăuntru. Geloasă ? Nu avea chef de asemenea poveşti. De altfel, fata cea blondă îi era simpatică şi nu voia să piardă prietenia ei.

Să meargă îndată la pictor ? Mirto îi dăduse o adresă în cartierul Galaţi, strada Kostas Theotokis Nr. 12. Îşi privi ceasul. Era aproape unsprezece, oră foarte potrivită. Porni spre cafeneaua Zaharatos. Oare Macris venise la redacţie ?

Îl telefonă din vechea cafenea ateniană. Era acolo. Vocea lui veselă răsună în receptor.

— Tu, Dimitris ? Unde eşti ?

Îi spuse. Apoi îi povesti pe scurt despre telefonul primit în dimineaţa aceea şi îi relată cele spuse de Mirto despre pictor.

— De aceea mi s-a cerut azi dimineaţă adresa ta ?

— Da.

— Şi acum ce ai de gînd ?

— Să mă duc acolo.

— Nu te duce nicăieri. Vino imediat aici.

— Ai noutăţi ?

— Multe.

— Şi pictorul ?

— Lasă-l să picteze. Te aştept.

Auzi cum pune receptorul în furcă. De la cafeneaua Zaharatos pînă la redacţia ziarului „Proïni“ nu făcu nici cinci minute. Macris îl aştepta în uşa biroului său. Părea entuziasmat.

— Frumoase lucruri !

Dimitris îl privi mirat. Ziaristul îl pofti înăuntru.

— Îţi aminteşti de cazul Hanson ?

— Nu.

Nu-şi amintea nici de caz, nici de nume.

— Ai dreptate. Ieri erai aici cînd a fost adusă ştirea, dar părea fără importanţă. Dar nu este.

Îi explică pe scurt totul. În seara trecută, cînd se pregăteau de plecare, redactorul de la rubrica faptelor diverse adusese ştirea despre arestarea unui aviator suedez, un anume Hanson.

— Acum ţi-ai amintit ?

— Da.

Dimitris îşi aminti ; contrabandă de valută, de ceasuri, sau aşa ceva.

— Şi pe urmă ?

— Pe urmă s-a stabilit că lucrurile nu erau atît de simple cum păreau la început. Aviatorul lucra pentru o bandă. Făcuse multe voiajuri în Grecia. Se foloseau de un aerodrom particular. Aveau numeroşi complici. Afacere în stil mare.

Floras asculta uimit. Ce îl interesau pe el toate astea ? Macris continuă :

— Cînd poliţia reuşeşte să prindă un capăt al firului, ghemul se desfăşoară uşor. Aviatorul a făcut mărturisiri. Puţin mai înainte am telefonat la poliţie.

— Şi ?

— E vorba de mii de lire. Banda avea un casier.

Unde voia să ajungă Macris ? Chiar în clipa aceea ziaristul se apucă să-şi aprindă pipa.

— Hai, vorbeşte o dată.

Celălalt zîmbi, scoase un nor de fum şi spuse :
— Casierul bandei era amicul nostru !
— Care amic ?
— Cine altul, decît răposatul !
Era posibil ?
— Adică...
Dimitris nu putea să-i pronunţe numele.
— Da, domnul meu. Exact. Cuceritorul, aristocratul, pictorul monden, amantul mamei tale vitrege. Karnezis!
Dimitris îl privi uluit pe Macris.
— De necrezut ! murmură.
— De necrezut şi totuşi adevărat. Lumea bună, vezi, nu e totdeauna bună.
— Dar e sigur ?
— Foarte sigur. Mărturisirile aviatorului au permis poliţiei să opereze şi alte arestări. Şi aceştia au făcut declaraţii la rîndul lor. Ghemul, dragul meu, ghemul. Bei ceva ?
Nu. Dimitris nu voia să bea nimic.
— Atunci ?
— Sînt multe semne de întrebare. Pictorul a fost asasinat. Banii însă nu s-au găsit. Cine i-a luat ?
Era bucuros ca un copil. Şi el fusese decepţionat de rezultatul primei anchete. Johny şi alibiul lui ! Mirto şi ochii ei !
— Cineva. Cine ? Cel care l-a ucis pe pictor !... Ascultă-mă, băiete. Căutam un mobil — ceva mai puternic decît gelozia tatălui tău. Acest mobil există. Acum trebuie să găsim omul. Ce ai spune de o raită pe la poliţie ? Am acolo cîţiva prieteni.

Ce să spună ? I se părea că se deschidea o fereastră, că în această afacere întunecoasă începea să pătrundă lumina.
Rămase însă tăcut.

Comisarul Kalerghis, care îi primi, era un om ce se entuziasma repede. Ziaristul era un vechi prieten de al său. Le vorbi despre contrabanda descoperită.
— Şi poate că mai avem încă multe de aflat.
Macris se grăbea :
— Şi tatăl lui ?
Comisarul ridică din umeri.
— Din nefericire, nu putem face nimic pentru tatăl dumneavoastră, domnule Floras...
Dimitris îl întrerupse.
— Dar aceste noi dezvăluiri ?
— Contrabanda ?
— Da.
— Nu e încă momentul ca să facem o legătură între aceasta şi crimă. Ancheta poliţienească îşi va urma cursul firesc.
— Dar acum se poate presupune că există un alt asasin.
— Acest fapt nu schimbă nimic.
Dimitris vru să protesteze.
— Dar tatăl meu...
Kalerghis se juca cu un coupe-papier de metal. Dimitris avea poftă să i-l ia din mînă şi să-l arunce pe fereastră.
— Aş vrea să vă ajut,, domnule Floras. Dar, din nefericire, situaţia tatălui dumneavoastră este în-

greunată de dovezi concrete. Mai ales depoziţiile martorilor. Nu neg că acestea pot fi îndepărtate în viitor, dar pentru moment nu e nimic de făcut.

— Deci un om nevinovat va continua să rămînă în închisoare, pentru că dumneavoastră nu vreţi să vedeţi realitatea ?

Poliţistul se necăji.

— Credeţi-mă. Amestecul lui Karnezis în contrabandă nu este suficient ca să dovedească nevinovăţia tatălui dumneavoastră. Mai întîi, din ancheta pe care o întreprindem, trebuie să reiasă şi alte fapte, să găsim noi elemente.

— Dar banii ? Nu puteţi susţine că tatăl meu a luat banii.

— Fireşte că nu.

— Atunci ?

— Îi vom căuta.

Macris se ridică de pe scaun.

— În regulă, Kosta.

Comisarul Kalerghis le strînse mîna.

— Nu trebuie să înţelegeţi greşit poliţia, le spuse. Se străduieşte să-şi îndeplinească cît mai bine munca. De altfel, noi nici nu judecăm, nici nu condamnăm. Adunăm doar date, pe care justiţia le cîntăreşte şi decide cine este vinovat, şi cine este nevinovat. Poate că pictorul a fost ucis din cauza acelor bani. Însă, pînă cînd vom putea dovedi acest lucru, legea are un vinovat.

Cum Dimitris voia să protesteze, poliţistul adăugă :

— Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră.

Ieşiră în stradă. Bulevardul Patision era plin de lume.

Dimitris se-ntoarse şi privi spre clădirea poliţiei.

— Antipatic om, murmură.

— N-ai dreptate, răspunse Macris. Îşi face doar meseria.

5

MADAME JULIETTE

Ghemul se desfăşoară, cînd ai apucat un capăt al firului. Dar, oare, Dimitris Floras reuşise să apuce un capăt ? Mirto cu răzbunarea ei, jigoló-ul cu afacerile lui amoroase, aviatorul suedez cu contrabanda. Care dintre aceste fire era cel bun ?

În aceeaşi seară se întîlni cu jigoló-ul la cabaretul Kalamazú şi luă de la acesta lista cu numele persoanelor care aveau să-i confirme alibiul. Macris însărcinase pe doi dintre cei mai buni reporteri să controleze faptele. Încă nu comunicaseră rezultatele anchetei lor. Dar Dimitris nu se îndoia că aveau să fie pozitive. Johny Pavlidis era destul de deştept, ca să nu comită gafa de a prezenta un alibi care putea fi dezminţit de la prima cercetare.

Ghemul se desfăşoară, dacă apuci capătul firului. Dar, care din capete ? Pictorul Valmas, prietenul familiei Kapsis, încurcase şi mai mult lucrurile. Era un om simpatic, cu păr alb. Un adevărat artist al penelului.

Chiar el îi deschise ușa, cînd a doua zi dimineața, Dimitris se duse să-l viziteze în atelierul său. Casa mică, albă, se pierdea în mijlocul unei grădini îngrijite. Un cîine mare, bătrîn, îl urma pe pictorul cu păr alb.

— Da, da, îi spuse prietenos Valmas, cînd Dimitris își spuse numele. Mirto mi-a vorbit de dumneavoastră.

Îl conduse în vastul său atelier. Îl invită să ia loc. Pereții erau plini de tablouri. În special peisaje. Pe șevalet, un tablou aproape terminat. O femeie. Dimitris simți că inima îi bate mai repede. De pe pînză îl priveau ochii serioși ai Mirtei.

Îi plăceau picturile lui Valmas. Culori deschise, luminoase, sub un soare auriu. Îi arătă un peisaj cu Acropole, care se scălda în lumina attică.

— Grecia, spuse.

Pictorul zîmbi.

— Îți place ?

— Mult.

— Mă bucur că-mi spuneți aceasta. Tinerii nu ne iubesc pe noi, cei vechi. Vedeți, arta modernă i-a cucerit. O cunoașteți de mult ?

— Pe cine ?

— Păi, firește, pe Mirto.

— Nu. Am cunoscut-o recent.

Pictorul se ridică. Îndreptă un tablou de pe perete, care nu stătea drept. Degetele lui bătrîne mîngîiau pînza cu duioșia unui părinte care își alintă copiii.

— Beți o cafea ?

— Cu plăcere.

— Am s-o fac singur. Servitoarea mea lipsește totdeauna la ora asta.

— Dar atunci nu e nevoie.

— Nu, zise bătrînul vesel. Asta îmi face plăcere. De altfel, voi bea și eu una cu dumneavoastră. Știți, nu am voie — inima. Dar acum, că sîntem singuri, îi vom păcăli pe medici.

Fața lui trandafirie era îndulcită de un zîmbet copilăresc. Cum pot unii oameni să te cucerească din prima clipă, se gîndi Dimitris.

— Domnișoara Kapsi mi-a spus că îl cunoașteți pe Karnezis... începu tînărul, în timp ce Valmas pregătea cafeaua, pe un mic reșou electric, aflat în atelier.

— Da. Îl cunoșteam bine. De ani de zile. De la Paris. Eram acolo cînd a sosit. Pe atunci era foarte tînăr, ambițios, nerăbdător și sărac. Avea talent.

— Domnișoara Kapsi mi-a vorbit despre o franțuzoaică, madame Juliette...

— Da, zise liniștit bătrînul. O cunoșteam și pe ea. Pe atunci era amanta lui Karnezis. Îi promisese că o va lua de nevastă.

Dimitris rămase uluit. Bătrînul pictor servi cafeaua.

— S-o ia de nevastă ? făcu Dimitris.

— Da. Într-adevăr, era o fată foarte frumoasă, una dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut.

Oftă.

— Frumoși au fost anii aceia la Paris. Și Karnezis era tînăr, foarte tînăr. Poate de douăzeci și cinci de ani.

— Și Juliette ? Madame Juliette ?

— Cam tot atît. Cînd s-au cunoscut, ea lucra într-un magazin cu obiecte de artă ; copia tablouri de pictori celebri. Era de familie bună. S-a îndrăgostit de el din prima clipă. Au trăit împreună mai mulţi ani. Ea muncea şi el studia. Muncea şi noaptea, ca să-l întreţină. Karnezis era sărac. Ea plătea totul.

Se opri şi sorbi o înghiţitură de cafea.

— Vă place cafeaua ? E aşa cum obişnuiţi să o beţi ? întrebă.

Dimitris nici nu observase cum e.

— Da, da. Mulţumesc. Şi pe urmă ?

— V-am spus. Îi promisese că o va lua de nevastă. Karnezis plecă în Grecia, ca să aranjeze instalarea lor aici. În seara despărţirii lor a fost mare petrecere. Numai tineri, pictori, modele, poeţi şi literaţi. Eu eram cel mai în vîrstă.

Cîinele cel bătrîn se apropie cu paşi rari şi se întinse lîngă stăpînul lui. Valmas îl mîngîie pe cap.

— Frumoase vremuri, continuă. Atunci am plecat şi eu în Grecia.

— Şi Karnezis ?

Pictorul îşi puse ceaşca pe o măsuţă.

— Tinerii uită uşor. Aici lui Karnezis i-a surîs norocul. A fost apreciat, a ajuns pictorul la modă. A uitat-o pe Juliette. Ea, însă, nu voia să-l uite. Într-o zi a apărut pe neaşteptate la Atena. El i-a vorbit deschis. Juliette a vrut să se sinucidă. E de mirare că medicii au reuşit să o salveze. Viaţa e ciudată. Îşi pierduse serviciul. Poate că nu avea nici bani ca să-şi plătească drumul înapoi. A rămas lîngă el.

— Ca amantă ?

— La început, poate. Pe urmă, în toţi anii care au urmat, ca menajeră.

Dimitris întrebă :

— Îl iubea ?

— Pe vremea aceea foarte mult. De atunci nu i-am mai văzut. Dar, dragă domnule, o dragoste rănită se transformă uşor în ură.

Pictorul îi spuse şi alte lucruri. Îi vorbi despre arta modernă, despre frumoasele vremuri de altădată, despre Mirto, pe care o ţinuse în braţe cînd era mică.

— Am fost prieten cu tatăl ei. L-aţi cunoscut ?

— Nu.

— Minunat om.

Dimitris nu-l mai asculta. Era ameţit. Franţuzoaica, Parisul, încercarea de sinucidere, o dragoste rănită care poate deveni ură. Ghemul se încîlcea tot mai mult.

Plecă de la Valmas copleşit de gînduri.

Lucrurile se petrecură cum se aşteptase Dimitris. Alibiul lui Johny Pavlidis era bun. Reporterii de la „Proïni“ îl verificaseră. Într-adevăr, în noaptea crimei jigoló-ul jucase cărţi cu persoane care nu aveau nici un motiv să mintă. De la nouă dimineaţa. Posibilitatea ca el să fi comis o crimă era exclusă...

Şi zilele începură să treacă fără să aducă nimic... Dimitris încercă de două ori s-o întîlnească pe franţuzoaică. Nu reuşi. Prima oară nu era acasă şi el o aşteptase în lăptăria de vizavi. Noaptea tîrziu, femeia se întoarse. Nu o cunoştea. Îşi dădu seama că e ea după rochia neagră, închisă pînă sus şi după trupul

înalt, țeapăn. Îi fusese descrisă. Deschise ușa apartamentului cu cheia ei. Ea era. Nu putea fi alta.

A doua oară, era dimineață. Ana, care îi deschise ușa, îi spuse că doamna nu e acasă, cu un ton ce nu părea sincer. În timp ce ea închidea ușa, Dimitris privi înăuntru și i se păru că un chip palid apăruse pentru o clipă și apoi dispăruse în semiîntunericul din hol. Încercă să telefoneze. Numărul lui Karnezis mai exista în cartea de telefon. Persoana care îi răspunse vorbea bine grecește, dar avea un pronunțat accent străin.

— Allo.

— Madame Juliette ?

— Nu e aici.

Era sigur că e ea. Totuși întrebă :

— Cînd o pot găsi acasă ?

— Nu știu.

Dorința de a o necăji puțin îl făcu să insiste.

— Să revin mai tîrziu ?

I se răspunse sec :

— Nu.

Și receptorul fu trîntit în furcă. În aceeași seară Dimitris se instală iar în lăptărie. Vînzătorul cel zburlit avea ca întotdeauna chef de vorbă, dar de data asta nu-l încurajă.

Se așeză lîngă vitrină. Avusese grijă să stea în așa fel, încît să poată vedea ce se petrece afară, fără să poată fi văzut. În apartamentul lui Karnezis era lumină.

Ceasul din lăptărie arăta ora opt. Luminile se aprinseseră de vreo oră.

Dimitris aștepta răbdător, nu știa nici el ce anume. Poate o ocazie ca să intre în apartament fără să poată fi împiedicat... Trecu o mașină. Ușa de la numărul 10 E se deschise. Se trase înapoi. Era Ana. Fugi pînă la băcănia din apropiere. Peste puțin, tînărul o văzu revenind cu un pachet.

Lunganul se apropie de el, ștergînd mesele de praf, doar ca să se afle în treabă.

— Azi e liniște, spuse.

— Da.

— Așteptați pe cineva ?

— Da.

Celălalt fu dezamăgit. Se retrase cu un aer de demnitate rănită. Cînd Dimitris privi iar la ceas, era aproape nouă. Ușa se deschise. De data aceasta se ivi ea. Madame Juliette. Era îmbrăcată tot în negru. Stătu cîteva clipe nemișcată, apoi privi repede în jur. Probabil că găsi strada așa cum o dorea. Pustie. O porni repede spre Piața Kolonaki. Dimitris abia apucă s-o vadă urcînd într-o mașină. Luă și el, în grabă, un taxi.

— Urmărește Fordul acela, spuse.

Șoferul se întoarse și-l privi. Părea uimit, dar nu spuse nimic.

— Voi plăti tariful dublu, îi promise Dimitris.

Ajunseră mașina franțuzoaicei în strada Academiei. Trecură de Piața Kaningos. O luară pe bulevardul 3 Septembrie.

— Fii atent, îi spuse Dimitris, să nu-i pierdem.

Șoferul se-ntoarse și îi zîmbi.

— Fiți liniștit.

În strada Sf. Meletios, mașina coti. Se opri în stația Levidis. Mașina lui Dimitris trecu înainte. Era imposibil să oprească fără a fi observați. Floras privi pe geamul din spate. Văzu că madame Juliette coborîse și plătea. Apoi o luă pe bulevardul Patision.

— Oprește, spuse Dimitris.

Staționînd lîngă marginea trotuarului, o urmăriră cum înainta spre Piața Agamon.

— Să mergem, spuse.

Șoferul porni încet. Franțuzoaica ajunsese acum în piață și cotea spre strada Sparta. Dimitris coborî.

— Așteaptă, spuse.

O urmă, mergînd pe celălalt trotuar. Se ferea să nu-l vadă. În fața unui chioșc aflat în piață, ea se opri. Se întoarse și privi în jur. Floras își continuă nepăsător drumul. Trebuia să pară indiferent. Ea nu păru să-l observe. Nici nu l-ar fi putut recunoaște ușor în întuneric, deși poate că îl zărise atunci cînd refuzase să-l primească.

Deodată, cu pași repezi, madame Juliette înaintă spre una din mașinile care staționau acolo. Dădu o adresă șoferului. Apoi deschise portiera și urcă. Mașina făcu o manevră și o porni către bulevardul Patision. Floras abia apucă să alerge la mașina lui. Noul taxi al franțuzoaicei luase același drum. Se întorceau în bulevardul 3 Septembrie, prin strada Sf. Meletios.

A schimbat mașina, se gîndi Dimitris, în vreme ce taxiurile alergau unul după altul. De ce ?

Piața Omonia era plină de lumini. Mașina femeii ajunse în dreptul pieții și o coti la dreapta spre cinematograful „Kotopouli". Șoferul lui Dimitris voia

s-o ia pe urmele lor, cînd o mașină care venea de pe strada Panepistimiou le tăie calea. Fu nevoit să frîneze.

— Imbecilule, înjură șoferul.

Dimitris se înțepeni pe banchetă. Dar răul se produsese. Acum, un autobuz galben, dintre acelea care merg spre gara Larissa, găsind drumul liber, înaintă, barîndu-le drumul. Cu ciudă, Dimitris simțea că îi scapă prada din mînă. Totul durase doar cîteva secunde. Cînd însă calea fu iar liberă, mașina franțuzoaicei nu se mai zărea. Porniră din nou.

— I-am pierdut ! spuse Dimitris. Ne-au scăpat ! Au luat-o oare spre strada Sf. Constantin, pe strada Pireului, sau au ocolit Piața Omonia ?

Prin fereastra mașinii Dimitris privea spre strada Sf. Constantin. Zări două mașini în depărtare, dar nici una nu era cea căutată.

Ajunseră acum în dreptul străzii Pireului. Deodată, șoferul strigă :

— Iat-o !

Coti repede spre dreapta. Un pieton sări speriat pe trotuar. Mașina lor era să-l lovească. Aplecat spre șofer, Dimitris văzu departe, în fața lor, o mașină de culoare închisă. Oare aceasta era ?

— Trebuie s-o ajungem ! îi spuse șoferului.

— N-aveți grijă. De data asta nu ne mai scapă.

Porni cu toată viteza pe strada Pireului. Ajunseră repede mașina neagră. Acum ar fi fost primejdios să încetinească. Dacă franțuzoaica se afla într-adevăr în mașină, putea să-și dea seama că e urmărită.

— Depășește ! îi spuse șoferului.

Acesta apăsă pe accelerator. Pentru cîteva secunde cele două mașini înaintară una lîngă alta. Dimitris privi neliniștit pe fereastră. Respiră ușurat. Ea era. Fața ei palidă, inexpresivă, se zărise pentru o clipă prin geamul gros al taxiului. Apoi mașina lui Floras îi depăși... Prin fereastra din spate, tînărul nu scăpa din ochi mașina care rămăsese în urma lor.

— Încetinește, spuse.

Înaintară astfel un timp pe strada Pireului. Din fericire, șoferul lui Dimitris era foarte priceput. În curînd mașina Juliettei se găsi iar lîngă ei. Nu părea să fi observat ceva. Franțuzoaica părea cufundată în gînduri. Desigur, nu-și putea închipui că este urmărită, după ce schimbase două mașini.

Oare unde mergea ? Dimitris își aminti de cele ce-i spusese Valmas. Juliette fusese umilită de Karnezis. Dar oare iubirea ei să se fi transformat într-o ură atît de teribilă, încît să o împingă la crimă ? Să-l fi ucis Juliette pe pictor ? Era singura care ar fi putut-o face ușor. Se afla în casă, avea posibilitatea să se apropie de Karnezis, fără ca acesta să se ferească. De ce însă așteptase atîția ani ? De ce să aleagă tocmai noaptea aceea ?

De ce ? Răspunsul îi veni deodată în minte, în timp ce mașina franțuzoaicei intra în Pireu. Poate pentru că în noaptea aceea Juliette găsise ocazia pe care o aștepta de atîta vreme. Ocazia să ucidă, fără a putea fi învinovățită. Acolo, în apartamentul lui Karnezis, tatăl lui era foarte potrivit pentru a trece drept vinovat, cu toate dovezile împotriva lui... Poate pentru că, în noaptea aceea, Juliette crezuse că îl pierde pe pictor definitiv.

Pe cînd cele două taxiuri alergau unul după altul pe străzile Pireului, Dimitris își închipui scena. Franțuzoaica fusese probabil trezită de cearta dintre cei doi bărbați, tatăl său și pictorul. O văzu pe Ana întorcîndu-se pe jumătate adormită în camera ei. Se apropiase pe ascuns de ușa biroului. Stătuse la pîndă și auzise ce își spuneau. Poate că, în acel moment, Floras îi propunea lui Karnezis soluția divorțului, însă cu condiția ca pictorul să legalizeze relațiile lui cu Janet. Se scrisese despre asta în ziare. Juliette se speriase. Dacă s-ar fi întîmplat acest lucru, ea avea să-l piardă definitiv pe omul iubit. Stătuse ascunsă în întuneric și-l văzuse pe Floras plecînd. Intrase apoi în birou. E sigur că nu se certaseră, deoarece mica Ana nu auzise nimic. Atunci sau mai tîrziu, îl ucisese.

Oare ce era adevărat din toate acestea ? Ce nu ar fi dat Dimitris ca să poată ști...

Din gîndurile lui îl smulse o bruscă zguduitură a mașinii. Acum înaintau pe o stradă desfundată pe care nu o cunoștea. Cartier sărăcăcios, de periferie. De o parte și de alta a străzii văzu case scunde, cu garduri dărăpănate. Șoferul îi făcu semn cu capul. Înainte de a înțelege ce vrea să spună, văzu mașina franțuzoaicei oprindu-se. Șoferul lui frînase la timp.

Madame Juliette plăti și coborî. Deci, lăsa mașina să plece...

Taxiul negru dădu înapoi. In timpul acestei manevre farurile lui o scăldară în lumină pe madame Juliette. Stătea nemișcată lîngă zidul unei case. Era clar că aștepta ca mașina ce o adusese acolo să se îndepărteze.

Pentru o clipă Dimitris se temu. Credea că franţuzoaica avea să-l vadă. Dar nu. Maşina ei se îndepărtase şi ea o porni pe jos. Din fericire, şoferul lui Dimitris îşi cunoştea bine meseria. Stinsese luminile şi îşi oprise maşina într-o fundătură. Un copac cu frunziş bogat, făcea ca în acel loc întunericul să fie mai dens.

— Aşteaptă-mă aici, spuse Dimitris, şi deschise fără zgomot portiera.

Şoferul făcu semn că a înţeles.

Franţuzoaica ajunsese acum la celălalt colţ al străzii. Înaintînd cu multe precauţiuni, aproape lipit de pereţii caselor, Floras porni după ea.

Era un joc ciudat acesta. Dimitris se înfioră. Toate erau atît de noi pentru el. Strada era pustie, parcă nu fusese nicicînd locuită. Se simţea cuprins de un vag sentiment de teamă. Femeia mergea repede. Părea că drumul îi era bine cunoscut... Desigur că venise acolo şi în alte dăţi, se gîndi el. Deodată, ea se opri şi se întoarse. Dimitris se ghemui lîngă un gard, ţinîndu-şi respiraţia. Cît de uşoare par toate în filme, îşi spuse. Şi cît de dificile şi neplăcute în realitate. Simţi un gol în stomac. Îi era foame ? Nu. Se temea.

Franţuzoaica porni iar. Nu observase nimic. Dimitris continua să stea nemişcat. Deşi era răcoare, transpirase. Ceva se strecură pe lîngă el. Tresări. Văzu pisica jigărită care se pierdea în întuneric. Zîmbi, dar îşi dădu seama cît de fals îi e zîmbetul.

Vru să glumească cu sine însuşi. Cît de mult avea să se distreze Macris, cînd îi va povesti aventurile lui nocturne în cartierele mărginaşe ale Pireului.

Cînd era mic — se gîndi — şi rămînea singur în întuneric, fluiera ca să-şi dea curaj. Ar fi vrut şi acum să fluiere, dar nu era momentul potrivit.

Observă că Juliette se opreşte iar în mijlocul străzii şi priveşte cercetător în jur, de data aceasta cu mai multă atenţie... Oare să fi observat că e urmărită ? Nu. Deodată, ciudata femeie se apropie grăbită de o poartă. Desigur că bătuse într-un anumit fel, deoarece poarta se deschise şi ea intră înăuntru.

Dimitris îşi părăsi ascunzătoarea. Înaintînd încet, cu multe precauţiuni, se apropie de poarta cu pricina. Se afla în zidul scund, care împrejmuia o curte. În dosul acelui gard se vedea o căsuţă modestă. Obloanele ferestrelor erau închise, dar prin crăpături răzbătea lumina. Era aşteptată.

Tînărul se înălţă pe vîrfurile picioarelor şi aruncă o privire peste îngrăditură. Se trase speriat înapoi. În faţa uşii slab luminate a casei, văzuse două umbre, pe franţuzoaică şi silueta înaltă a unui bărbat. Stăteau în prag şi vorbeau în şoaptă. Trecură astfel cîteva clipe. Dimitris, care îşi ţinea respiraţia, auzi poarta casei sărăcăcioase scîrţîind şi apoi închizîndu-se. Se înălţă iar pe vîrfuri şi privi peste gard. Curtea era acum pustie...

Rămase acolo privind casa tăcută. În dosul obloanelor se afla răspunsul la multe din nedumeririle lui. Însă cum ar fi putut să vadă şi să audă ce se petrecea în casă ?

Humphrey Bogard — se gîndi — ar fi sărit acum gardul, ar fi ajuns lîngă casă și și-ar fi lipit urechea de fereastra închisă. Ar fi auzit și poate ar fi văzut. El însă nu era protagonistul unui film. Stătea acolo, lîngă zid, așteptînd, nici el nu știa ce. Era sigur numai de un lucru. Că nu avea curajul să intre în curte. Cît timp stătu astfel ? Începuse să amorțească și privi ceasul. Era trecut de unsprezece. Trecuseră aproape trei ore de cînd o văzuse pe franțuzoaică ieșind din apartamentul de pe strada Skoufas.

Dacă ar fi putut măcar să-și aprindă o țigară ! Dar nu. Nu urmărești pe cineva cu țigara aprinsă în mînă. Gîndurile lui i se părură ridicole. Se gîndi iar cît de mult avea să rîdă Macris cînd avea să-i afle peripețiile.

Cine era acolo, înăuntru ? Ce făceau oare, în căsuța aceea, omul misterios și franțuzoaica ?

Se auziră pași. O umbră se ivi la colțul străzii. Pășea rar, împleticindu-se. Un om beat. Dimitris se lipi de zid. Bețivul trecu fără să-l observe, preocupat de greaua lui strădanie de a-și menține echilibrul. Dimitris îl urmări cu privirea, pînă ce se pierdu după celălalt colț.

Șoferul, firește, îl aștepta. Bun băiat. Merită purboarul... Atunci se deschise ușa.

Tînărul îi auzi scîrțîitul în tăcerea deplină a nopții. Prima lui mișcare fu să privească peste zid. Dar nu ! Ar fi putut să fie zărit de cei doi.

Se trase la o parte și ferindu-se să facă zgomot, se ascunse în dosul unei barăci dărăpănate. Femeia tocmai ieșea pe poartă. Pentru o clipă silueta bărbatului se ivi și ea, dar dispăru repede după ușă. Franțuzoaica rămase singură. Privi cercetător în jur, apoi porni în direcția de unde venise.

Floras se ghemui în dosul ruinelor, o lăsă să se îndepărteze și numai cînd ea coti după colț, o urmă. În fundătură, văzu mașina lui, cu farurile stinse. Juliette înaintă într-acolo. Se opri lîngă taxi.

Era o împrejurare pe care nu o prevăzuse. Dacă ar fi vrut să ia mașina, cum ar fi putut șoferul s-o refuze ? Și dacă o refuza, nu i-ar fi dat de bănuit ?... Mare ghinion...

Stînd nemișcat în umbră, Dimitris o văzu aplecîndu-se spre locul din față. Ridică apoi capul, privi în jur și se îndepărtă cu pași repezi.

Floras se apropie la rîndul lui de mașină. Era goală. Deodată, văzu o umbră venind dinspre străduța alăturată. Era șoferul lui.

— M-am dus să mă mai dezmorțesc, îi spuse acesta în șoaptă.

— Norocul nostru.

I-o arătă pe Juliette, care se afla acum destul de departe.

— Voia să te angajeze.

Șoferul rîse.

— Asta ar fi fost culmea !

Floras întrebă neliniștit :

— Crezi că a bănuit ceva ?

— Nu. Sigur a crezut că e mașina unui șofer care locuiește prin apropiere. Uneori le lăsăm în fața casei...

Dimitris îi explică pe scurt șoferului ce vrea. El intenționa s-o urmărească pe jos. Mașina urma să pornească după cîteva clipe.

A doua zi se trezi tîrziu. Cînd se ridică în capul oaselor, întîmplările din noaptea trecută i se părură un vis. Își reveni repede. Era adevărat. Ce însemnau însă toate acestea ? Schimbarea mașinilor, căsuța din cartierul mărginaș al Pireului, bărbatul necunoscut. Cine era ? De ce atîta mister în întîlnirile lui cu franțuzoaica ?

La întoarcere fusese la fel. Madame Juliette luase un taxi la Pireu, îl lăsase în piața Omonia, luase un altul și cu acesta ajunsese în strada Skoufas. Șoferul lui îi spusese rîzînd, în timp ce-și încasa purboarul :

— Interesantă femeie...

Interesantă, într-adevăr ! Ce avea să spună Macris? În noaptea trecută nu reușise să-l întîlnească. Se întorsese de la ciudata vînătoare nocturnă după miezul nopții și se dusese direct la hotel. Era istovit și trupește și sufletește.

Dimineața, cînd se trezi, făcu un duș rece. Luă micul dejun în cameră. În timp ce își bea laptele, luă ziarul pe care i-l adusese cameristul. Pagina întîi era plină cu fotografii. Privirea îi fu atrasă de chipul lui Karnezis, pe care de acum îl cunoștea bine. Citi în grabă textul care însoțea fotografia : „Pictorul Karnezis, asasinat anul trecut, al cărui amestec în afacerea de contrabandă recent descoperită a provocat mare impresie în societatea ateniană". În timp ce își mînca sandvișurile, citi de mai multe ori titlurile pe opt coloane. Toate ziarele se ocupau de același subiect : „Vastă contrabandă de valută și aur. Cunoscute personalități din societatea ateniană par a fi amestecate. Au fost arestați toți membrii bandei, în afară de unul".

„Nestor Kaftantzoglou, singurul membru al bandei care nu a fost arestat pînă acum".

Privi distrat fotografia. Un bărbat între patruzeci și cincizeci de ani, prezentabil. Omul părea înalt. Citi cu interes reportajul bine documentat. Amănunte, nume și descrierea activității bandei, care „opera" de ani de zile, uriașele ei cîștiguri... „Proïni" insista în mod deosebit asupra importanței pe care o avea amestecul pictorului Karnezis în această afacere.

„Faptul — scria — că pictorul Ath. Karnezis era unul din organizatorii bandei și casierul ei principal constituie cea mai interesantă latură a întregului caz. Acest artist, care nu numai că era socotit ca unul dintre cei mai buni pictori contemporani, ci era cunoscut și în străinătate, în urma numeroaselor expoziții pe care le organizase în alte țări, a fost găsit, după cum se știe, asasinat în apartamentul său, în noiembrie trecut. Ca făptaș al crimei a fost arestat și deținut de atunci în închisoare, omul de afaceri K. Floras, care urmează să compară luna viitoare în fața Curții cu juri. Însă deja există puternice și justificate îndoieli, în ceea ce privește vinovăția lui Floras, dat fiind că sălbaticul asasinat comis asupra lui Karnezis, casier al bandei de contrabandiști, ar fi putut avea ca mobil inevitabilele diferende ce se ivesc în asemenea cazuri la împărțirea cîștigurilor...".

Dimitris citea cu mare interes. Sărmanul Macris își dădea toată silința... Și deodată, tresări.

Sub titlul „Misterul Kaftantzoglou", citi : ...„Singurul membru al bandei care nu a putut fi arestat pînă în prezent, este Nestor Kaftantzoglou, cunoscut în cercurile mondene ale Atenei. Este demn de sem-

nalat că toate depozițiile contrabandiștilor arestați, în ceea ce privește pe dispărutul Kaftantzoglou, se referă doar la activitatea lui din urmă cu cîteva luni. De atunci, nimeni nu l-a mai întîlnit și nu a luat contact cu el. Autoritățile își exprimă bănuiala că acesta a reușit să fugă în străinătate, ducînd cu el și o parte din banii bandei..."

Dimitris era tulburat.

„De mult timp nu-l văzuse nimeni !" Dar atunci ? Privi din nou fotografia dispărutului.

Macris spusese : „Am găsit mobilul crimei. Acum trebuie să găsim omul".

Omul ? Privi iar la fotografia lui Kaftantzoglou. Dar oare „omul" nu putea fi acest Nestor Kaftantzoglou ?

Îi telefonă lui Macris. I se spuse că nu sosise încă la redacție. În timp ce se bărbierea, Dimitris era frămîntat de gînduri : deci Nestor dispăruse. Era de o importanță vitală să se stabilească precis data. Dacă într-adevăr dispariția lui coincidea cu asasinarea lui Karnezis, atunci...

Dacă apuci capătul firului, ghemul se desfășoară singur, spunea Macris. Pînă acum găsise trei fire, dar ghemul se încurcase și mai rău. Mirto și răzbunarea ei. Nu. Nu era verosimil și nici el nu voia să fie verosimil. Johny Pavlidis și interesele lui amoroase ? Dimitris nu mai credea în vinovăția jigoló-ului. Cel puțin în ceea ce privește asasinarea lui Karnezis. Rămîneau ceilalți. Madame Juliette, rănită în dragostea ei. Și acest Nestor Kaftantzoglou, care îi zîmbea din ziar. Care era adevărul ?

Telefonă din nou :

— Domnul Macris ?

— Nu a sosit încă, i se răspunse.

Dimitris simțea nevoia să vadă un prieten. Delios ? Într-adevăr, unde l-ar fi putut găsi pe Delios ? Nu știa nimic despre el. Nu-i cunoștea nici adresa, nici preocupările. Nimic, decît că îi era prieten și statornic vizitator al ziarului „Proïni". Deodată, un nume îi veni în minte : Mirto. Nu era prietena lui. Nu avea dreptul să o considere prietenă. Și totuși, cît de mult ar fi vrut s-o întîlnească... Mai mult ca pe oricine. Nu stătu mult pe gînduri și formă numărul „Internaționalului".

— Allo.

Vocea era bărbătească. Vreun funcționar.

— Pe domnișoara Kapsi.

Veni ea însăși la telefon.

— Da ?

— Aici Floras.

— Dumneavoastră ?

Distinse uimirea din vocea ei. I se păru că chemarea lui nu-i displăcuse.

— Da.

— V-ați întîlnit cu pictorul Valmas ?

— Da.

— V-a spus lucruri interesante ?

— Foarte.

— Mă bucur.

— Domnișoară Kapsi...

— Da ?

Dimitris ezită. Dar numai puțin.

— Aș putea să vă văd ?

— Acum ?

— Da, acum. Dacă, fireşte, puteţi.
— Bine. Veniţi la birou.
— Domnişoară Kapsi...
— Da ?
Era o îndrăzneală din partea lui, dar se hotărî.
— Nu aţi putea lipsi de la birou ? Să ne întîlnim în altă parte ?
— Acum ?
— Dacă puteţi...
— Pot, însă veţi fi răspunzător dacă mă vor concedia... Veniţi, totuşi. Am să vă aştept în faţa intrării agenţiei.
De la „Olimpia" la „Internaţional" distanţa era mică. Dimitris însă luă un taxi. Se înfurie chiar pe lumina roşie a semafoarelor de la intersecţii, care-l întîrzia. Mirto îl aştepta în faţa „Internaţionalului". Se gîndi că era foarte, foarte frumoasă.
Există lucruri care vin deodată în minte, ca o lumină care se aprinde brusc într-o încăpere întunecoasă. În clipa aceea, cînd Mirto îi zîmbea din uşa agenţiei şi şoferul îşi cerceta aparatul de taxat, Dimitris îşi dădu seama că o iubeşte. Acest adevăr veni ca un val şi îl cuprinse în întregime. Da, o iubea. Era nebunesc, poate şi primejdios. Dar o iubea.
Poate că se ruşina din cauza asta, poate că era furios pe el însuşi, dar nu putea împiedica sentimentul care-i făcea inima să bată mai tare, mai repede.
— Ce s-a întîmplat ?, îl întrebă ea, în timp ce îşi strîngeau mîinile.
— Am vrut să stăm de vorbă, spuse Dimitris. Unde am putea merge ?
— Unde vreţi, dar nu pentru mult timp. Trebuie să mă întorc la birou.

— Vreţi să ne aşezăm undeva pe aproape ? La Zavoritis*, la King George*1 ?
— Prefer o plimbare prin parcul Zappion.

Traversară Piaţa Constituţiei şi urcară pe strada Filellinon...
— Aici, spuse ea, arătîndu-i o bancă liberă, sub copaci.
Ziua era luminoasă. Doi copii se jucau mai încolo cu mingea. Toate erau frumoase şi strălucitoare, cum pot fi într-o zi însorită de primăvară ateniană. Lui Dimitris totul i se părea minunat, pentru că ochii ei surîdeau.
— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă.
El îi povesti despre pictor, despre cele aflate referitor la Karnezis şi Juliette, despre banda contrabandiştilor, despre întîmplările nopţii trecute. Mirto îl asculta cu atenţie, fără să-l întrerupă. Cînd termină, îl întrebă :
— De ce îmi acordaţi atîta încredere ?
De ce ? Într-adevăr, de ce ? O cunoştea atît de puţin şi ar fi trebuit chiar s-o suspecteze. Ea, ghicindu-i parcă gîndurile, adăugă :
— Ştiţi că aveam toate motivele să-l ucid pe pictor...
Mingea copiilor se rostogoli sub banca lor. Dimitris o luă şi o dădu micuţului care stătea în faţa lui şi îl privea cu ochii lui mari, căprui. Pe urmă se întoarse şi întîlni privirea Mirtei.

* şi *1 = localuri din centrul Atenei. (N. Tr.)

— Nu știu, îi răspunse. Simt nevoia să am încredere în dumneavoastră. Nu pot face altfel...

— Da ? șopti ea și, cu un zîmbet ușor, privi în depărtare.

Își ținea mîna dreaptă în poală. Degetele ei subțiri, cu unghii nelăcuite, se jucau cu o frunză. Fără să-și dea seama ce face, Dimitris îi luă mîna.

Ziua era foarte frumoasă ! Soarele, copiii, florile și Mirto, care nu-și retrăsese mîna...

Zilele care au urmat nu au adus nimic nou. Convorbiri cu Macris și Delios, două vizite la închisoare, la tatăl lui — și Mirto. Mirto care rîdea acum mai des și care îi devenea în fiecare zi mai necesară.

Madame Juliette se mai dusese o dată la căsuța din Pireu. O urmărise, fără ca ea să-l observe, dar fără nici un rezultat...

Trecu mai bine de o săptămînă. Cînd, pe neașteptate, ghemul începu iar să se desfășoare și să se descurce. În seara aceea, Dimitris și Delios se aflau, ca de obicei, în biroul lui Macris. Redactorul de la rubrica „fapte diverse“ aduse materialul. Articolele referitoare la banda de contrabandiști erau mereu actuale, deși, desigur, nu mai impresionau atît de mult ca la început. Titlurile erau acum pe trei sau patru coloane și nu în partea de sus a paginii. La un moment dat, Macris, care citea manuscrisele, încruntă sprîncenele :

— Asta-i bună ! zise.

— Ce ?

Luă o foaie de hîrtie și citi :

„Unul din cei arestați, pentru afacerea de contrabandă, Antonios Nicolaou, în timp ce era transportat la procuratură pentru o cercetare suplimentară, distrăgînd atenția jandarmului care-l escorta, a reușit să fugă, dispărînd în mulțimea care se găsea la acea oră în palatul de justiție“.

— Crezi că această evadare are vreo legătură cu ceea ce ne interesează ? întrebă Delios.

Macris ridică din umeri.

— Nu cred, răspunse. Pur și simplu, tipul era un șmecher căruia nu i-a plăcut să stea la închisoare. Curînd va fi prins din nou...

Dar întîmplarea respectivă avea mult mai multă importanță decît puteau presupune cei trei prieteni. În ziua următoare, cînd Dimitris lua masa la restaurantul hotelului, zări pe ultima pagină un titlu care-l făcu să tresară : „Contrabandistul Antonios Nicolaou, care a reușit ieri să fugă de sub escortă, a fost găsit asasinat“.

Reportajul era însoțit de o fotografie pe două coloane. Figura îi era necunoscută. Dimitris citi în grabă textul. Se dădeau amănunte despre acuzațiile care îi fuseseră aduse lui Nicolaou, despre cercetările poliției după evadarea lui. Și apoi : „Cadavrul contrabandistului a fost descoperit azi dimineață de către muncitorul G. Aspioti, în fața unei căsuțe din strada Karaïskakis, a cartierului Sfînta Sofia din Pireu. Moartea a survenit în urma unei puternice lovituri, aplicate cu un cuțit în regiunea inimii“. Dimitris rămase cu ochii ațintiți asupra acestor rînduri :

„În fața unei căsuțe de pe strada Karaïskakis a cartierului Sfînta Sofia din Pireu“.

Dar... dar acolo, în cartierul Sfînta Sofia, pe strada Karaïskakis, se ducea franţuzoaica! Acolo aveau loc misterioasele ei întîlniri. Cînd o urmărise a doua oară, Dimitris avusese grijă să obţină aceste date. Şi căsuţa?... Renunţă la mîncare, cumpără toate ziarele de după amiază şi se închise în camera lui. Le răsfoi în grabă, cu mîini tremurătoare. Era sigur că într-unul din acele ziare avea să găsească fotografia casei.

O găsi: „Casa crimei". Da! Nu greşea. Era casa întîlnirilor nocturne ale madamei Juliette! Acelaşi zid, aceeaşi poartă.

Primul lui gînd fu să-i telefoneze lui Macris. Stătu nedecis în faţa telefonului. Fără să ştie de ce, îşi spuse că ar fi mai bine să ţină pentru el această descoperire. Găsise capătul firului. Era sigur de asta. Va vedea acum unde duce acest capăt. Părăsi plin de hotărîre hotelul. Cînd apăsă pe soneria apartamentului din strada Skoufas, ştia ce răspuns va primi. Camerista Ana fusese bine instruită.

— Madame Juliette e acasă? întrebă.

— Nu e aici.

Înainte ca Ana să apuce să închidă, el îşi pusese însă piciorul în deschizătura uşii.

— O voi aştepta.

Fata se fîstîci.

— Nu...

Dimitris împinse cu putere uşa şi intră.

— Şi acum, spune-i stăpînei tale că cineva vrea să-i vorbească despre o chestiune care o interesează.

Ana repetă.

— Nu e aici.

Floras se instală într-un fotoliu. Cu voce tare, care desigur că se auzea în camera vecină, spuse:

— Vreau să-i vorbesc despre o căsuţă din Pireu, de pe strada Karaïskaki.

Camerista nu pricepea. Totul se petrecu însă cum se aşteptase el. Fără zgomot, Juliette se ivi în uşa care unea cele două camere. Era îmbrăcată cu veşnica ei rochie neagră, avea părul strîns într-un coc şi faţa ei era închisă şi inexpresivă ca totdeauna. Ca o mască sculptată în lemn.

— Ce doriţi, domnule? întrebă cu răceală.

Nici un muşchi nu tresărea pe faţa ei. Însă în adîncul ochilor ei, Dimitris zări teama.

— Să stăm de vorbă, spuse în limba franceză.

Femeia tresări atît de imperceptibil, încît el abia apucă s-o observe.

— Cine sînteţi?

— Floras. Dimitris Floras.

Se ridicase şi se înclină în faţa ei, cu un gest, în care exista poate şi puţină ironie.

— Nu vă cunosc. Ce am putea să ne spunem?

— Multe.

Îi arătă un scaun. El se reaşeză în fotoliu. Franţuzoaica rămase însă în picioare.

— Multe, urmă Dimitris. Despre o căsuţă din Pireu, despre nişte vizite nocturne, despre un om care a fost găsit înjunghiat, azi dimineaţă.

Madame Juliette se îndepărtă brusc de el. Aranjă ceva pe o măsuţă. Părea calmă, dar Dimitris observă că mîinile îi tremurau uşor.

— Nu înţeleg, spuse ea în sfîrşit.

Şi continuă, de parcă şi-ar fi recăpătat deodată curajul:

— Sînteţi nebun. Vă rog să plecaţi.

Dimitris se ridică :

— Păcat. Credeam că e preferabil să discut cu dumneavoastră. Acum îmi dau seama că mă voi înţelege mai bine cu poliţia.

Madame Juliette rămase nemişcată, ca o statuie. Dimitris se-ndreptă spre uşă. Deodată, se întoarse brusc :

— Poate că vă interesează să aflaţi că eram în urma dumneavoastră în ultimele două dăţi cînd v-aţi dus la căsuţa din Pireu.

Deschise uşa. Nici prea repede, nici prea încet.

Atunci îi auzi vocea. Era ciudată, răguşită :

— Staţi !

Se întoarse. Masca căzuse de pe chipul franţuzoaicei. Groaza îi altera trăsăturile. Sîngele rece o părăsise. În acea clipă, lui Dimitris aproape că îi fu milă de ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, staţi, spuse iar madame Juliette.

Dimitris reveni în încăpere.

— Prin urmare, veţi vorbi ?

Femeia tremura. Sprijinită de speteaza fotoliului, îl privea cu ochii măriţi, de spaimă.

— Prin urmare, veţi vorbi ? repetă Dimitris.

Ea se prăbuşi pe un scaun.

— Ce vreţi de la mine ? îl întrebă.

— Adevărul !

Femeia rămase tăcută. Era albă ca varul şi fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Lui Dimitris îi fu milă de ea.

— Sînteţi singura care mă poate ajuta, spuse.

— Cum ? întrebă slab femeia.

Dimitris se opri în faţa ei. Ochii lui redeveniseră aspri.

— Cu cine vă întîlneaţi în casa din Pireu ?

Franţuzoaica încercă să reziste.

— Nu vă interesează !

— Mă interesează, şi chiar foarte mult. O ştiţi doar.

Juliette se ghemuise într-un fotoliu. Continua să-l privească cu teamă.

— Ascultaţi-mă, îi spuse cu un glas mai blînd. Nu vreau să vă fac nici un rău. Tatăl meu se află în închisoare pentru o crimă pe care a comis-o altul. Numai dumneavoastră mi-l puteţi indica.

Buzele femeii se mişcară. Vru să spună ceva, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură. Dimitris se aplecă spre ea.

— C i n e l-a u c i s p e K a r n e z i s ? spuse, cu un glas neaşteptat de puternic.

Femeia îl privi tăcută.

— Dumneavoastră ?

Ea tresări.

— Nu... nu, nu !

— Atunci, celălalt ? Omul cu care vă întîlneaţi la Pireu ? Omul care l-a ucis ieri pe Nicolaou ?

Nici de data aceasta femeia nu răspunse.

Dimitris simţi că îl cuprinde furia. O apucă de umeri şi o zgîlţîi cu putere.

— Vorbiţi !

Văzu că buzele femeii şopteau ceva. Se aplecă spre ea.

— Cine ?
— Nu... nu pot, murmură.
— De ce ?
— Mă tem.
Spunea adevărul. Fruntea îi era umedă de sudoare. Tremura din tot corpul. Groaza i se oglindea în ochi.
— De cine vă temeţi ? întrebă Floras.
Juliette tăcu.
— Pentru numele lui Dumnezeu, de cine ?
— De el !
Dimitris trase un scaun mai aproape, se aşeză lîngă ea şi îi luă mîinile.
— Care „el“ ?
Madame Juliette era gata să leşine. Nimic din femeia epuizată şi îngrozită ce se afla acum în faţa lui nu amintea pe distanta franţuzoaică cu ţinută semeaţă şi chip inexpresiv.
— Cine e el ? întrebă Dimitris strîngîndu-i cu putere mîinile.
— Este...
În clipa aceea sună telefonul. Madame Juliette vru să se ridice. Dar cu o mişcare bruscă, Dimitris o împinse la loc, în fotoliu. Ridică receptorul. Aşteptă fără să vorbească. Se vede că şi celălalt făcea la fel. Pentru cîteva clipe, nu se auzi nimic. Apoi vocea veni ca o şoaptă, de departe :
— Allo.
Dimitris nu răspunse.
— Allo, se auzi vocea stinsă.
— Da ? zise Dimitris.
Se auzi un „clic“. Celălalt pusese receptorul în furcă. Făcu şi el la fel şi se întoarse către femeie.

— El era ?
Juliette făcu „da“ cu capul.
Camerista se ivi în prag.
— M-aţi chemat ?
Franţuzoaica alergă spre ea.
— Da.
Se părea că acum îşi regăsise sîngele rece.
— Cine este ? întrebă iar Floras.
Juliette, sprijinindu-se de umărul Anei, întoarse capul spre el, îl privi şi spuse :
— E imposibil să discutăm acum. Veniţi mîine dimineaţă.
Floras tresări.
— Glumiţi ?
Chipul ei îşi regăsi vechea expresie.
— Mîine dimineaţă, spuse.
— Imposibil.
— Vă rog.
Ochii ei îl implorau. I se păru că îi face semn. Să fi fost mica Ana piedica ? O privi şi de data aceasta i se păru că, în afară de tulburare, faţa ei exprima şi o mare uimire. Insistă.
— Doamnă, trebuie să vorbim acum.
Văzu iar implorarea din ochii ei. Era înlăcrămată.
— Vă rog. Mîine. Mîine dimineaţă.
Ana se uita la el cu atenţie deosebită. Să fi fost acesta motivul ? se întrebă Dimitris.
— Fie, spuse. Voi veni mîine.
În clipa cînd părăsea apartamentul, simţi că făcuse o greşeală.
Îşi dădu mai bine seama de acest lucru în aceeaşi seară.

Cu vocea lui calmă, înceată, Delios spuse :

— A fost greşeala ta. Greşeala ta că ai lăsat-o. Greşeala ta că nu ne-ai vorbit din prima clipă despre toate acestea.

Se aflau toţi trei la redacţia ziarului „Proïni“. Macris umbla furios prin cameră.

— Te-ai purtat ca un prost ! spuse el.

Îşi dădu seama că se lăsase tîrît de mînie.

— Scuză-mă, adăugă. Dar atitudinea ta mă scoate din sărite. Ai avut în mîini cel mai preţios atù şi l-ai păstrat numai pentru tine. De ce ?

Floras ridică din umeri, încurcat.

— Mă plictisisem să fac presupuneri şi să formulez ipoteze. Voiam să vă prezint ceva concret.

— Şi acum ? întrebă Macris.

Delios răspunse liniştit, ca de obicei :

— Acum precis că franţuzoaica a şters-o. Va merge imediat la omul de la Pireu să-i spună că cineva a dat de capătul firului.

Macris se ridică enervat.

— Mergem, spuse.

— Unde ?

— La Karnezis. Deşi sînt sigur că nu vom găsi acolo pe nimeni.

Cei trei bărbaţi porniră. De la redacţie pînă în strada Skoufas era o distanţă mică. Dimitris înţelese că prietenii lui erau supăraţi, dar ştia că au dreptate.

— La ce oră ai plecat de la ea ? întrebă Delios, în timp ce străbăteau strada Americii.

— Pe la vreo patru.

— Acum e opt. I-am dăruit, fără motiv, patru ceasuri preţioase.

În faţa apartamentului lui Karnezis se opriră. Macris sună insistent. Uşa era închisă...

— Fireşte, mormăi ziaristul, printre dinţi.

Deodată, uşa se deschise. Chipul tineresc al Anei se ivi puţin speriat.

— Doamna Juliette ? întrebă Macris.

— Nu este acasă, spuse fata.

— Eşti sigură ?

Ana îi privea mirată. Macris împinse uşa şi intră. Ceilalţi îl urmară.

— Spune-i să vină, îi ordonă el cu un aer sever.

— V-am spus că a plecat.

Deodată, îl recunoscu pe Dimitris.

— Iar dumneavoastră ? întrebă.

— Eu. Unde e doamna ?..

— A plecat.

Macris străbătu holul şi intră în dormitor.

— Voi cercetaţi celelalte încăperi.

Ana îi privea tăcută. Desigur sînt poliţişti, se gîndea. După cîteva clipe, toţi trei se întîlniră iar în spaţiosul „living room“. În casă nu era nimeni.

— Aşa cum mă aşteptam ! exclamă Macris.

Se întoarse spre Ana :

— Spune-mi, la ce oră a plecat stăpîna ta ?

Fata nu răspunse. Dimitris se apropie de ea şi repetă întrebarea, dar cu un ton mai blînd.

— La ce oră a plecat stăpîna ta ?

— Puţin după dumneavoastră.

— Ţi-a spus cînd se va întoarce ?

— Nu. Nu mi-a spus nimic.

— A luat cu ea ceva bagaje ?

— Nu.

O mîngîie pe obraz.
— Bine. Îţi mulţumesc.
Se întoarse spre ceilalţi.
— Şi acum ce facem ? O aşteptăm ?
Delios zîmbi cam acru.
— N-ar avea nici un rost. Nu cred că se mai întoarce azi.
Se adresă servitoarei :
— Ana, i-ai adus un taxi ?
— Nu.
— A plecat singură ?
— Da.
— Putem pleca şi noi, zise Macris.
În faţa apartamentului pictorului se opriră.
Dimitris îl zări pe vînzătorul de la lăptărie, ştergînd mesele de praf.
— Aşteptaţi-mă, zise.
Trecu pe celălalt trotuar. Lunganul îl recunoscu. Dimitris scoase o bancnotă de douăzeci de drahme. I-o dădu şi îl întrebă :
— Ai văzut-o azi pe franţuzoaica de vizavi ?
Celălalt îşi încruntă sprîncenele, străduindu-se să-şi amintească.
— Pe la patru şi jumătate, îl ajută Dimitris.
Vînzătorul rîse.
— Deci eşti poliţist. Bine am gîndit eu.
— Nu sînt. Ai văzut-o ?
— Da. A ieşit.
— Unde s-a dus ?
Vînzătorul înălţă din umeri :
— De unde vrei să ştiu ? Mi se pare că a luat un taxi din Piaţa Kolonaki.
— Eşti sigur ?

Ceilalţi doi, Macris şi Delios, veneau spre ei. Dimitris le spuse ce aflase. Merseră împreună la staţia de taxi indicată. Dimitris se adresă primului şofer întîlnit. De data asta avu noroc.
— Ştiu despre cine vorbiţi. Despre străina în negru. A luat-o Mitsos.
Le arătă un alt şofer, care fuma lîngă maşina lui, ceva mai încolo. Şi el o cunoştea bine.
— Vă interesează franţuzoaica în negru ? A pictorului care a fost asasinat ?
— Da.
— Sigur. Eu am luat-o.
— Ţii minte unde v-aţi dus ?
— Cum să nu !... Am lăsat-o în Piaţa Omonia.
Floras îi dădu un purboar.
— Nu ne ajută deloc, ceea ce am aflat. Ca de obicei, o fi schimbat două-trei taxiuri. Acum, ce facem ?
Ceilalţi doi erau încruntaţi. Cînd se reîntoarseră la redacţie, Delios spuse :
— Cred că nu vom reuşi s-o vedem, pînă nu o găseşte poliţia.
— Crezi ?
— Fireşte. Asasinul din Pireu ştie că ai descoperit veriga de legătură. Ştie ce va urma, dacă o va lăsa să revină în strada Skoufas. Franţuzoaica va fi silită să vorbească, să mărturisească adevărul. Acum se vor ascunde amîndoi. Numai că pentru ea va fi mai greu. Pe el nu îl cunoaştem. Ea însă ne este cunoscută.
— Cine crezi că este ?
Macris spuse :
— După toate probabilităţile, este acest Nestor Kaftantzoglou. A dispărut din noaptea crimei. Poliţia

crede că a fugit în străinătate. Pînă azi și eu am crezut la fel. Acum lucrurile se schimbă. Se vede că nu a reușit s-o șteargă. A rămas în Pireu, așteptînd o ocazie favorabilă ca să plece din Grecia.

— Și franțuzoaica ?

— Aci e problema. Sau avea legături cu Kaftantzoglou — doar era unul din cunoscuții lui Karnezis — și au comis împreună crima, sau l-a surprins în noaptea aceea asupra faptei. Juliette îl ura pe Karnezis. I se prezenta o ocazie unică să se îmbogățească. S-a înțeles cu celălalt. „Înțelegere între domni". De atunci, ea devenise păstrătoarea prăzii contrabandiștilor. Cînd ai urmărit-o, se ducea să se întîlnească cu el. Voi ce părere aveți ?

Delios răspunse :

— Toate acestea pot fi desigur foarte logice. În afară de cazul că l-a ucis ea însăși pe Karnezis, fie pentru că îl ura, fie pentru bani, fie pentru că era amanta acestui Kaftantzoglou. Cred, totuși, că e mai probabil ce ai spus tu.

— Și Nikolaou ? întrebă Dimitris.

— Poate că acesta cunoștea ascunzătoarea lui Kaftantzoglou. Poate că era la curent doar cu faptul că Juliette fusese amestecată în afacerile lui Karnezis cu contrabandiștii. Toți din bandă știau că pictorul păstra banii, dar că nu au fost găsiți. Poate că Nikolaou a urmărit-o pe madame Juliette încă înainte de a fi arestat. A văzut-o ducîndu-se la căsuța din Pireu și s-a gîndit că banii sînt acolo. După ce a evadat, s-a dus direct la adresa respectivă. Și-a cerut partea, șantajîndu-l poate pe Kaftantzoglou, cu secretul ce deținea. Se hotărîse să joace totul pe o carte.

Nu intenționa să lase să-i scape ocazia din mînă. Dar cel care comite o crimă, comite ușor și o a doua.

— Și cadavrul ? De ce a lăsat cadavrul în fața porții, ca să-l dea de gol ?

Delios zîmbi.

— Nu cred că intenționa să-l lase acolo. Poate că îl scosese din casă, în timpul nopții, cu scopul de a-l transporta în altă parte. Însă un cadavru nu e un pachet de țigări. Poate că a fost deranjat de cineva. A preferat, deci, să lase cadavrul și să dispară el însuși. A căutat o altă ascunzătoare și pe urmă a anunțat-o pe franțuzoaică. Avea neapărată nevoie de ea.

Cei doi bărbați îl ascultau cu atenție. Delios continuă :

— Atunci ai apărut tu. Nu într-un mod prea inteligent, trebuie s-o recunoaștem.

Dimitris întrebă :

— Crezi că la telefon era asasinul ?

— El era. Voia să vorbească cu Juliette, a auzit o voce de bărbat și a renunțat. O fi căutat-o mai tîrziu. Ea i-a povestit totul. Și-a dat seama că situația se schimbase. Pînă atunci nu-l cunoștea nimeni. Acum cineva, tu, cunoștea o persoană amestecată în treburile lui, pe franțuzoaică. Dacă ar fi fost arestată, putea spune multe. A înțeles că nu se mai poate simți în siguranță, atîta timp cît Juliette este la dispoziția noastră. Ea *ș t i a*, și cînd cineva știe, există totdeauna modalitatea de a-l face să vorbească. A chemat-o deci la el, ca să se ascundă împreună. Domnul Nestor Kaftantzoglou, sau un altul, domnul X.

— Juliette se teme de el, spuse Dimitris.

— Fireşte. Omul care l-a ucis pe Karnezis şi pe Nikolaou nu ar fi ezitat, la nevoie, s-o ucidă şi pe ea.

Macris întinse mîna spre telefon. Floras îl privi întrebător.

— Cred că e timpul să aducem toate acestea la cunoştinţa poliţiei, spuse ziaristul. Destul am făcut-o pe Sherlock Holmes-ii... Pe domnul Kalerghis, vă rog, adăugă apoi. Da, pe comisarul Kalerghis. Aici, Macris, de la „Proïni".

6

UN CADAVRU LÎNGĂ MAL

După ce vorbi cu comisarul, Macris se adresă prietenilor săi :

— Dacă vreţi, putem merge la Pireu. Kalerghis va trece să ne ia cu maşina poliţiei.

Dimitris şi Delios fură de acord. Poliţistul, care sosi peste puţin, nu părea de loc mulţumit.

— Dacă cetăţenii ne-ar ajuta, spuse, aruncînd lui Dimitris o privire piezişă, cele mai multe crime nu s-ar comite.

Floras nu răspunse. Nu-l simpatiza pe acest poliţist distant, dar îşi dădea seama că are dreptate. Pe tot parcursul, Kalerghis bombăni. Nu se adresa direct tînărului. Vorbea cu Macris, dar era clar că vorbea pentru a fi auzit de celălalt.

— Dacă am fi avut cunoştinţă despre plimbările nocturne ale franţuzoaicei, spuse, am fi arestat-o înainte de a putea să dispară. Şi poate că Nikolaou ar mai fi şi acum în viaţă.

Delios zîmbea. Era de acord cu comisarul, dar supărarea acestuia îl amuza. Privi la Dimitris, care stătea bosumflat. Erau înghesuiţi toţi patru în maşina poliţiei. În sfîrşit, maşina se opri. Crima fusese comisă la Pireu şi cazul nu era de competenţa lui Kalerghis. Telefonase însă colegului său, şi acesta îl aştepta. În cîteva cuvinte îl puse la curent.

— O femeie ? întrebă cu interes.

— Da. O franţuzoaică în negru.

— Nu s-a aflat încă nimic despre ea, spuse poliţistul din Pireu.

Pătrunseră cu toţii în căsuţă.

— Asta e ? îl întrebă Macris pe Dimitris.

— Asta.

Nu erau decît două camere şi o bucătărie strîmtă. Într-una din aceste încăperi, tînărul văzuse lumină printre obloane, în noaptea aceea. Dacă ar fi putut şti cine locuise acolo ! Atunci ar fi ştiut şi din cauza cui suferea tatăl lui.

— Aţi găsit ceva ? îl întrebă Kalerghis pe colegul lui.

— Nimic. Nişte rămăşiţe de alimente.

— Haine ?

— Nu. În afară de lenjeria de pat. Cuverturi, cearşafuri etc. Dar acestea nu au importanţă. Au fost închiriate o dată cu casa.

— Cine o închiriase ?

— Un bărbat. Nu era însă Kaftantzoglou. Le-am arătat proprietarilor fotografia. Un altul.

— Vreun complice de al lui.
— Desigur.
— De mult timp ?
— Da.
Dimitris îndrăzni să întrebe :
— Înainte de luna noiembrie ?
Polițistul se gîndi :
— Cam atunci.
Cercetară amănunțit încăperile sărăcăcioase. Se mai aflau încă acolo cîteva cutii de conserve și țigări. Polițistul din Pireu i se adresă lui Kalerghis :
— La birou am tot ce s-a găsit. Poți veni să le vezi, dacă te interesează.
— Amprente ai găsit ? întrebă Kalerghis.
— Da, răspunse polițistul din Pireu.
— Și ?
— Sînt necunoscute. Le-am trimis sus, la voi. Omul care locuia aici nu avea cazier. Despre femeie însă, nu a pomenit nimeni.
În clipa aceea poarta scîrțîi. Cineva intrase în curte. I se auziră pașii. Polițiștii se repeziră afară. Peste cîteva clipe, reveniră cu un omuleț, care tremura. Purta o cămașă veche, kaki. Pantofii găuriți îi erau legați cu sfoară pe picioarele goale. Capul îi era acoperit cu o bască slinoasă. Părea foarte speriat. Polițistul din Pireu îl întrebă :
— Cine ești ?
Omulețul rămase mut. Acum că polițiștii nu-l mai țineau, părea și mai mărunțel, mai mizerabil.
— Cine ești ? îl întrebă mai aspru, comisarul.
Omulețul privi în jur. Delios îl cerceta cu privirea lui calmă, Macris se uita la el cu interes, iar Dimitris urmărea scena cu o speranță ascunsă. Întîlni privirea lui Kalerghis și se zăpăci complet. Buzele i se întredeschiseră, dar nu putu rosti nici un cuvînt.

— Răspunde, spuse comisarul, amenințător.
Individul deschise gura. Avea un aer idiot. Sub această idioțenie se putea distinge, totuși, destulă viclenie. Un sunet nearticulat îi ieși din gîtlej.
Nimic altceva. Stătea cu capul plecat, dar ochii lui iscodeau atenți în jur. Și deodată, omul cu bască o luă la fugă. Din două salturi fugi afară, trîntind ușa după el.
— Opriți-l ! strigă Kalerghis, scos din fire.
Polițiștii se repeziră după el. Floras și prietenii lui îi urmară. Prin întuneric nu reușiră să zărească decît o umbră care sărea peste zidul scund. Un polițist trase, dar fără să-l nimerească.
Cînd se reîntîlniră în căsuță, nu putură decît să constate tristul adevăr. Omul cu bască dispăruse.

Văzînd ușa închizîndu-se în urma lui Dimitris Floras, madame Juliette se întrebase : Și acum ?
Auzi pași pe stradă. Pașii se opriră în fața casei. Tresări. Deja ? Sosiseră oare polițiștii ? Tînărul Floras o păcălise. Nu avusese răbdare să aștepte pînă a doua zi. Pașii însă se îndepărtară. Poate că se opriseră întîmplător în fața ușii. Floras se ținuse de cuvînt. Avea să aștepte pînă mîine. Mîine însă ? Era cald, dar ea tremura. Mîine avea să mărturisească totul. O apăsa prea mult groaznica taină. După prima crimă cedase. Dar acum ?
Încă o crimă. De ce ? Oare nu putea fi evitată ? Era necesară ? Simți că se sufocă. Mai înainte tre-

mura. Acum simţea că arde. Se duse la fereastră şi o deschise. Strada era liniştită. „Strada Skoufas nu e niciodată prea animată", se gîndi.

Această nouă crimă! De ce acceptase să-l ajute după prima crimă? Pentru banii pe care i-i promisese? Pentru că se temea, sau pentru că exercita asupra ei o stranie vrajă? Închise fereastra şi rămase un timp nemişcată. Apoi, istovită, se aşeză într-un fotoliu. Totul era pierdut. Acest tînăr ştia despre vizitele ei la Pireu. Ştia despre întîlnirile ei cu asasinul. Îi ceruse numele lui. Dacă i-l va spune, o va reclama la poliţie. Era pierdută.

Ana se ivi în uşă.

— Doriţi ceva?

Franţuzoaica nu înţelese.

— Doriţi ceva?

Nu. Nu voia nimic. O privi pe fată plecînd, fără s-o vadă.

Mîine avea să vorbească. Avea să spună tot. Despre prima crimă, despre banii contrabandiştilor, despre Nestor Kaftantzoglou, despre tragica noapte cînd s-a trezit cu o stranie apăsare pe piept şi a zărit lumina în birou. Avea să spună totul... Cum îl văzuse cu statueta însîngerată în mînă, lîngă cadavru. Cum a convins-o. Cum a stat la pîndă în faţa cămăruţei Anei, care dormea, pînă cînd el a reuşit să părăsească locuinţa.

Noaptea aceea! Ar fi trebuit să vorbească atunci, în aceeaşi dimineaţă, cînd fusese anchetată de comisarul cel aspru şi de procurorul cel amabil. Atunci!

Dacă ar fi vorbit, mortul de azi Nikolaou, ar mai fi trăit şi ea ar fi fost îndurerată, dar liniştită.

O convinsese însă.

— Nu cred că-ţi place viaţa pe care o duci aici. Sînt sigur că nu vrei să rămîi o simplă menajeră.

Îl privea cu ochii măriţi de groază. Pînă la urmă îl întrebase:

— Şi el?

Îi arătase cadavrul. Celălalt rîsese. Cum putuse să rîdă în asemenea clipe?

— Nu-ţi face griji pentru asta. L-a ucis Floras. A venit noaptea ca să aibă o explicaţie cu amantul soţiei sale... Tocmai descoperise ticăloşia. L-a ucis. Foarte simplu.

Simplu? Un om cu capul zdrobit.

El observase ezitarea ei.

— N-ai vrea să pleci în Franţa? îi spuse.

În Franţa? Departe de toate acestea?

— Vom pleca în curînd. Destul ai făcut aici pe servitoarea. Avem bani. Mulţi bani. Jumătate sînt ai tăi. Vom trăi fericiţi în ţara ta. Va trebui însă să aşteptăm un timp. Ajunge ca tu să te arăţi deşteaptă. Nu m-a văzut nimeni. Toţi îl vor socoti vinovat pe Floras. După ce va trece furtuna, vom găsi o modalitate ca să trecem frontiera.

O convinsese. Ea însăşi îi deschisese uşa. Se întorsese apoi în camera ei şi stătuse trează în pat, pînă cînd ţipetele Anei alarmaseră pe ceilalţi locatari.

Madame Juliette se îndepărtă de fereastră. Îi era sete. Îşi simţea gura uscată.

Atunci sună telefonul. Îl privi speriată. El era desigur. Telefonul sună iar, şi iar... şi iar.

Luă receptorul cu mîna ce tremura.

— Allo !

Nu se înşelase. El era. De la celălalt capăt al firului, vocea lui se auzi neliniştită, răguşită.

— Unde ai fost ? De ce n-ai răspuns imediat ?

Îi răspunse că fusese în bucătărie, de aceea întîrziase. El o întrerupse enervat.

— Cine a fost la tine ?

Rămase tăcută. Ţinea receptorul de parcă frigea. Vocea insistă.

— Ce ai ?

— Nimic.

— Cine a fost acolo ?

Îşi aminti că Floras ridicase receptorul, că îi vorbise.

— Cine a fost ?

Omul de la celălalt capăt al firului era furios.

— Cine era ?

— Floras.

Urmă o tăcere apăsătoare. Pe urmă vocea întrebă :

— Floras ? Ai înnebunit ?

— Floras. Dimitris Floras. Fiul lui.

— Ce voia ?

Tulburată, gata să leşine, franţuzoaica spuse :

— A venit să mă întrebe despre noaptea aceea.

— Ce i-ai spus ?

— Nimic.

Din nou se întinse între ei tăcere. Madame Juliette ar fi vrut ca toate astea să se termine cît mai repede. Să doarmă. Şi să se trezească în dimineaţa următoare, constatînd că totul fusese doar un vis.

— Juliette !

Vocea era poruncitoare.

— Juliette, ce s-a întîmplat ?

Ea murmură abia auzit :

— Nimic.

Vocea era acum neliniştită.

— Juliette ! Ce ai ? Ce îmi ascunzi ? Ce s-a petrecut acolo ?

Simţi că i se moaie genunchii. Ţinînd receptorul, se lăsă pe un scaun.

— Sînt pierdută, zise.

— Juliette !

— Ştie că veneam la tine. M-a urmărit. De două ori s-a luat după mine. Sînt pierdută.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului nu răspunse. Era clar că şi el se zăpăcise. Primise o lovitură puternică. Franţuzoaica rămase cu receptorul în mînă. Încet-încet, mîna ei începu să coboare. Vocea se auzi iar, gîfîitoare. Îşi duse receptorul la ureche.

— Ce ? întrebă obosită, aproape cu indiferenţă.

— Trebuie să vii aici, spuse vocea.

— La ce bun ?

— Juliette, nu fi nebună. Vino. Nu ne vom da bătuţi. Plecarea noastră e asigurată. Mîine vom părăsi Grecia.

Îi vorbea repede, îngrozit că nu o va putea convinge.

— Da ?

— Te aştept.

Îi spuse în grabă unde urma s-o aştepte. Îi dădu îndrumări amănunţite.

— Juliette, nu fi copilă. Te aştept.

— Bine.

Auzi un „clic“ făcut de receptorul pus în furcă. Încet, lăsă și ea receptorul.

— Ana, strigă.

Fata apăru în ușă.

— Ana, am să lipsesc vreo două zile.

Camerista o privi uimită. Aștepta să-i spună unde, dar franțuzoaica nu-i dădu nici o lămurire.

— Dacă mă caută cineva, să-i spui că mă voi reîntoarce.

Aruncă în grabă cîteva lucruri într-o valijoară. Cînd deschise ușa, strada era pustie. Rămase cîteva clipe nemișcată, apoi o porni grăbită spre stația de taxiuri.

— Aici! spuse Juliette, cînd mașina, a treia pe care o schimbase, ajunsese în cartierul Kastella din Pireu.

Respectînd instrucțiunile lui, se plimbase ceasuri întregi cu taxiul fără nici o țintă, pînă cînd se înnoptase. Mașina se opri lin. Juliette coborî. Șoferul îi deschise mirat portiera. O femeie singură, la o asemenea oră?

— Să aștept, doamnă? o întrebă.

— Nu.

Îi plăti grăbită și așteptă ca taxiul să se îndepărteze. Pe urmă porni spre locul indicat. Noaptea era frumoasă, dar se făcuse cam răcoare. Marea se juca veselă cu luminile orașului. Micile cafenele de pe mal erau goale. Înaintă încet și peste puțin se opri. Aici ar fi trebuit s-o aștepte. Se uită în jur. Nu se zărea țipenie de om. Se simțea singură, înspăimîntată. Deodată, auzi un fluierat slab, cunoscut. Se întoarse. Nimeni. Fluieratul se auzi din nou. Atunci îl văzu.

Ascuns în umbra unui zid, bărbatul o aștepta. Cînd o văzu că vine spre el, se dezlipi de zid și înaintă cîțiva pași. Era înalt, mai mult slab. Pălăria cu boruri largi îi era trasă pe ochi. Pe braț avea un pardesiu ușor. Farurile aprinse ale unei mașini care se ivi pe neașteptate îl luminară din plin. Plecă capul, ascunzîndu-și fața sub borul pălăriei. O trase pe Juliette lîngă el.

— Hai, povestește-mi.

Ea îl privi, străduindu-se să-i distingă trăsăturile.

— De ce? îl întrebă în șoaptă.

— Cum, „de ce“?

— De ce l-ai ucis?

Bărbatul o apucă strîns de braț.

— Trebuia, îi răspunse aspru.

Ea insistă.

— De ce? Nu ajungea unul?

Asasinul o atrase spre el. Vocea lui era răgușită.

— A vrut să mă șantajeze. Bănuise adevărul înainte de a fi arestat. Te urmărise fără ca tu să-l observi. Știa unde sînt, cînd l-au arestat. A evadat, ca să mă șantajeze.

În întuneric ochii lui străluceau plini de ură.

— Nu voiam să pierd partida. Acum vorbește-mi despre Floras.

Madame Juliette îi povesti pe scurt despre evenimentele după-amiezii. Omul rămase pe gînduri.

— Acum ei știu, spuse.

Vorbea în limba franceză, cu voce înăbușită. Mergea pe partea umbrită a străzii, ținînd femeia de braț.

— Nimeni nu ştie nimic, murmură Juliette.
— Ei te cunosc, spuse el tăios. Şi asta e destul.
Femeia îi văzu privirea şi se îngrozi. Deodată el începu să rîdă.
— Juliette, zise, şi vocea îi era acum plină de blîndeţe. Te temi ?
— Da.
— Nu trebuie. Vei sta ascunsă cîteva zile şi pe urmă vom pleca. Am aranjat totul. Ne aşteaptă Franţa, bogăţia. Noi doi. Nu mai am chef de aventuri. Vom duce o viaţă liniştită. Vrei ?
— Da.
Deodată, de după colţul străzii se ivi un trecător. Venea spre ei. Franţuzoaica se înfioră.
— Acolo, şopti.
Omul întunericului o îmbrăţişă şi se aplecă spre ea. Îşi ascunse faţa pe umărul ei. Trecură pe lîngă celălalt, ca o pereche de îndrăgostiţi. Cînd se îndepărtară, îl întrebă :
— Şi acum ?
— Ce ?
— Acum, că locuinţa ta din cartierul Sfînta Sofia a fost descoperită, unde locuieşti ?
— Pe un vapor.
Femeia îl privi mirată.
— Vapor ?
— Un vapor care face curse spre Egina. Iată-l.
Îi arătă o mică ambarcaţiune, care se odihnea pe apele calme, la o depărtare de cîţiva metri.
— Acolo vom merge. Acolo ai să stai şi tu.
Coborîră pe plaja pustie.
— Mai încolo, îi spuse, ne aşteaptă o barcă.

Toate erau calme, ciudat de calme. Nu era nimeni prin apropiere. Malul, care parcă atîrna deasupra mării, arunca o umbră deasă.
— Nu văd nici o barcă, spuse ea privind în jur.
— Încă nu a venit, însă nu va întîrzia. Să o aşteptăm aici.
Se aşezară pe mal, lîngă apă.
— Juliette ! îi spuse deodată.
Îl privi întrebător.
— M-ai ajutat foarte mult.
Ea ridică din umeri.
— Datorită ţie reuşisem să stabilesc un contact cu lumea.
— Am făcut ce am putut.
Omul o privi. Franţuzoaica îi văzu ochii strălucind ciudat în umbră.
— Juliette !
— Da.
— Acum, însă, ai devenit periculoasă. Tu mă cunoşti pe mine, şi alţii te cunosc pe tine.
— Dar...
— Azi după amiază erai gata să mă trădezi.
— Nu.
— Ba da.
Femeia vru să se ridice, cuprinsă de spaimă. El o apucă cu putere de mînă şi o sili să stea nemişcată.
— Juliette, îmi pare rău.
O privi iar în ochi şi atunci adevărul, teribilul adevăr sclipi în mintea ei ca un fulger : era nebun ! Maniac !
Încercă iar să se ridice. Marea era aproape. Picioarele i se udară. Simţi mîinile lui pe gît.
— Nu...

— Îmi pare rău, Juliette. Trebuie !
O apucă deodată de păr.
— Aju...
Vru să strige. Îi acoperi gura cu palma. Se zbătea în mîinile lui. El îi cufundă capul în apa puțin adîncă.
I-l ținu sub apă cu ambele mîini, în timp ce corpul ei rămase afară. Se zbătu. O dată, de două ori, capul îi ieși din apă. Bărbatul, tăcut, i-l împinse iar în apă, înainte ca victima lui să poată striga. I-l ținu așa cîteva minute. Încet-încet, corpul rămase nemișcat. Asasinul se ridică. Aruncă o ultimă privire femeii moarte.
— Îmi pare rău, Juliette ! șopti. Dar mă cunoșteai și ei, la rîndul lor, te cunoșteau.
Se îndepărtă repede. În timp ce se îndepărta, ochii nemișcați ai cadavrului îl priveau încă, plini de groază. Un val îi mîngîia ușor părul, care se despletise.

7

OMUL CU BASCĂ

Omul cu bască nu mai putu fi găsit. Macris și prietenii lui fură nevoiți să se reîntoarcă la Atena. În fața redacției ziarului „Proïni" se despărțiră. Delios pretextă că are treabă. Dimitris la fel. Își dădea seama că se purtase prostește și îi era rușine. Macris

nu făcu nimic ca să-i rețină. Voia să rămînă singur. Simțea că nu e departe de soluționarea problemei.
Pînă acum orbecăiseră în întuneric. Găsiseră doi presupuși vinovați, dar constataseră că greșeau. Despre Mirto nu mai putea fi vorba, iar Johny Pavlidis avea un alibi de neclintit. Altul era făptașul. Dar cine ? Unul din redactori intră în birou. Cufundat în gînduri, nici nu-l auzise. Îl întrebă :
— Ceva nou ?
Acesta îi relată ultimele evenimente : demisia unui ministru, un discurs al șefului opoziției cu privire la situația economică, apropiata sosire a unui prinț indian și a unei vedete a cinematografului italian. Nimic deosebit.
Redactorul șef fu de acord.
— În regulă. Eu voi lipsi cîteva ore. Ne vom întîlni la tipografie.
Deodată își aminti :
— De la poliție avem ceva ?
De obicei nu îl preocupau asemenea știri, decît dacă era ceva foarte serios. Ceva pentru pagina întîi etc. Celelalte le lăsa pe seama redactorului de la rubrica respectivă. În ultimul timp însă, de cînd cu afacerea Floras, luase obiceiul să arunce o privire asupra veștilor primite de la poliție.
— Mărunțișuri, spuse redactorul.
— Adică ?
— Acestea.
Din mapa ce ținea, alese cîteva manuscrise.
— Lucruri obișnuite, spuse, în timp ce redactorul șef le răsfoia.
Erau, într-adevăr, obișnuite : două sinucideri, un accident de circulație, o rănire, o tentativă de furt și...

Deodată, Macris tresări. Știrea era scurtă. Pentru oricare altul nu ar fi avut importanță. Pentru el avea. Erau doar cîteva rînduri :

„A fost arestat Ioannis G. Pavlidis, cunoscut sub numele de Johny. Acesta, în urmă cu două zile, predase spre vînzare omului de afaceri G. Andricopoulos un teanc de obligațiuni, în valoare de sute de mii de drahme, care însă, după cum s-a dovedit, aparțineau lui K. Floras, deținut actualmente în închisoare. După cum a declarat Andricopoulos, care l-a denunțat pe Pavlidis, acesta urma să încaseze contravaloarea obligațiunilor la Alexandria. Asupra celui arestat s-a găsit un pașaport pentru Egipt, cu toate vizele necesare".

Johny ? Și Kalerghis nu-i comunicase nimic ! Poate nu știa cît de mult îl interesează faptul. Macris predă manuscrisele, redactorului care aștepta.

— În ordine, spuse.

Rămase pe gînduri. Deci asta era ! De aceea era Pavlidis atît de neliniștit. Furase obligațiunile lui Floras — și poate și alte lucruri — și voia să afle dacă Dimitris e la curent.

Rîse. Nu era decît un hoț ordinar și ei îi făcuseră „cinstea" de a-l crede asasin ! Asemenea lichele nu ucid. Nu ucid. Cine, însă, ucisese ?

Kaftantzoglou ? Era posibil. Se certase desigur cu Karnezis cu ocazia împărțelii prăzii, îl asasinase și apoi dispăruse. Din toate depozițiile martorilor reieșea că nu mai fusese văzut de atunci.

Și franțuzoaica ? Era, desigur, complicea lui. Probabil că îl cunoștea dinainte. Poate că îi era amantă. Împreună au pus la cale asasinarea lui Karnezis. În afară de cazul cînd Kaftantzoglou l-a ucis, și ea asistase la scenă. Pe urmă, el s-a ascuns și ea, nu pe gratis, firește, a acceptat să-l ajute. Pînă să plece din Grecia. Nu încape îndoială că el era acela cu care se întîlnea în căsuța din Pireu. La el s-a dus azi, în noua lui ascunzătoare.

Cineva bătu la ușă. Intră un redactor.

— Poftiți articolul.

Macris întinse mîna, plictisit.

— Dă-mi-l, zise.

Citi repede colile dactilografiate. Vorbe, vorbe, vorbe. Aceleași, mereu aceleași. Semnă articolul cu creionul roșu.

— La tipografie.

Omul plecă. Macris rămase singur.

Deci, madame Juliette era complice ! se gîndi. În afară de cazul cînd ea însăși comisese crima și celălalt nu era decît unealta ei. Încurcată treabă. Dar, oricum, ținea acum zdravăn în mînă capătul firului. De acum știa pe cine trebuie să urmărească. Nu mai alergau după fantome. Franțuzoaica și așa era amestecată în această poveste, și ea avea să-i conducă la ceilalți. Se întinse în fotoliu. Cît de ușoare par toate în romane !

— Iorgo !...

Curierul intră.

— Ordonați, domnule director.

Băiatul ăsta avea mania să-i spună „director". Treaba lui.

— Adu-mi un taxi.

...Se gîndea de mult la acest lucru. Dar azi se hotărîse. Delios, Floras și el nu aveau experiența nece-

sară ca s-o scoată singuri la capăt. Aveau neapărată nevoie de ajutorul unui specialist. Al unui polițist adevărat. Li se spune capete seci — își spuse Macris — încăpățînați, tipicari, dar, oricum ai întoarce-o, e meseria lor și o cunosc. Însă aveau nevoie de un polițist care să nu fie atît de formalist cum era Kalerghis. De un prieten. Exista. Era un vechi prieten de al lui. Și de altfel, la început, el se ocupase de acest caz. Telefonă la comisariatul Nr. 3.

— Cu domnul șef, vă rog.

— Domnul comisar Bekas nu este aici, răspunse telefonistul.

— Nu cumva știi unde l-aș putea găsi ? Aici redactorul șef de la „Proïni".

Vocea telefonistului deveni mai prietenoasă.

— Dumneavoastră sînteți, domnule Macris ?

Polițiștii îl cunoșteau.

— Da.

— La ora asta este desigur acasă.

— Mulțumesc.

Puse receptorul în furcă. Bekas ! Era omul care le trebuia ! Inteligent, priceput, prieten. El condusese ancheta și îl arestase pe Floras. Formă numărul locuinței lui Bekas. Din fericire, era acolo.

— Cum de ești acasă la ora asta ? îl întrebă.

Vocea lui se auzi veselă de la celălalt capăt al firului.

— Mă odihnesc.

— Ești în concediu ?

Da, comisarul era în concediu. Cu atît mai bine, se gîndi Macris. Va putea să se ocupe mai mult de cazul lor.

— Trebuie să te văd. Neapărat.

— Nu vii să luăm masa împreună ?

— În regulă.

Așa aveau să poată discuta în tihnă ; și apoi, doamna Bekas gătea excelent.

— Sosesc imediat.

Deși polițistul nu locuia departe, luă un taxi. Ajunse în cîteva clipe. Comisarul îl primi cordial.

— Nu te-am văzut de un car de ani.

— Am avut mult de lucru. Ce-ți fac borfașii ?

— Stau liniștiți. Eu sînt în concediu...

Macris rîse.

— Ca să-ți spun drept, o dată și o dată trebuia să vă odihniți, și tu și ei. Cît timp vei lenevi ?

— O lună.

— Minunat... Să nu-mi spui că asta e fiica ta !

Aceasta, o fată încîntătoare de vreo șaisprezece ani, intrase în încăpere.

— Ea e, spuse Bekas cu vădită mîndrie.

Macris fluieră admirativ.

— Și eu, care mă gîndeam să-i aduc în dar o păpușă !...

O apucă ușor de bărbie.

— Te-ai făcut tare drăguță, duduiță.

— Așa vorbe îi spui ? mormăi Bekas, făcînd pe supăratul. Ce noutăți ai ?

Se așeză lîngă ziarist, în timp ce fata se duse la bucătărie să-și ajute mama.

— Am tot felul de necazuri ! Nu tu l-ai arestat pe Floras ?

— Ba da.

— Ai mai urmărit evenimentele ?

— Puțin.

— E s t e n e v i n o v a t.

Bekas îl privi tăcut.

— Îţi spun că e nevinovat! continuă Macris. Cu cîteva zile în urmă intuiam vag acest lucru. Acum sînt sigur. Am dovezi.

Îi povesti pe scurt despre venirea lui Dimitris, despre bănuielile lui, despre primele sale cercetări. Bekas îl asculta cu atenţie.

— Cunoşti desigur amănunte cu privire la afacerea aceea de contrabandă.

— Fireşte.

— Acolo se află soluţia.

Soţia lui Bekas intră, ştergîndu-şi mîinile.

— Bine aţi venit. În ultima vreme ne-aţi cam uitat.

Macris se ridică.

— Pe dumneavoastră, poate. Mîncărurile pe care le gătiţi, niciodată!

Se prefăcu că adulmecă aerul.

Femeia rîse. Era simplă şi se înroşea la orice glumă. Macris i se adresă cu seriozitate.

— Doamnă.

— Da?

Îl arătă pe Bekas, care asculta zîmbind.

— Sînteţi mulţumită de el?

Ea îl privea uimită. Macris părea mai serios ca oricînd.

— Dacă nu sînteţi mulţumită de el, divorţaţi. Mă căsătoresc imediat cu dumneavoastră!

Şi cum ea nu ştia ce să răspundă, Macris continuă cu un aer teatral:

— Dacă preferaţi, vă răpesc. În căsnicia noastră nu vom lua decît vasele de bucătărie.

Adulmecă aerul cu putere.

— Ce aromă!

De data asta, femeia începu să rîdă.

— Este un Don Juan! spuse Bekas. Fii atentă!

Îşi privi cu duioşie soţia, care trecu în camera alăturată ca să pună masa. Se îngrăşase, nu mai era frumoasă, el însă o iubea ca în primii ani.

— Aşadar? întrebă, cînd rămaseră singuri.

— Nu există nici un aşadar! Faptele care au ieşit la iveală o dată cu afacerea de contrabandă explică şi asasinarea lui Karnezis.

— Pînă la un punct.

Macris dădu din cap, nerăbdător.

— Lasă asta. De acum e limpede ca lumina zilei că pictorul a fost ucis din cauza banilor. Şi fireşte, acest lucru nu l-a făcut Floras.

Bekas ridică din umeri.

— Cum vei putea s-o dovedeşti?

Macris îşi scoase pipa.

— Pot să fumez?

— În curînd ne vom aşeza la masă.

— Pînă atunci voi fuma. Mai e ceva, pe care nu îl ştii. Ai auzit despre crima de la Pireu?

— Care crimă? Vorbeşti despre tipul care a evadat şi care a fost găsit înjunghiat în cartierul Sfînta Sofia?

— Da.

— Ei şi?

— Îţi aminteşti de madame Juliette, menajera lui Karnezis? Ei bine, aceasta...

Macris îi povesti ce ştia: despre întîlnirile nocturne ale franţuzoaicei, despre căsuţa de la Pireu, despre vizita lui Dimitris în strada Skoufas, despre dispariţia femeii. Bekas îl asculta cu tot mai multă atenţie.

— Şi acum ?

— Nu există „acum". Îţi spun că Juliette a părăsit apartamentul din strada Skoufas.

— Şi celălalt ?

— Care ? Omul cu bască ?

— Da.

— A dispărut şi el.

— Trebuie să fie găsit.

Tonul poliţistului era foarte serios.

— Ciudată afacere, murmură. De la început am simţit că ceva îmi scapă...

Macris rîse triumfător.

— Ce spui acum de Floras ?

Privirea lui Bekas se învioră.

— Mai bine spune-mi ce crezi tu ?

Macris trase de vreo două ori din pipă.

— Ce cred ? Pur şi simplu că acelaşi om l-a ucis pe Karnezis şi pe Nikolaou. Dimitris Floras a descoperit legăturile lui cu Juliette. Asasinul continuă să ne fie nescunoscut, dar acum ştiu cine îl cunoaşte.

Bekas îl asculta vădit interesat. Ziaristul continuă:

— Dar şi asasinul ştie ce primejdie îl paşte : franţuzoaica ne va conduce pe urmele lui. De aceea a chemat-o la el şi a ajutat-o să se ascundă.

— Foarte logic, murmură Bekas.

Rămaseră tăcuţi pentru cîteva clipe.

— Şi de la mine ce vrei ? întrebă apoi Bekas.

— Să ne ajuţi. Eşti poliţist şi îţi cunoşti meseria.

— Dar sînt în concediu.

— Cu atît mai bine.

— Hm, hm... Nu ştiu dacă e just, din punct de vedere al serviciului. Şi pe urmă, nu uita că Pireul e

alt sector. N-aş vrea să se creadă că fac pe deşteptul şi că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala...

— Nu căuta pretexte. Toţi îl cunosc pe Bekas, toţi îl iubesc şi îl stimează. Nimeni nu va crede aşa ceva. De altfel, e foarte firesc să te intereseze un caz care a trecut mai întîi prin mîinile tale. Eşti în concediu, prin urmare ne vei ajuta neoficial. Avem nevoie de experienţa ta.

Bekas îl privi gînditor.

— Ce ai hotărît ? întrebă Macris.

— Voi vedea, răspunse comisarul. Voi face tot ce pot.

Din sufragerie se auzi vocea soţiei lui, care îi chema. Masa era gata.

Macris se ridică îndată.

— Să mergem ! Să mergem repede ! strigă. Nu mai rezist !...

Pe cînd se aşeza la masă, ziaristul îi făcu doamnei Bekas cu ochiul.

— Deci, ne-am înţeles...

— Poftim ?

— Dacă veţi divorţa...

Pe masă, bucatele răspîndeau arome îmbietoare...

Delios minţise. În seara aceea nu avea nici o treabă. Se despărţise de prietenii săi, deoarece voia să rămînă singur. Şi voia acest lucru, din cauza ideii care-l frămînta de cînd vizitase căsuţa din Pireu.

Luă masa într-un mic restaurant de pe strada Panepistimiou. Se gîndea mereu la noua lui idee. Nu le-o prezentase celorlalţi, deoarece o considera prea îndrăzneaţă. În sinea lui era sigur că pe franţuzoaică

nu aveau s-o mai vadă. Cel puţin nu aveau s-o mai vadă în viaţă.

Fără să vrea, vorbise cu voce tare. Chelnerul se apropie.

— Doriţi ceva ?

Delios îl privi mirat.

— Nimic.

— Credeam că aţi cerut ceva.

— Nu.

Era sigur. Pe madame Juliette nu aveau s-o mai vadă în viaţă. Cel care ucide de două ori nu ezită să ucidă şi a treia oară. Femeia reprezenta pentru el o continuă primejdie. Poliţia o cunoştea şi avea să facă tot posibilul ca s-o găsească. Desigur, asasinul putea s-o ţină în ascunzătoarea lui. Dar cînd un om este cunoscut, poate rămîne cu greu ascuns. Pînă la urmă, Juliette avea să fie arestată şi atunci asasinul avea să piardă cel mai important atú al său : anonimatul. Era o idee îndrăzneaţă, dar Delios era sigur de justeţea ei. Asasinul din Pireu îşi va ucide complicea. Avea s-o ucidă, oricum. Poate că o şi ucisese. Făcu plata şi părăsi restaurantul. Strada Panepistimiou era feeric luminată. Noaptea era frumoasă. În ciuda răcorii primăvăratece, localurile îşi scoseseră mesele pe trotuare.

Dimitris făcuse o mare greşeală. Nu trebuia s-o lase. Era preţioasă pentru ei. Acum, dacă Juliette murise, nu mai exista nimeni care să-l cunoască pe asasin.

Nimeni. Un alt gînd îi veni. Nimeni ? Nu. Mai era unul : omul cu bască.

Coborînd strada Panepistimiou, Delios se strădui să-şi pună ordine în idei...

Cine era şi ce căuta omuleţul acela în casa crimei ? Fireşte, cineva putea spune că nu era decît un borfaş obişnuit, care intrase în casa aceea ca să fure, crezînd-o nelocuită. Ar fi fost o explicaţie facilă. Dar era justă ? Nu. Dacă ar fi fost un borfaş, de prin vecini, care ştia că după crimă casa rămăsese pustie, de ce ar fi ales o asemenea oră ? Desigur că văzuse lumina din casă. Ei o aprinseseră. Un hoţ nu intră într-o casă luminată. Nu. Omul cu bască avea desigur legături cu asasinul necunoscut. Un glas îl smulse din gîndurile sale.

— Nu vezi unde calci ?

Omul îl privi furios. Delios, cufundat în gînduri, se ciocnise de el. Ceru scuze, încurcat. Celălalt se îndepărtă, bombănind.

Nu. Individul acela cu bască nu venise întîmplător în locuinţa din Pireu. Sau fusese plecat, îşi zise Delios, şi nu aflase despre crimă, sau aflase, dar, văzînd lumină printre obloane şi o maşină staţionînd în apropiere, crezuse că asasinul — sau vreun trimis de al său — se întorsese, pentru un motiv oarecare în căsuţa care, după primele cercetări, rămăsese goală şi fără pază.

Cu puţin înainte de Piaţa Omonia, Delios se opri. Se duse la cafeneaua „Cybele“ şi ceru o cafea. Macris se afla acum la redacţie şi Dimitris cine ştie unde, îşi spuse. Încet, cu înghiţiauri mici, îşi bău cafeaua.

Omul cu bască ! Era ultimul lor atú. Oare cine era ? Un vagabond. Aspectul lui o atesta. Delios nu avea nici o îndoială în această privinţă : asasinul se folosea de omuleţ. Poate pentru a-i aduce alimente, poate pentru altceva. El însuşi, dacă ar fi în locul lui Kaftantzoglou, nu s-ar fi arătat. Era prea cunoscut. Po-

liția îl căuta. O avea desigur pe Juliette, dar ea nu-l putea vizita prea des. Avea, deci, nevoie de altcineva. Omul cu bască trebuie să fi fost acel „altcineva". Și deodată, îi veni un gînd. Omul cu bască se întorsese deoarece căuta ceva. Se va duce, desigur, din nou la căsuța din Pireu. Cînd ? Poate chiar azi. După ce polițiștii aveau să plece.

Era o presupunere îndrăzneață. Foarte îndrăzneață. Cel mai plauzibil era că omul o ștersese cît putuse de departe. Și totuși. Ceva îi spunea lui Delios că individul este obligat să se reîntoarcă acolo. Și în alte dăți, în zilele negre ale Ocupației, i se întîmplase să aibă acest presentiment ciudat. Să fie sigur de ceva, fără să știe de ce.

Plăti și o porni grăbit spre stația metroului. Avea să se ducă iar la Pireu.

Căsuța era închisă. Luminile stinse. În jur, cartierul sărăcăcios era cufundat în somn. Delios se ascunsese după un colț. Trecu mult timp. Cît ? Nu se ivea nimeni. Își privi ceasul. Unu. Omul cu bască nu avea să vie. Era umezeală. Delios se înfioră : își ridică gulerul jachetei. Nu-i era teamă. În trupul firav al intelectualului cu chelie și ochelari sălășluia un suflet oțelit. O dovedise în timpul Ocupației. Omul acesta cu aer timid, cu voce calmă, prelua totdeauna cele mai dificile misiuni. Mai trecu o jumătate de oră. Delios simțea că-l pătrunde răcoarea nopții. Nimeni.

Deodată, de după colț, se auziră pași. Delios se lipi de zid. Celălalt se ivi din întuneric. Înainta încet. Delios își ținu respirația. Omul se apropia. Iată-l ! Nu era el. Trecu și se pierdu la capătul străzii, cu același mers obosit. Era un trecător. Probabil locuia în cartier. Delios își mișcă picioarele. Nu fusese niciodată

prea voinic și simțea că-l pătrunde frigul. Se uită la ceas. Trecut de două.

— Nu va veni...

Mai așteptă cîteva clipe. Nimic.

— Trebuie să plec, se gîndi.

Își coborî gulerul vestonului, și ieși din ascunzătoarea lui provizorie. Și atunci, apăru omul cu bască.

Delios abia apucă să se ascundă în umbră. Vagabondul înainta prevăzător, pe lîngă zidurile caselor. Se oprea des și privea în jur. Cînd ajunse la căsuță, privi peste gard. Locuința era pustie și întunecată. Încet-încet, cu grijă, omulețul se apropie de poartă. Meșteri ceva. Poate folosise o cheie. Pe urmă împinse poarta, care se deschise scîrțîind. Omul se trase la o parte și rămase nemișcat, gata s-o ia la fugă la prima mișcare suspectă. Însă tăcerea care domnea îl liniști. Intră în curte, lăsînd în urma lui poarta întredeschisă.

Delios nu pierduse nici una din mișcările lui. Înaintă și el, cu mii de precauțiuni, pînă la poartă. Îl văzu pe omul cu bască apropiindu-se fără zgomot, cu pași de pisică, de ușa casei, și trăgînd cu urechea. Nici de data aceasta nu auzi vreun zgomot suspect. Casa era goală. Iar meșteri ceva la ușă. O deschise și intră. Atunci Delios străbătu repede curtea. Își găsise omul și era hotărît să-l rețină. Se opri lîngă ușă. Trecură astfel cîteva minute. Înăuntru se auziră pași ușori, care se apropiau. Se lipi de perete. Omul ieșea. Atunci Delios îi bară calea.

— Încet, amice.

Omulețul cu bască se fîstîci. Privi în jur, ca să vadă pe unde ar putea fugi.

— Nu sînt polițist, îi spuse Delios.

Individul îl privi bănuitor. Ochii lui mici, vicleni, se roteau neliniştiţi. Avea o expresie de animal hăituit.

— Nu îţi voi face nici un rău, spuse Delios, apucîndu-l de braţ.

Omul respira greu.

— Ce vrei ?, întrebă.

— Să stăm de vorbă.

Delios îl trase spre poartă. Omul îl urmă fără să se împotrivească. Ieşiră în stradă. Şi deodată, vagabondul se smuci. Delios se aştepta la acest gest. Cu o putere neaşteptată, pentru un trup atît de firav, îl ţinu tare pe celălalt de braţ.

— Am spus să fii cuminte !

Omuleţul înţelese că nu putea fugi.

— Ce vrei ?

— Eu întreb, spuse Delios. Ce căutai aici ?

— Voiam să mă culc.

Delios rîse.

— Nu pari prost. Nici eu nu sînt. Ce căutai ?

Omuleţul păru să se învioreze. Desigur, nu avea de-a face cu un poliţist.

— Şi ţie ce-ţi pasă ? întrebă.

Delios rîse iar.

— Bravo. Acum vorbeşti ca un om cu cap. Îmi pasă. Şi îmi pasă atît de mult, încît poţi cîştiga zece mii, dacă te vei purta cum trebuie.

Rostind aceste vorbe îşi stăpîni cu greu rîsul. El însuşi nu avea nici o mie. Dimitris însă avea, şi ar fi plătit bucuros.

Ochii omuleţului cu bască sclipiră. Numai pentru o clipă. Apoi spuse cu falsul lui aer idiot.

— Am venit să dorm în căsuţă.

Foarte calm, Delios răspunse.

— Asta mi-ai mai spus-o. Acum vreau să aflu şi restul.

— Nu ştiu nimic.

— Îţi voi da douăzeci de mii.

Vagabondul se întoarse şi-l privi.

— Cine eşti ?

— Un om care are bani. Ei, ce părere ai ?

— Ce vrei ?

— Ce căutai aici ?

— Pe domnul Iorgos.

— Cine este domnul Iorgos ?

— Nu-i cunosc celălalt nume. I-am făcut cîteva comisioane. Cumpăram pentru el alimente, ţigări.

— De cînd ?

— De vreo două luni.

— Cine te-a adus aici ?

— O femeie în negru. M-a găsit în port, unde stăteam şi m-a adus. Ieri şi azi am fost plecat. Am venit seara şi am dat peste voi. Pe urmă am aflat despre crimă.

Oare spunea adevărul ?

— Şi în casă ce-ai căutat ?

— Prima dată pe domnul Iorgos.

— Şi acum ?

— Să văd ce s-a întîmplat.

Lui Delios îi veni o idee.

— Vino cu mine.

Omul se sperie.

— Unde ?

— Nu te duc la poliţie, fii liniştit. Undeva unde să fie lumină.

Porniră împreună. Vagabondul tremura.

— Or să mă prindă.
— Nu te teme. Cum arăta domnul Iorgos ?
— Înalt, spuse omuleţul. Cu ochelari.
Înalt ? Înalţi sînt mulţi, ochelari poate purta oricine, chiar şi fără să aibă nevoie. Delios opri primul taxi întîlnit.
— Vino.
Omuleţul ezită. Delios îl împinse în maşină.
— Vino.
— Unde mergem ?
— Să ne plimbăm.
Omul cu bască se aşeză pe banchetă. Delios îl urmă. În maşină era lumină. Scoase atunci din buzunar un ziar. Erau acolo fotografiile tuturor persoanelor care erau implicate în afacerea de contrabandă. Delios întinse ziarul în faţa individului. Îi arătă fotografia lui Kaftantzoglou.
— Asta e ?
Omul privi fotografia.
— Nu, spuse.
Răspunsese imediat, cu siguranţă. Şi deodată, pentru o fracţiune de secundă, ochii lui sclipiră şi pe urmă îşi reluară expresia prostească.
Delios observă. Privi fotografia care atrăsese atenţia omuleţului.
Nu. Era imposibil. Ar fi fost o nebunie. Era în afara oricărei logici.
Întrebă.
— L-ai văzut vreodată ?
— Nu, răspunse acesta, calm.
— Nici unul din aceştia nu este domnul Iorgos ?
— Nu, spuse iar vagabondul.

În acel moment, maşina îşi încetinise viteza, la o curbă. Delios era preocupat de o cumplită bănuială. Nu, era o nebunie. Era imposibil...
Omuleţul îl văzu cufundat în gînduri şi profită de ocazie. Deschise portiera şi sări.
— Stai ! strigă Delios.
Taxiul se opri. Delios coborî. Îl zări pe celălalt cotind în goană după colţ.
Omul cu bască dispăruse pentru a doua oară.

Dimitris se despărţise de prietenii lui în faţa redacţiei ziarului „Proïni". Îi era ruşine. Se purtase prosteşte. Păstrase pentru el plimbările nocturne ale Juliettei. Nu ar fi trebuit. O lăsase să-i scape. Avuseseră la dispoziţie cel mai mare atù şi îl pierduseră din cauza superficialităţii lui. Înţelegea că prietenii lui erau supăraţi. Le dădea dreptate.
Coborî spre strada Stadiou. Nu voia să fie singur.
Noaptea era frumoasă. Noapte de primăvară ateniană. Un vînticel răcoros adia uşor. Dimitris mergea cu paşi rari.
Ajunse lîngă cinematograful „Orfeu", cînd se opri brusc. O pereche ieşea. O simţi înainte de a o vedea bine. Era ea. Mersul ei sigur, trupul zvelt, capul mîndru. Mirto.
O durere îi străpunse inima. Era ea cu un altul. Nu avea nici un drept asupra ei, o ştia, nu reprezenta nimic pentru ea, dar avu senzaţia neplăcută că i se fură ceva. Ceva care îi era deosebit de preţios. Drag.
Se gîndi să se întoarcă înapoi, să plece. Dar n-o făcu. Înaintă spre ea cu paşi care deveneau tot mai rari. Îl văzu pe bărbat. Era înalt, bine legat, frumos.

îi vorbea şi fata îl asculta zîmbind. Cu acel rîs frumos al ei, care o schimba atît de mult şi care îi înflorea atît de rar pe faţă.

Voia să treacă pe celălalt trotuar. Îi era greu, azi, cînd era atît de necăjit, s-o vadă lîngă un altul. Se opri, la marginea străzii, aşteptînd să treacă o maşină. Atunci îi auzi vocea.

— Domnule Floras !

Îl privi cu ochii ei luminoşi. Bărbatul se oprise lîngă ea.

— Vreţi să ne ocoliţi ?

Se întoarse. Ea îi întinse mîna şi el i-o strînse, vesel şi trist totodată. Celălalt îl privea cu interes. Mirto i-l arătă cu un gest.

— Domnul Floras. Ştii, Dimitris.

Bărbatul zîmbi prietenos. Acum cînd îl vedea de aproape, Dimitris îl găsea şi mai frumos. Era bronzat de soare, cu trăsături plăcute şi o privire veselă, deschisă. Părul lui des şi ondulat era argintat pe la tîmple. Îi dădu mîna. Floras i-o luă ezitînd. Omul era fără îndoială cuceritor. Dimitris şi-o mărturisi lui însuşi şi asta îl făcu să sufere şi mai mult. Mirto continuă :

— Comandantul de navă Hatzis.

Îşi puse cu familiaritate mîna pe braţul frumosului bărbat. El o privea cu dragoste. Dimitris se simţea ca un jucător care pierduse totul.

— Îmi pare bine, spuse, deşi nu-i părea bine deloc. Văzu o sclipire jucăuşă în ochii fetei. Se înfurie pe el însuşi. Mirto îi observă tristeţea. Pentru a doua oară, în acea noapte, Dimitris îşi dădea seama că se poartă prosteşte. Mirto se lipise de frumosul ei însoţitor.

Să meargă cu ei ? Nu. Acum se convinsese că totul se sfîrşise. Mirto insistă.

— Veniţi cu noi ? întrebă. Numai puţin. Comandantul vrea să vă cunoască mai îndeaproape.

Bărbatul rîse.

— E adevărat. Mirto mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Îi vorbise. Cine ştie ce îi spusese... Ea rîdea acum. Azi era altfel. Nu semăna cu Mirto cea serioasă de la birou. În ochii ei se ivise o sclipire jucăuşă.

— Veniţi...

Mîna asta pe braţul lui : i-ar fi fost greu s-o refuze, chiar dacă i-ar fi cerut să se întindă pe stradă, ca să treacă peste el maşinile.

— Doar pentru cîteva clipe, spuse Dimitris.

Porniră împreună spre Piaţa Constituţiei. Mirto la mijloc, ţinîndu-i pe amîndoi de braţ. Comandantul chipeş şi zîmbitor, iar el trist, ca un copil căruia i s-a luat prăjitura şi îi e ruşine să plîngă.

Deodată, Mirto spuse :

— Ştii, Dimitris, am uitat să-ţi spun. Comandantul...

Da, uitase să i-o spună. Tînărul simţi că sosise clipa cînd totul avea să se prăbuşească.

— Comandantul e singura mea rudă. Este... fratele mamei mele.

Se întoarse şi o privi. Ochii ei rîdeau.

— Un... unchiul tău ! îngînă Dimitris.

— Da.

Cît de uşor se pot schimba toate, noaptea să redevină frumoasă, strada Stadiou strălucitoare, inima plină de fericire !...

— Mă bucur. Mă bucur foarte mult, domnule Hatzis, spuse Dimitris.

Acum era cu adevărat ridicol, dar nu-i păsa... Strînse mîna fetei. Ea îl privi cu duioșie. Acropole strălucea în depărtare ca o bijuterie de preț.

— Nu mi-ai spus-o niciodată, zise Dimitris.

— N-am avut ocazia.

Comandantul continua să surîdă. Era foarte frumos acest om și desigur că știa mai multe decît se părea. Înaintau toți trei, unul lîngă altul și, pentru prima oară de cînd se întorsese la Atena, Dimitris se simțea fericit.

Tatăl lui avea să-l ierte. O iubea atît de mult, necrezut de mult ! Îi ținea mîna strîns într-a lui, așa cum pășea sprijinită de brațul său.

Cît de fericit poate fi cineva într-o noapte de primăvară, pe strada Stadiou, la ceasul cînd vîntul aduce arome de flori și Acropole strălucește ca o bijuterie cu mii de diamante...

Mirto !

Comandantul Hatzis se ridică. Petrecuseră două ceasuri plăcute în localul „King-George".

— Eu trebuie să plec. Mîine sînt de serviciu, foarte devreme.

O sărută pe Mirto pe obraz. Dimitris îi strînse mîna cu cordialitate.

Urmăriră un timp cu privirea, silueta înaltă care se îndepărta.

— Minunat om, unchiul tău, zise Dimitris, cînd comandantul coti după colț, în dreptul hotelului „Grande Bretagne".

— Da, răspunse fata simplu.

Între ei se așternu tăcerea. Acum, că rămăseseră singuri, se simțeau amîndoi cam stînjeniți. Privirile și unele mici gesturi spuseseră destule în seara aceea, așa că le era greu să-și mărturisească restul.

— Mirto, spuse deodată Dimitris.

Îl privi cu ochii ei mari.

— Da ?

— Azi am călcat în străchini. Datorită superficialității mele am primejduit situația tatălui meu. Azi ar trebui să fiu necăjit și totuși azi sînt mai fericit ca oricînd.

— Mergem ?

— Da.

O porniră spre bulevardul Regina Amalia. P.perii emanau arome în noapte.

— Mirto !

— Da ?

— Mirto !

Se-ntoarse spre el. Cît de frumoasă era fața ei în lumina lunii !

— Îmi place să-ți pronunț numele, Mirto.

Strînse mîna care se sprijinea de brațul lui.

— Mirto !

— Da.

— Știi că te iubesc.

— Da.

Glasul ei cald îi mîngîia inima.

— Mult. Cît poate iubi cineva. Din prima clipă. Mult.

Noaptea îi învăluia cu umbre dese.

— Cît de mult aș vrea eu ?, îl întrebă.

Dimitris se opri. O privi. Ochii ei rîdeau.

— Mirto.

O sărută și noaptea se umplu de muzică suavă.

În ziua următoare, Dimitris se trezi foarte devreme. Se culcase tîrziu. O lăsase pe Mirto în micul apartament unde locuia singură, după două.

Se trezi cu un sentiment de fericire. Își aminti una cîte una clipele nopții trecute. Neliniștea lui în legătură cu comandantul Hatzis. Bucuria lui cînd a aflat cine este. Primul sărut în fața grădinii Zappeion. Discuția lor, cînd hoinăreau pe străzile Atenei, îmbătați de fericire și de noaptea de primăvară.

Privi ceasul de pe noptieră. Era șapte și jumătate. La „Internațional" nu începuse încă munca. Ar fi vrut să telefoneze. Era fericit.

După ce făcu un duș, privi iar ceasul. Opt. Oare la ce oră se deschidea „Internaționalul" ? În clipa aceea sună telefonul.

— Da ?

Vocea ei ajunse la el, caldă, cunoscută, iubită.

— Îți amintești de mine ? Mă numesc Mirto.

Simți că fericirea îl cuprinde ca un val.

— Mirto ? Parcă îmi amintesc de acest nume...

Ea continuă zîmbitoare.

— Mirto. O fată care lucrează la un birou de voiaj.

— Înaltă ?

— Da.

— Cu ochi frumoși ?

— Poate că sînt frumoși.

— Cu păr negru ?

— Da.

— Pe care un nebun o iubește cu disperare ?

— Așa spune el.

— Acum mi-am amintit.

De la capătul firului veni rîsul ei.

— Te-ai gîndit la mine azi noapte ?

— Nu. Am dormit.

— Bine ?

— Minunat. De unde telefonezi ?

De la ea de acasă. Nu știa că are telefon. Nu i-o spusese.

— Ce număr ?

Și-l notă în grabă.

— Cînd ne vedem ?

— Cînd termin serviciul.

— La prînz ? Cum să aștept atîtea ceasuri ?

— Cu vreo altă fată.

— Mirto...

— Da.

— Ești fericită ?

— Ca niciodată.

— Nu cumva te-ai răzgîndit ?

— Ești nebun. Deci la prînz. În fața biroului.

— Da.

— La revedere.

— Cu bine.

Dejună cu poftă. Tocmai terminase, cînd telefonul sună iar. Tresări. Ea ?

— Allo !

Nu era ea. La telefon se auzi, cam supărată, vocea de bas a lui Macris.

— Te-ai trezit ?

— Nu de mult.

— Ai aflat noutățile ?
Nu aflase nimic. Se sperie. Glasul lui Macris nu promitea nimic bun.
— Nu.
— A fost găsit cadavrul Juliettei.
Dimitris era uluit.
— Unde ?
— Pe țărm, în cartierul Kastella din Pireu.
Macris rostise aceste cuvinte cu un ton dojenitor. „Dacă nu făceai tu prostii, poate că franțuzoaica ar mai fi în viață“, părea să spună. Dimitris murmură.
— Îmi pare rău.
— Nu ești tu de vină. Peste un ceas vino la redacție. L-am anunțat pe Delios și pe un altul, care ne poate ajuta mult.
— De acord.
— La revedere.
Dimitris era năucit. Deci asasinul lovise din nou. Și, de data aceasta, victima era chiar complicea lui. Își aminti de paloarea ei, de spaima ei din după amiaza trecută. Se temea sărmana și avea dreptate... În afară de cazul că se sinucisese. Nu apucase să-l întrebe pe Macris.
Se îmbrăcă în grabă. Și Juliette. Mai întîi Karnezis, apoi Nikolaou, acum Juliette. Ucigașul din umbră împrăștia cu ușurință moartea.
La redacția ziarului „Proïni“ ajunse exact la timp. Delios se afla deja acolo, cu Macris și cu un altul. Macris i-l prezentă.
— Comisarul Bekas.
Dimitris privi la bărbatul bine legat, corpolent, cu față roșcovană și mustață deasă. Deci acest om îl arestase pe tatăl lui.

Macris povesti pe scurt cele petrecute cu o zi înainte. Bekas era în concediu și avea să-i ajute. Doar prietenește, neoficial. Delios stătea în fotoliul lui, calm și tăcut.
— Deci și Juliette ? întrebă Dimitris. Nu cumva s-a sinucis ?
— Nu. A fost asasinată. Înecată. Poliția are dovezi.
— Cînd ?
— Ieri noapte. A fost găsită de un barcagiu, la cîteva ore după moarte.
Cineva îi văzuse prin apropiere — o femeie în negru — împreună cu un bărbat înalt. Macris părea enervat.
— Dimitris, am pierdut singurul nostru atú.
— Eu sînt vinovat.
Delios interveni în discuție cu vocea lui calmă.
— Oricine poate greși. Tu ai comis o greșeală, e adevărat. Să ne străduim ca în viitor să nu mai facem altele. De altfel, mai avem un atú. Pe omul cu bască.
Bekas urmărea atent discuția.
— L-am revăzut ieri.
— Cum ?
Delios le povesti aventura lui din cartierul Sfînta Sofia din Pireu. Cum a stat la pîndă lîngă căsuța din strada Karaïskaki, cum l-a prins pe omul cu bască, ce i-a povestit acesta despre misteriosul domn Iorgos și cum, în cele din urmă, a fugit sărind din mașină. Le mai spuse :
— I-am arătat fotografiile contrabandiștilor. Din fericire aveam la mine un exemplar din „Proïni“.
— Și ?
— Omul a spus că „domnul Iorgos“ nu este Nestor Kaftantzoglou.

— Spunea adevărul ? întrebă Macris.
— Nu știu.
Cei patru bărbați rămaseră un timp tăcuți. Deodată, Dimitris exclamă :
— Nu a spus adevărul ! Dacă nu e Kaftantzoglou, atunci cine este ? Nu poate fi altcineva. Și apoi, unde e Kaftantzoglou ? L-a înghițit pămîntul ?
Macris fu de acord.
— Așa este. Sau omul a mințit, sau nu a fost în stare să recunoască fotografia. Poate că Nestor Kaftantzoglou s-a schimbat mult în ultima vreme. Nu poate fi altul.
Delios vru să spună ceva, dar se stăpîni. Era o nebunie. Era nerațional. Și totuși, ideea îl chinuia de ieri, din clipa cînd văzuse acea sclipire trecătoare în ochii vagabondului. Macris îi observă ezitarea.
— Ce voiai să spui ? îl întrebă.
Delios rîse.
— I-am promis omului, dacă ne ajută, douăzeci de mii de drahme. Firește, nu le am și urma să le plătească Dimitris.
Atunci, pentru prima dată, luă cuvîntul Bekas. Tăcuse tot timpul, jucîndu-se cu bricheta lui ieftină.
— Dacă mai apucăm să-l găsim, zise.
Ceilalți îl priviră mirați.
— Cum adică ? spuse Macris.
— Dacă îl vom găsi în viață.
Un suflu rece trecu prin încăpere. Asasinul necunoscut părea că-și aruncase umbra sinistră. Toți înțeleseră ce voia să spună comisarul. Totuși, Macris insistă.
— Vrei să spui că...

— Exact, îl întrerupse Bekas cu vocea lui liniștită. Vreau să spun că omul care a ucis de trei ori, nu va ezita să ucidă și a patra oară. Asasinul a ucis-o pe Juliette pentru că îl cunoștea. De ce să nu procedeze la fel cu omul cu bască, care de asemeni îl cunoaște ?
Era logic și ceilalți îi admiseră părerea.
— Atunci ? întrebă timid Dimitris.
— Nu avem decît o singură șansă și anume să-l găsim noi pe omul cu bască, înainte de a fi ucis. Să nu uităm că, dacă noi i-am pierdut urma, i-a pierdut-o și asasinul. Cred că acum îl caută. Și el îl caută pentru același motiv ca noi. Pentru că e singurul care îi poate smulge masca.
Razele soarelui primăvăratec pătrundeau prin ferestrele largi. Pe stradă, animația crescuse. În localuri, primii clienți se și instalaseră la mese, sorbindu-și alene cafeaua. Dinspre Piața Constituției se auzeau acordurile unei fanfare militare. Desigur, vreo festivitate sau vreo depunere de flori la Monumentul Eroului Necunoscut.
Și totuși, în camera scăldată de soare, pătrunsese suflul rece al morții.

Mirto, întinsă în pat, se bucura de trîndăvia duminicală. Era fericită, cum numai o femeie care iubește și e iubită poate fi. Din noaptea aceea, cînd Dimitris o sărutase sub copacii din grădina Zappeion, viața ei căpătase alt sens. Nu i se mai întîmplase așa ceva. Avusese cîteva flirturi, fără însemnătate și fără urmări. Trăia singură și independentă. Dar acum era altfel. Întreaga ei ființă înflorea sub mîngîierea acestei noi iubiri.

Dragostea pătrunsese pe neașteptate în viața ei severă și o stăpînea în întregime. Iubea privirea lui clară, trupul lui bine legat, rîsul lui vesel, micul semn pe care-l avea lîngă gură. Îi iubea părul, pe care de obicei uita să-l tundă, iubea tot ce era al lui, tot ce atingea și iubea el. Îi iubea prietenii, pentru că și el îi iubea.

Îi cunoscuse. Luase parte la discuțiile lor, al căror subiect exclusiv era asasinul necunoscut. Le împărtășea neliniștea, deoarece zilele treceau și omul cu bască încă nu se arătase. Tremura și ea împreună cu ei la gîndul că ar putea primi pe neașteptate vestea că mai fusese găsit un cadavru și că omul cu bască, ultimul lor atú, pierise definitiv.

Femeile citesc în ziare lucruri cărora de obicei bărbații nu le dau importanță. Mirto se sculă. Își pregăti micul dejun și se instală iar în pat, cu tava. Ronțăindu-și feliile de pîine prăjită, citi ziarele de dimineață. Puțină modă, anunțuri de căsătorii, știri din lumea teatrului și...

Deodată tresări. Citi cu atenție micul anunț. „Dacă domnul care îl caută pe Sotiris este interesat să-l întîlnească, să telefoneze la numărul 42.482".

Îl reciti. „Dacă domnul...".

Nu era decît un anunț. Ar fi fost o îndrăzneală să afirme cineva că avea vreo legătură cu cazul lor. Mii de oameni puteau da un asemenea anunț. Totuși îl mai citi o dată : „Dacă domnul...". Omul cu bască și-ar fi putut căuta în acest mod „stăpînul", cu care pierduse contactul din noaptea celei de a doua crime.

Mirto avea simțul ridicolului. Își dădea seama că în această afacere nu își putea avea locul imaginația unei fete. Privirea calmă, dar dîrză a lui Delios, logica practică a comisarului Bekas împiedecau orice superficialitate de acest gen. Și totuși...

„Dacă domnul...". Există gînduri care pun stăpînire pe noi, așa, în ciuda oricărei rațiuni. Acest anunț se împletea în mintea Mirtei cu cazul din Pireu. De ce nu ? Firește că asasinul se ascunsese după crima din strada Karaiskaki. Dacă omul cu bască îl căuta, de ce nu ar fi folosit un asemenea mijloc ? Cum ar fi putut găsi în alt mod un om care se ascundea într-un oraș atît de mare ?

Așa cum era, în pijama, sări din pat. Chemă la telefon hotelul „Olympia".

— Cu domnul Floras.

Glasul drag al lui Dimitris se auzi îndată. Îi povesti totul pe scurt.

— E o nebunie. Mi-ar fi fost rușine s-o spun altcuiva.

Dimitris o asculta cu atenție.

— Ce spui ?

— Este improbabil, dar nu imposibil.

— Vrei să-ți bei cafeaua la mine ?

— Vin imediat.

Mirto se îmbrăcă în grabă. Un pantalon de casă, o bluză simplă. Făcu ordine în micul apartament. Abia terminase, cînd auzi soneria de la intrare. Deschise. De altfel, locuia singură. Îl primi cu un sărut.

Dimitris cercetă cu privirea încăperea, fiecare colț al acesteia purta amprenta personalității ei. Rafturi cu cărți, cîteva bibelouri alese cu gust, două-trei tablouri, portretul tatălui ei, operă a pictorului Valmas. Apartamentul nu-i era necunoscut. Mai venise și în alte dăți. Dar, de fiecare dată, îi plăcea să se bucure de această locuință, care era atît de a ei. Se instală

într-un fotoliu şi o urmărea cu drag, cum îi prepară cafeaua în mica bucătărie.
— Ştiu că e ridicol...
— Nu sînt de acord.
Mirto puse ceaşca pe o măsuţă aflată lîngă el. Se aşeză pe covor şi îşi sprijini capul de genunchii lui. Părul ei bogat, pe care de obicei îl purta legat la spate, era acum despletit şi Dimitris i-l mîngîie uşor. Pentru cîteva clipe, în cameră domni tăcerea. Apoi el spuse.
— Nu, nu e de loc ridicol. Desigur, poate că ne înşelăm. Însă, dacă omul cu bască nu avea altă posibilitate ca să comunice cu celălalt, nu este exclus să fi folosit acest mijloc. Ce număr a dat ?
— 42.482.
Dimitris se ridică. Mirto îl urmărea cu privirea. El se îndreptă spre telefon şi formă numărul respectiv.
— Allo ! Pe domnul Arhelaos, vă rog.
— ...
— Dar ce e acolo ?
— ...
— Vă rog să mă scuzaţi.
Mirto îl privi întrebător.
— E o cafenea, îi spuse. „Întîlnirea". O putem găsi uşor.
Se apropie de ea.
— Nu te-ai plictisit încă de mine ?
Mirto se ghemui în braţele lui...

Nici ceilalţi nu găsiră presupunerea fetei ridicolă, cînd, în aceeaşi dimineaţă, Dimitris le-o aduse la cunoştinţă. După ce se despărţise de ea, se dusese direct

la locuinţa lui Macris. Ziaristul abia se trezise — era trecut de zece — şi umbla nepieptănat şi mahmur prin micul lui apartament.
Îl anunţară imediat pe comisarul Bekas, care veni în scurt timp.
— N-avem nimic mai bun de făcut. Să încercăm, zise, după ce Dimitris îl puse la curent.
— Sînt de aceeaşi părere, spuse Macris.
— Mă voi ocupa personal de această problemă.
— Cînd ?
— Chiar azi.
Bekas se duse la Pireu. Explică în grabă colegului său ce voia. Acesta îi era prieten şi se arătă dispus să-l ajute. Descoperiră uşor cafeneaua. Era un local de mîna a treia, situat la periferia Pireului, în cartierul Tamburia. Bekas se duse acolo însoţit de un inspector în civil.
Cînd intrară, în mica sală se aflau doar cîţiva tipi, care îşi jucau obişnuita partidă de table. În timp ce îşi beau cafeaua pe care o comandaseră, inspectorul îi şopti lui Bekas :
— Cafegiul e omul nostru. Puţin contrabandist, puţin tăinuitor, dar are nevoie de noi şi ne ajută.
— În regulă.
Îl chemă. Omul îl cunoştea pe poliţist.
— Putem sta puţin de vorbă ? întrebă inspectorul.
— Cît vrei.
Se retrase într-o mică încăpere din fundul cafenelei şi poliţiştii îl urmară curînd. Bekas scoase ziarul. Îi arătă anunţul.
— Ce ştii despre asta ?
Patronul cafenelei fu uimit.
— Nimic !

— Nu l-ai dat tu ?
— Nu.
— Nu ştii cine l-a dat ?
Bekas îl privi bănuitor. Inspectorul interveni.
— Apostolis nu minte.
— Atunci ?
Şi totuşi, acesta era numărul de telefon al cafenelei. Nu putea fi o greşeală. Era acelaşi număr.
— Pe cine mai ai aici ? întrebă Bekas.
— Numai un chelner, răspunse cafegiul.
— Unde e acum ?
— L-am trimis după cumpărături. Se va întoarce.
— Vom aştepta.
Reveniră în sală şi luară loc la o masă.
Cafeneaua era mizeră şi extrem de tristă.
Inspectorul spuse :
— Credeţi că anunţul a fost dat de chelner ?
— E posibil.
Trecu destul timp. Doi-trei lucrători intrară în local. Într-un tîrziu, se ivi şi chelnerul. Purta o cămaşă murdară, sandale pe piciorul gol şi era nepieptănat.
Poliţiştii rămaseră nemişcaţi, urmărindu-l. Deodată, sună telefonul. Chelnerul alergă la aparat.
— E pentru tine, îi spuse patronului.
Se întoarse la tejghea şi începu s-o şteargă cu o cîrpă. Bekas îl chemă.
— Ei, amice.
Chelnerul se apropie fără grabă.
— Ce doriţi să serviţi ?
Bekas spuse :
— Am putea sta puţin de vorbă ?

Omul tresări. Îi privi bănuitor. De aproape părea mai murdar şi mai jigărit.
— Ce am putea să ne spunem ? replică cu obrăznicie.
— Cîteva lucruri. Cum te cheamă ?
— Hristo, răspunse.
Inspectorul rămase tăcut. Lăsa superiorului său iniţiativa.
— Ia loc, Hristo, îi spuse Bekas zîmbind.
Chelnerul rămase însă în picioare. Ezita.
— Ia loc, am spus.
Omul se aşeză pe marginea scaunului. Ce voiau de la el ?
— Ei, Hristo, cum merge treaba ?
— Bine, zise acesta, ştiind că nu asta îi interesa.
Bekas vorbea calm, dar privirea i se împlîntase în ochii celuilalt.
— Bravo. Şi Sotiris ce mai face ?
O umbră trecu pe faţa chelnerului, ca un val pe suprafaţa lină a unui lac.
— Care Sotiris ?
Bekas zîmbi.
— Ştii care...
Omul înălţă din umeri.
— Nu cunosc nici un Sotiris.
Comisarul îşi scoase tabachera.
— Vrei o ţigară ?
Hristo luă cu oarecare sfială ţigara ce i se oferea.
Bekas îşi scoase bricheta ieftină, de tablă.
— Aşadar, ce mai face Sotiris ?
— Nu cunosc nici un Sotiris.

Pac. Din brichetă izbucni o mică flacără. În timp ce chelnerul se apleca să-și aprindă țigara, Bekas zise :

— L-ai uitat ?

— Nu-l cunosc.

— Păcat.

Omul îl întrebă din ochi. Bekas mai trase o dată din țigară.

— Păcat, repetă. Credeam că nu va fi nevoie să te ducem la comisariat. Însă dacă vrei...

Se-ntoarse spre inspector.

— Ia-l. Acolo îl vom ajuta să-și amintească. Inspectorul se ridică. Chelnerul tresări.

— Sînteți de la poliție ?

Încă din prima clipă știuse de unde erau. Bekas zîmbi ironic :

— Nu ți-ai dat seama ?

— Nu.

Ochii comisarului rîdeau. „Știi că nu te credem", spuneau, „dar nu face nimic".

— Și acum, că știi, nu cumva ți-ai amintit de Sotiris ?

— Necazuri străine, zise. Pe mine nu mă interesează. Ce vreți ?

— Ți-ai amintit de el ?

— Da.

— Cine e ?

— Un amărît. Nu-i cunosc numele de familie. Știu doar că îl cheamă Sotiris. Uneori lucrează în port. Cînd are ceva bani, vine pe aici și bea o cafea.

Bekas îl privi în ochi.

— Spui adevărul ?

— De ce să nu-l spun ?

Nu încăpea îndoială : nu mințea. Scoase din buzunar ziarul cu anunțul.

— Despre ăsta știi ceva ?

— Da.

— Ce e ?

Se vedea că omul nu voia să ascundă nimic.

— Avea o treabă cu un domn. Pierduse legătura cu el. A dat anunțul ca să-l găsească. Mi-a spus să am grijă și îmi va pica și mie ceva. Dacă domnul acela telefona, trebuia să-l anunț.

— Unde ?

— Urma să treacă el însuși pe aici.

— A telefonat cineva ?

— Nu încă.

Bekas zîmbi.

— Pentru binele tău, sper că nu mă minți.

Hristo se ridică.

— Nu vreau încurcături cu poliția.

Acum Bekas era serios.

— Vom vedea. Vezi să-ți ții gura.

Chelnerul înțelese că discuția se terminase.

— Altceva doriți ?

— Nu.

Plecă. Bekas, rămas singur cu inspectorul, îi spuse să rămînă acolo.

— Să nu-l scapi din ochi.

— Și dacă apare acel Sotiris ? întrebă.

— Să nu te atingi de el. Să-i urmărești doar toate mișcările.

Îi dădu numărul de telefon al ziarului „Proïni". Patronul cafenelei se apropie de ei.

— În regulă ?

— Da.

Bekas strînse mîna inspectorului, apoi părăsi localul. Pe stradă continua să se gîndească la cele întîmplate. Dacă asasinul telefona, se putea face ceva. Dar, oare, va telefona ?

Trecuseră două zile şi acesta nu se arătase. Inspectorul stătea tot timpul în cafeneaua cu pricina. Cînd lipsea, îl înlocuia un alt poliţist. Telefona regulat la „Proïni". În a treia zi apăru omul cu bască. Inspectorul îi telefonă :

— S-a oprit în faţa cafenelei şi l-a chemat pe Hristo. L-a întrebat dacă a telefonat cineva. Nu ? Va reveni.

Şi asta era ceva. Cel puţin omul cu bască nu fusese ucis.

— Ai grijă de Hristo, îi spuse Bekas. Dacă vorbeşte, totul e pierdut.

— Nu va vorbi, îl asigură inspectorul. A înţeles că, dacă nu-şi ţine gura, o păţeşte.

— Fii atent.

Bekas depuse receptorul şi se-ntoarse spre prietenii lui.

— Credeţi că asasinul se va arăta ? întrebă Dimitris.

Comisarul ridică din umeri.

Delios se mişcă pe scaun. Comisarul îl întrebă :

— Ai spus ceva ?

Nu. Nu spusese nimic. Şi totuşi, din noaptea în care discutase cu omul cu bască, ideea aceea îl obseda. Vagabondul, pînă în acea clipă, nu ştiuse cine e criminalul. Însă de cînd îi arătase fotografia din ziarul „Proïni", ştia. Ideea era nebunească, dar i se înfipsese

în minte şi îl preocupa din ce în ce mai mult. Îşi amintea de fulgerul ce apăruse în ochii omuleţului, cînd privise fotografiile. Nu durase decît o fracţiune de secundă, dar Delios apucase să-l vadă. I-l arătase pe Kaftantzoglou. Îl întrebase :

— El e ?

Omul privise fotografia.

„Nu", răspunsese imediat.

Şi apoi privirea lui se oprise pe o altă fotografie. Era un gînd pe care nu îndrăznea să-l mărturisească, dar care îl chinuia.

Macris întrebă :

— Bekas, crezi că omuleţul ştie cine-i asasinul ?

— Probabil că nu-i cunoaşte identitatea, însă îl poate descrie. De aceea cred că va telefona. Are nevoie de omul cu bască. Vrea să-l facă să tacă.

— Dar acesta de ce îl caută ?

— Cred că se gîndeşte să-l şantajeze, răspunse Delios. Eu presupun că îl cunoaşte. Ştie cine este, îi ştie chiar şi numele. Dar nu ni-l va spune. Dacă nu greşesc, e clar că omuleţul nostru se bazează pe asta ca să se îmbogăţească. Orice i-aţi face, nu va vorbi. De aceea îl caută pe criminal : ca să-l şantajeze.

— Poate, zise Bekas.

Dimitris nu se mai putu stăpîni. Tot acest mister, care semăna cu un film de cinema, îl enerva.

— Cine este, cine este... Cine este ? Cine altul decît Nestor Kaftantzoglou ? Am exclus toate celelalte posibilităţi. Poate fi altul ?

Cu vocea lui calmă, Delios spuse :

— Poate.

— Cine ?

Delios ridică din umeri.

— Pînă la urmă vom reuşi să aflăm.

Bekas se întoarse şi îl privi în ochi pe acest bărbat slăbuţ, cu faţa inteligentă. „Ăsta ştie ceva", se gîndi. Dar rămase tăcut.

Şi asasinul se arătă. Pe la orele unsprezece dimineaţa, telefonul sună în cafeneaua „Întîlnirea". Hristo, chelnerul, se repezi şi ridică receptorul. Inspectorul stătu lîngă el, privindu-l cu înţeles. Vocea se auzea înăbuşită, schimbată.

— Pe Sotiris îl caut.

— Nu este aici.

Cel de la capătul firului tăcu. Chelnerul îşi dădu seama că voia să închidă.

— Aci e un prieten de al lui, spuse, care aşteaptă chemarea telefonică.

Celălalt rămase tăcut. Pe urmă vocea i se auzi stinsă, înăbuşită.

— Mîine şi poimîine să aştepte el însuşi la telefon, la aceeaşi oră. Într-una din aceste zile îi voi telefona.

— Bine.

Hristo se întoarse spre inspector.

— El era.

Îi relată convorbirea, dar acesta o ascultase.

— Şi acum, ce să fac ? întrebă chelnerul.

— Îl vei aştepta.

Chemă apoi ziarul „Proïni". Bekas nu era acolo, dar inspectorul, conform instrucţiunilor primite, spuse totul lui Macris.

— Mîine, la aceeaşi oră.

În sfîrşit, ceva concret. Cei patru prieteni se înţeleseră să se întîlnească în aceeaşi seară. Deznodămîntul nu era departe.

Fură norocoşi. Chiar în seara aceea apăru omul cu bască. Era la ora cînd începea să se întunece. Intră în cafenea. Inspectorul îşi citea chipurile ziarul. Omuleţul nu-l observă. Se instală la o masă mai retrasă. Purta, ca totdeauna, aceeaşi cămaşă veche kaki şi avea pe cap eterna lui bască. Hristo se apropie de el.

— Un ùzo, ceru omuleţul.

Chelnerul i-l aduse. Din dosul ziarului său inspectorul nu pierdea nici una din mişcările lor. Aplecîndu-se ca să pună paharul cu ùzo pe masă, Hristo şopti :

— A telefonat.

Individul nici măcar nu tresări. Întrebă în şoaptă.

— Cînd ?

— Azi dimineaţă. La unsprezece. A spus să aştepţi tu însuţi la telefon, la aceeaşi oră, mîine şi poimîine.

— Bine.

Omul plăti, apoi îşi bău ùzo-ul. Privi în jur. Pentru o clipă, privirea i se opri asupra inspectorului. Acesta păstră un aer indiferent. „În regulă", se gîndi omuleţul cu bască, „persoana mea nu-l interesează". Se ridică alene, străbătu localul şi ieşind afară se pierdu în noapte.

În aceeaşi seară, Bekas se duse la Pireu. Clipa cea mare sosise. Dacă şi de data asta le scăpa, nu le mai rămînea nici o şansă să-l găsească. Ştiindu-se urmărit, desigur că va avea grijă să nu mai dea mult timp nici un semn de viaţă.

Colegii lui din Pireu se arătară foarte binevoitori. Dacă, într-adevăr, a doua zi asasinul avea să telefoneze, nu trebuia să-l scape din ochi pe omul cu bască. Inspectorul singur nu ar fi putut s-o scoată la capăt. Era nevoie de mai mulți. Organizară totul.

Pentru cei patru prieteni noaptea aceea fu îngrozitoare. O petrecură în apartamentul lui Macris. Acolo, în spatele Muzeului Național. Se culcară foarte tîrziu și se sculară foarte devreme. Nici unul din ei nu avea chef de somn. Dimitris îi telefonă Mirtei, cu o jumătate de oră mai devreme decît obișnuia.

A doua zi, la unsprezece, totul era pus la punct. Polițiști în civil, de la alt comisariat, ca să nu fie cunoscuți se postaseră la pîndă în jurul cafenelei „Întîlnirea". Inspectorul nu intră în local, ca să nu strice totul în ultima clipă.

Omul cu bască sosise cu zece minute mai înainte și își bea cafeaua lîngă telefon. Chelnerul aștepta. Din cauza așteptării, în local domnea o mare încordare. Numai cei cîțiva clienți, care își jucau obișnuita lor partidă de table, erau nepăsători. Un vechi deșteptător de pe tejghea arăta deja ora unsprezece și jumătate. Necunoscutul nu telefonase încă. Omulețul aștepta. Și deodată, sună telefonul. Vagabondul cu bască vru să se ridice, dar chelnerul i-o luă înainte.

— Allo.

Omulețul îl urmărea cu ochi holbați. Dar acesta îi făcu semn să stea pe loc. Nu, nu era pentru el. Cineva formase numărul greșit. Mai trecu un sfert de ceas de așteptare enervantă. Și apoi telefonul sună iar. Omul cu bască se repezi și de data aceasta apucă receptorul.

— Allo.

El era.

— Da, aici Sotiris.

Interlocutorul său spunea ceva. Chelnerul se apropie. Se strădui să audă. Omul cu bască îi făcu semn să se îndepărteze, dar acesta se prefăcu a nu înțelege.

— Da, patroane.

— ...

Puse receptorul la loc.

Hristo îl întrebă cu un aer de falsă naivitate.

— Prietenul tău a fost ?

— Da.

— E în ordine ?

— Da.

Era clar că vagabondul n-avea chef de vorbă.

— Ce ți-a spus ?

Omul cu bască rîse :

— Salutări.

Plăti cafeaua și plecă, lăsîndu-l pe celălalt nelămurit.

Așa începu vînătoarea. Inspectorul îl văzu plecînd și trimise de îndată pe unul din oamenii lui să-l urmărească.

Inspectorul intră în cafenea.

— Care e situația ? îl întrebă pe chelner.

— A telefonat.

— Ce a spus ?

— N-am reușit să aud. Am reținut doar că Sotiris a spus „la douăsprezece".

— Altceva nimic ?

— Nu.

— Bine.

Îi telefonă apoi lui Bekas. Cei trei prieteni erau adunați în jurul lui. Cînd comisarul lăsă receptorul, toți erau numai urechi.

— Nu știm decît că se vor întîlni la ora douăsprezece, dar n-am reușit să aflăm dacă la prînz, sau noaptea.

Macris întrebă :

— Atunci ?

— Ne bazăm doar pe urmărire. Ne-au fost puși la dispoziție cei mai buni specialiști.

Dimitris puse întrebarea care-l chinuia :

— Și dacă le scapă ?

Bekas răspunse foarte calm :

— Într-un asemenea caz înseamnă că am pierdut partida : la ora douăsprezece, din zi sau noapte, „amicul" nostru îl va ucide pe omul cu bască.

Văzu dezamăgirea în ochii prietenilor săi.

— Dar vom interveni la timp.

În timpul zilei nu se petrecu nimic. Polițiștii nu-l scăpară nici o clipă din ochi. Erau destui și își cunoșteau bine meseria. La miezul nopții, omulețul mai era la Pireu. Se urcase în autobuz, cînd îl observă pe omul așezat cu cîteva scaune mai încolo. Se încruntă. Cu cîteva minute mai înainte, acesta se afla în urma lui. Poate că era o simplă coincidență. Însă trebuia să fie atent.

Coborî la prima stație. Se întoarse și privi în urmă. Celălalt stătea liniștit pe locul lui. Se înșelase. Autobuzul pornise și omul continua să stea nepăsător.

Se calmă. O porni încet de-a lungul țărmului. Dacă ar fi văzut însă că dintr-o mașină, care venea în urma autobuzului, coborîse un altul, nu ar mai fi fost atît de încîntat.

Omul cu bască intră în stația de metrou și scoase un bilet. Bărbatul din mașină făcu la fel. Se urcă în metrou de îndată ce sosi. Alți doi tipi, care căscau gura prin apropiere, urcară în vagonul alăturat. Ocupantul mașinii rămase pe peron, privind metroul care se-ndepărta. Apoi se duse la un telefon public.

— A pornit spre Atena, spuse.

— Bine, se auzi vocea de bas a lui Bekas.

Imediat ce lăsă receptorul, comisarul se adresă prietenilor lui :

— Vine aici. Se pare că întîlnirea va avea loc la Atena. Pireul a devenit primejdios pentru el.

Zîmbi.

— Mă duc să-l aștept în stație.

Dimitris vru să-l urmeze, dar el îl opri cu un gest.

— Dumneavoastră nu trebuie să mă însoțiți. Vă cunoaște de data trecută. Voi merge singur.

În cîteva minute ajunse în stația metroului. Oamenii lui îl așteptau. Curînd, se auzi zgomotul locomotivei care sosea.

Omul cu bască privi atent în jur. Bekas răsfoia niște reviste. Polițiștii din Pireu, care călătoriseră în vagonul alăturat, coborîseră după el. Trecură nepăsători pe lîngă vagabond. I-l arătaseră însă superiorului lor. Individul cu bască o porni prin Piața Omonia. Era aproape unsprezece noaptea. O luă pe bulevardul 3 Septembrie. În fața bisericii „Ellada" se opri. Privi în jur. Nu observă nimic suspect și își continuă drumul. Ajunse în stația de autobuze Ahar-

non. Se urcă într-un autobuz. Cel care-l urmă nu avea nimic care să atragă atenţia. Vehiculul porni.

Bekas îşi văzu oamenii, răspîndiţi în jur. Unul se urcase în autobuz. Făcu un semn cu mîna. Doi poliţişti se apropiară de el. Luară un taxi. Alţi trei făcură la fel.

Autobuzul înainta acum încadrat de două taxiuri : unul care-l depăşise, şi unul care-l urma. Ajunse la staţia terminus. Omuleţul coborî.

Poliţistul, încărcat cu o plasă plină de pachete, coborî după el. Omul cu bască se opri şi îl lăsă să i-o ia înainte. Acesta se pierdu la capătul străzii. Apoi o porni şi el. Dincolo de capătul liniei de autobuz, sub copaci erau instalate mesele unei mici cafenele. Local fără iluminaţie, potrivit pentru perechile de îndrăgostiţi. Omul intră şi luă loc la o masă. Era cam răcoare şi, în afară de el, se afla acolo doar o pereche mai vîrstnică.

Bekas îşi postă poliţiştii în jur. Ar fi fost primejdios să se apropie prea mult. Îşi privi ceasul. Unsprezece trecute. Mai aveau încă un ceas. Oamenii lui stăteau prea departe. Asasinul ar fi putut scăpa. Dacă însă se apropiau, ar fi putut strica totul.

Se gîndi să se instaleze la o masă, sub copaci. Dar era riscant. Un bărbat singur, în acest local pentru îndrăgostiţi, ar fi părut suspect. Rămase ascuns, într-un colţ. De altfel, poliţiştii aveau sub ochi toată strada. Din oricare parte ar fi venit cel aşteptat, trebuia să treacă prin faţa lor. Nu se vedea nimeni. Se mai scurse o jumătate de oră.

Încercă să-l distingă în întuneric pe omul cu bască. Stătea la o măsuţă, sub arbori.

Şi atunci, apăru asasinul. Venise de unde nu-l aşteptau. Din cafenea. Înaintă spre locul unde stătea omul cu bască. Prin întuneric, Bekas se strădui să-i distingă faţa. Nu reuşi. Observă doar că era înalt şi că avea o pălărie cu boruri largi trasă pe ochi.

Omuleţul îl zări şi se ridică. Bekas făcu semn oamenilor săi. Rămaseră cu toţii nemişcaţi, cu privirile aţintite asupra celor doi bărbaţi. Nu puteau auzi ce-şi spun, dar îi vedeau destul de bine. Necunoscutul stătea în picioare. Omuleţul se apropiase de el. Lîngă asasinul cel înalt părea scund, ridicol de scund. Bekas aruncă o privire oamenilor săi. Aşteptau doar un semnal. Şi atunci auziră ţipătul...

Omul cu bască se fîstîcise. Şi el credea că cel aşteptat va veni dinspre stradă. Apariţia lui din cafenea îl surprinse. Pentru o clipă, în timp ce-l văzu apropiindu-se, simţi că îl părăseşte curajul. Cele ce hotărîse i se părură deodată foarte greu de rezolvat. Se ridică şi zîmbi. Noul venit era tăcut şi posomorît.

— M-ai căutat, spuse.

Omuleţul şopti :

— Da.

— De ce ?

— Mă gîndeam că poate ai nevoie de mine. O dată ce nu mai ştiam unul de altul...

Asasinul continua să rămînă în picioare. Omul cu bască regretă că dorise această întîlnire. Privirea celuilalt era rece, tăioasă. Spuse :

— Ştie cineva că ai venit aici ?

Vagabondul se grăbi să răspundă :

— Sigur că nu.

Pentru prima oară trăsăturile asasinului se destinseră. Zîmbi chiar.
— Prin urmare...
Omuleţul îi privi chipul frumos. Se gîndi că trebuie să meargă pînă la capăt.
— Patroane, zise.
Celălalt îl privi. El continuă :
— Patroane, trebuie să plec din Grecia. Sînt urmărit.
— De către cine.
— De poliţie.
Chipul asasinului se întunecă iar.
— De ce ?
— M-au prins acasă la tine. Am scăpat. Dar mă urmăresc.
Îi povesti pe scurt despre prima lui întîlnire cu poliţiştii. Nu pomeni un cuvînt despre cealaltă, cu Delios.
— Atunci, ar fi bine să te ascunzi. Omuleţul ezită. Pe urmă se hotărî.
— Nu am bani.
Celălalt vru să ducă mîna la buzunar. Omul cu bască îl opri.
— Am nevoie de mulţi bani. Trebuie să plec departe. În Egipt, dacă am să pot.
Interlocutorul său rămase tăcut. Omul continuă.
— Am nevoie de mulţi bani, repetă.
— Cît ?
— O mie de lire.
Celălalt rîse. Rîsul lui te înfiora.
— Numai atît ?

Omul cu bască tăcu. Privi în jur. Nu văzu decît perechea vîrstnică. Pentru o clipă se gîndi s-o ia la fugă. Dar nu. Avea să rişte totul.
— Ai tu bani. Eşti putred de bogat.
Asasinul tresări. Îl privi pe om în ochi. Se stăpîni. Cu voce şuierătoare, întrebă :
— De unde ştii ?
— Ştiu.
— Cum ?
Omuleţul îşi adună tot curajul.
— Ştiu cine eşti, spuse.
Tăcerea care urmă fu atît de adîncă, încît se auzi foşnetul frunzelor mişcate de vîntul lin de noapte. Pe urmă, celălalt vorbi. Blînd, aproape dulce :
— Deci ştii ?
— Da.
Surîse. Un surîs care te îngheţa. Omul cu bască se simţi năpădit de spaimă. Încă o dată se gîndi să fugă.
— Cum ai reuşit să afli ?
Tonul celuilalt era acum prietenesc. Aproape glumeţ.
Vagabondul rîse şi el fals. Era înspăimîntat.
— Ţi-am văzut fotografia în ziar. Ţi-am citit şi numele.
— Deci aşa stau lucrurile. Şi vrei bani. Mulţi bani...
Omul cu bască se justifică.
— Ca să fug.
Asasinul era acum calm, prietenos.
— Mă şantajezi puţin. Aşa-i ?
— Nu.
— Puţintel.
— Patroane...

Celălalt îl întrerupse :
— Ai dreptate. Ştii multe şi trebuie să fii plătit. Tu eşti un prieten credincios.
— Sigur.
— În regulă.
Puse mîna în buzunar.
— Nu am atîţia bani cu mine. Îţi voi da acum o parte şi mîine restul. Tot aici... Şi... discreţie !
Omuleţul zîmbi, pe deplin liniştit de acum ; a trecut şi hopul ăsta...
— Mulţu...
Nu apucă să termine. Cînd văzu cuţitul era prea tîrziu.

Şi poliţiştii auziseră ţipătul.
— Înainte, strigă Bekas.
Aleargă primul spre cafenea. Ceilalţi îl urmară.
La zgomotul pe care-l făceau poliţiştii în goana lor, asasinul îşi ridică brusc capul. Era încă aplecat asupra omului cu bască. În întuneric văzu umbrele care şi ajunseseră la îngrăditura de sîrmă, care împrejmuia mica grădină a localului. Pentru o clipă, numai pentru o clipă, ezită. Apoi o porni în fugă spre uşa cafenelei.
Grădina nu era luminată. Singurul bec se afla la intrarea micului local. Bekas îl văzu pe asasin pătrunzînd pentru cîteva secunde în cercul luminos al lămpii şi dispărînd apoi în clădirea mizeră.
— Acolo, strigă şi trase.
Glontele se înfipse în zid. Bekas pătrunse în grădină, urmat de oamenii lui, dintre care unii săriră gardul.

Se îndreptau, din mai multe părţi, spre micul local. Fără să se oprească, Bekas aruncă o privire omului cu bască. Zăcea lîngă măsuţa de fier. Scaunul căzuse alături. Probabil îl răsturnase cînd se prăbuşise.
Bekas nu se opri. Cu piştolul în mînă intră în local. Toate acestea se petrecură în cîteva secunde. Cafegiul îi privea uluit. Perechea vîrstnică se ridicase şi urmărea cu spaimă acea urmărire necruţătoare. Nu înţeleseseră despre ce e vorba.
Cu un gest, Bekas îl dădu la o parte pe patron. Oamenii îl urmară în cafenea. Era mai mult o baracă. În fund se afla tejgheaua barului şi în dosul ei o uşă. Era deschisă.
Dintr-o privire, Bekas constată că încăperea era goală. Se repezi spre uşa din spate. Şi atunci îl zări. Prin întuneric, sărea gardul de sîrmă.
— Acolo, strigă şi trase din nou.
Omul sărise şi apoi, brusc, îngenunchease. Oare fusese atins ? Bekas mai trase o dată şi încă o dată. Îl văzu pe necunoscut ridicîndu-se şi luînd-o la fugă cu trupul aplecat. Era la o depărtare de cel mult treizeci de metri. Poliţiştii porniră după el.
Şi deodată, îl pierdură din vedere. Pierise, de parcă se deschisese pămîntul şi-l înghiţise. Ajunseseră acum la îngrăditura de sîrmă, pe care se grăbiră să o sară. Asasinul nu se vedea nicăieri.
Cînd Bekas şi oamenii lui ajunseră la locul unde dispăruse asasinul, înţeleseră. Pe acolo trecea un şanţ adînc. Jur-împrejur erau numai grădini. Pentru o clipă se opriră nehotărîţi. Oare în ce direcţie o luase ? Priviră în jur. Nimic. Totul era liniştit. Nu se observa nici o mişcare.

— Voi pe acolo, ordonă Bekas, pornind în goană spre partea sudică.

Alergau de-a lungul șanțului. Asasinul se afla, desigur, ascuns în bălăriile ce creșteau pe fundul acestuia. Cît vedeai cu ochii nu se zărea nimic. Mai în jos însă începeau casele. Dacă ajungea pînă acolo, ar fi fost ușor să se ascundă pe după ziduri. Nu găsiră nimic. Ceilalți se întorceau din direcția opusă. Asasinul reușise, încă o dată, să dispară. Bekas porunci polițiștilor să continue cercetarea împrejurimilor. Știa însă că și de data aceasta pierduse partida. Se întoarse în cafenea pe același drum, sărind peste îngrăditura de sîrmă. Patronul cafenelei era aplecat deasupra omului cu bască. Acesta era culcat și gemea încet. Bekas îngenunchie lîngă el. Fața omulețului avea încă o expresie mirată. Pe pieptul lui, o pată de sînge, care se lățea mereu, îi înroșea cămașa în dreptul inimii. Un cuțit obișnuit era căzut lîngă el. Un cuțit obișnuit, ieftin, cu prăsele de lemn. Bekas se aplecă asupra omului și îi sprijini capul de genunchii lui.

— Nu te teme, spuse.

Omulețul îl privi cu ochi care nu vedeau. Buzele îi tremurau, parcă murmura ceva. Comisarul mai văzuse oameni murind. Omulețul nu mai avea mult de trăit. Încet, aproape cu duioșie, își apropie fața de fața chinuită a celuilalt.

— Prietene, șopti.

Pleoapele omului cu bască se mișcară. Înțelegea ?

— Prietene, spuse iar Bekas. În curînd doctorul va fi aci.

Muribundul îl privi. Viața se ivi în această privire.

— Cine a fost ? întrebă Bekas încet.

Omulețul îl privi.

— Cine ? repetă Bekas.

Celălalt tăcea. Ochii lui însă arătau că înțelege ce i se spune.

— Îl cunoști ?

Omul păru că își concentrase toată puterea ce-i mai rămăsese în ochi. Pleoapele lui se mișcară : „da“. Respira greu.

— Cine e ?

Omul vru să facă o mișcare. O șuviță de sînge i se ivi în colțul gurii. Căzu epuizat în brațele lui Bekas. Acesta insistă.

— Kaftantzoglou ?

Ochii îndurerați ai muribundului, într-un suprem efort, spuseră iar : „Nu“. Capul i se înclină pe mîinile lui Bekas. Polițistul care era cu el adusese mașina lîngă cafenea. Cu ajutorul cafegiului îl ridicară și-l transportară pînă acolo. Polițistul urcă lîngă el.

— Eu rămîn aci, spuse Bekas. La postul de prim ajutor să stai mereu cu el. Nu vreau decît un nume. Numai un nume. Îl știe și vrea să-l spună.

Mașina plecă. Bekas se întoarse în local, împreună cu patronul. Era un om îmbătrînit și firav.

— Doriți o cafea ? îl întrebă pe Bekas.

Da. Va bea bucuros o cafea. În timp ce celălalt prepara cafeaua, Bekas se uită spre perechea vîrstnică. Uitaseră de ei. Stăteau amîndoi nemișcați, uluiți. Nu știau nimic, nu văzuseră nimic. Comisarul își notă numele și adresele lor și le permise să plece.

Patronul îi servi cafeaua.

— Îl cunoști pe cel care a ucis ? întrebă Bekas.

— Venise singur pe la unsprezece și ceva.

— L-ai văzut şi altădată ?
— Nu.
— Cum arăta ?
— Înalt. Cu o pălărie trasă pe ochi. Nu l-am putut vedea prea bine. Tot timpul îşi ţinea faţa în umbră. Nu am insistat. Aici vin şi oameni însuraţi, înţelegeţi... Nu vor să fie văzuţi. A spus că aşteaptă pe cineva. Am crezut că o femeie. Zicea că e răcoare şi de aceea s-a instalat la masă aici, în sală.
— Dacă i-ai vedea fotografia l-ai recunoaşte ?
— Poate... Ba nu ! Nu l-am putut vedea bine. Era înalt şi slab. Altceva nu ştiu.
Poliţiştii reveniră. Aşa cum presupusese Bekas, nu reuşiseră să-l descopere pe fugar. Asasinul dispăruse, înghiţit parcă de întunericul nopţii.

8

EL... ?

Acum nu le mai rămăsese nici un indiciu. Omul cu bască murise în aceeaşi seară, fără să poată vorbi. Fusese lovit în inimă. Pe cuţit nu existau amprente. Asasinul purtase mănuşi. Nimeni nu ştia nimic şi stăpînul cafenelei nu reuşise să recunoască nici una din fotografiile care îi fuseseră arătate.
— Acum ?
Bekas ridică din umeri.

— Mă tem că nu putem face nimic. Orbecăim iar în întuneric. Nu ştim nimic şi toţi cei care ştiau, au murit.
Macris se plimba prin birou cu paşi mari.
— Atunci ? îl întrebă pe Bekas.
— Vom aştepta.
— Să aşteptăm, ce ?
Calm, Bekas răspunse :
— Să fie prins.
Macris rîse.
— Cine să-l prindă ?
— Poliţia. Mai devreme sau mai tîrziu, îl vom prinde. Se va arăta el. Pînă acum nici un asasin nu a scăpat. Tu crezi că putem face ceva ?
Nu. Nu credea. Şi asta îl înnebunea. În ultimul timp totul mersese bine. Aveau dovezi. Aveau date după care se călăuzeau. Şi deodată, rămaseră în întuneric.
Umbla nervos prin birou. Delios stătea întins în fotoliu, cu obişnuita lui atitudine, calmă, enervant de calmă. Dimitris nu era acolo.
— Nu putem întreprinde nimic, spuse din nou Bekas, nimic.
Macris tresări.
— Cum ?
Delios îl privi zîmbind.
— Nu pot admite ca un nevinovat să stea în închisoare. E limpede că Floras nu are nici o vină. Dacă nu ne-a rămas altceva, avem ziarul. Îl voi folosi.
Începu să scrie grăbit. Delios îl privea zîmbind mereu. Se întoarse spre Bekas.
— Mergem ?

Comisarul fu de acord. Începuse să-l simpatizeze pe acest om firav, cu față inteligentă.
— Mergem, spuse.
Porniră spre Zappeion. Mergeau tăcuți.
Bekas vorbi primul.
— Crezi că e el ?
Delios tresări.
— Care „el“ ?
Jucîndu-se cu frunzele copacilor din grădina publică, ale căror crengi ieșeau printre gratii, Bekas replică liniștit :
— Acela la care te gîndești de atîtea zile.
Delios se opri și-l privi în ochi.
— Deci și tu...
— Da. Și eu.
Rămaseră un timp tăcuți. Într-un tîrziu, Delios spuse :
— E împotriva oricărei rațiuni.
— Nebunesc chiar, fu de acord Bekas.
— Este. Însă nu poate fi altfel.
Porniră iar, gînditori și tăcuți.

Campania de presă a lui Macris avu un succes răsunător. Toată Atena începu să vorbească despre faimosul „caz Floras“. Poliția fu silită să dea comunicări peste comunicări. La redacție sosiră nenumărate scrisori. Opoziția exploată subiectul. În cartierele mărginașe, oamenii nu mai circulau decît în grup. Fură arestați cîțiva suspecți, dar fură eliberați după cîteva zile. Între timp, urma asasinului se pierduse cu totul.
Primăvara înainta triumfătoare. O primăvară ateniană, caldă, veselă. O primăvară pentru îndrăgostiți.

Și Dimitris Floras era mai îndrăgostit ca oricînd.
— Mirto, spuse.
Fata îl privi. Stăteau amîndoi pe mica verandă a casei ei, el pe un șezlong, iar ea cocoțată pe bordura de piatră, cu mîinile împletite în jurul genunchilor.
— Mirto, vrei să plecăm azi din Atena ?
— Unde să ne ducem ?
— Unde vrei.
— Bună idee. Plecăm chiar acum ?
— Da.
Îl sărută în fugă și se duse să se îmbrace. El o urmări cu privirea. Era în amurg. O culoare violetă începuse să se reverse peste oraș. Dimitris se ridică.
— Mirto, pînă te îmbraci, mă duc să aduc mașina.
De cîteva zile închiriase un mic Fiat, pe care-l ținea într-un garaj, lîngă locuința ei. Urcă în mașină și porni motorul. La poarta Mirtei opri. Fata îl aștepta în fața intrării. Cît de frumoasă era în rochia ei albă.
O luară pe bulevardul Singrou, apoi pe malul mării. Cîțiva îndrăzneți făceau deja baie.

La aceeași oră, Delios suna la apartamentul lui Karnezis de pe strada Skoufas. În ușă se ivi chipul palid al Anei. Îl recunoscu.
— Dumneavoastră !
Delios intră.
— Eu.
O mîngîie pe păr. Îl privea speriată.
— Putem sta puțin de vorbă ?
Fata nu răspunse. Delios privi în jur. Apartamentul părea pustiu. Mobilele erau acoperite cu bucăți de pînză.

— Te pregătești de plecare ?, o întrebă cu duioșie.
Camerista făcu semn că „da".
— Te duci în satul tău ?
— Da.
— Și astea ?
Fața calmă și glasul blînd al lui Delios îi dădură curaj.
— Au venit niște domni să le ia.
— Rude ?
— Nu știu, zise ea ridicînd din umeri. Era și un comisar cu ei.
Delios se așeză într-un fotoliu acoperit cu o husă.
— Grele zile...
Fata aprobă cu un gest al capului. Delios o întrebă :
— Unde e camera ?
— Acolo.
— A...
Se opri puțin, ca să găsească cuvîntul potrivit.
— A răposatei ? spuse în cele din urmă.
Ana îi arătă un mic culoar, la doi pași de ușa ei.
— Acolo, la capătul culoarului.
— Camera lui Karnezis era aici, alături de birou, nu-i așa ?
— Da.
— Ana...
Fata îl privi întrebător.
— Ana, tu l-ai întîmpinat pe Floras ?
— Eu.
— Tu ai închis ușa ?
— Da.
— Și pe urmă ai închis-o iar ?
— Da.

— De ce ? Nu se închisese bine, sau mai intrase cineva ?
— Altcineva ?
— Da.
— Nu, n-am văzut pe nimeni. Nu se închisese bine. Am spus și la interogatoriu.
Delios zîmbi prietenos.
— Știu. Ești o fată de treabă.
Rămaseră tăcuți. Apoi :
— Ana, spuse el.
— Da, domnule.
— L-ai văzut pe Floras plecînd ?
— Da, domnule.
— Ești sigură că era Floras ?
— Nu știu. Nu l-am văzut bine. Doar din spate.
— Ana, ești sigură că era Floras ?
— Cred că da.
— Dacă l-ai vedea pe stăpînul tău din spate, l-ai recunoaște ?
Și în timp ce fata îl privea uimită, Delios spuse :
— Ana, ești sigură că omul pe care l-ai văzut plecînd nu era stăpînul tău ?
— Stăpî...
— Exact. Stăpînul tău, pictorul Karnezis.
Fata nu răspunse. Era uluită.

Micul Fiat a lui Dimitris părăsise acum șoseaua de pe malul mării.
— Vom merge la Varkiza*, zise el.

* Varkiza = suburbie pitorească a Atenei, pe malul mării. (N. Tr.)

Mirto se lipise de umărul lui.
— Nu va fi nimeni acolo.
Ţinînd volanul cu o mînă, cu cealaltă o trase în glumă de ureche.
— Ai nevoie de lume ? spuse.
Începuse să se întunece. Localurile îşi aprinseseră luminile. Înaintară spre Varkiza.
Se opriră la singurul local care era deschis. Patronul se apropie de ei.
— Aveţi peşte proaspăt ?
Avea. Varkiza era cufundată în întuneric.
— Toţi cei care au aci case nu vin decît vara, le explică patronul. Vilele sînt închise. În unele din ele, nu rămîn decît paznicii.
Mirto îşi puse capul pe umărul lui Dimitris.
— Cunosc un om fericit, şopti.
— Cine este.
— Eu.
De departe se auzea o melodie. Era răcoare. Mirto se înfioră.
— Vrei să intrăm înăuntru ?
Se ridicară şi intrară îmbrăţişaţi în local. Era aproape pustiu. Doar doi pescari îşi beau vinul. Dimitris spuse :
— Mă duc să aleg peştii.
Se-ndreptară spre fundul sălii. Şi atunci îi auzi ţipătul. Alergă lîngă ea. O văzu palidă şi cu ochii măriţi de groază.
— Acolo... acolo... şopti.
Dimitris o îmbrăţişă.
— Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat ?
— Acolo... acolo...

Arătă spre uşă. Tremura toată. Pieptul îi palpita. Ochii îi erau plini de spaimă.
— Acolo... am văzut... l-am văzut.
— Pe cine ai văzut ?
— Pe el...
Dimitris dintr-un salt ajunse la uşă. Afară era întuneric. La colţ, zări o umbră, care se îndepărta în grabă. Era un bărbat înalt, zvelt, cu un pardesiu de culoare închisă şi cu o pălărie cu boruri largi, trasă adînc pe ochi...

De la apartamentul din strada Skoufas, Delios se duse la „Adams“ *. Bekas era acolo. Se aşeză.
— Pe zi ce trece sînt tot mai sigur că e el.
— Şi eu.
Se însera. Delios privea distrat la lumina stopului. Verde şi pe urmă roşu. Bekas spuse :
— S-o luăm de la început. Cine ar fi putut să fie ? Floras ? Am exclus această posibilitate. Şi apoi, dacă era el, toate crimele care au urmat, nu ar fi avut nici un sens. Mirto, desigur că nu. Asasinul este, oricum, un bărbat. Pavlidis ? Avea un alibi solid şi, de altfel, cînd a fost comisă ultima crimă, se afla în închisoare. Franţuzoaica ? Ar fi putut-o crede cineva vinovată, pînă în clipa cînd a fost ucisă. Cine ?
— Kaftantzoglou ? Acel Nestor Kaftantzoglou ? întrebă Delios.
— După cum mi-ai spus, omul cu bască era sincer, atunci cînd i-ai arătat fotografia lui. Este ?
— Da.

* Adams = local din centrul Atenei. (N. Tr.)

— Chiar dacă ție nu ți-ar fi spus adevărul, în noaptea aceea cînd l-ai întîlnit la Pireu, sînt convins că pe mine nu m-a mințit, în noaptea cînd a fost ucis. Mie v o i a să-mi spună cine e asasinul. Nu pentru că era pe moarte, deși sînt sigur că omul nu minte în asemenea clipe. Nu. Voia să-l denunțe pe asasin ca să se răzbune. S-a străduit să vorbească. Își adunase toate puterile. Nu a reușit. Însă cînd l-am întrebat de Kaftantzoglou, mi-a răspuns imediat cu ochii „nu". În clipa aceea nu mințea. Nu avea motive să mintă. Nu! Nu Kaftantzoglou este omul nostru. N-ai greșit în seara aceea, Delios. Cînd i-ai arătat ziarul cu fotografiile contrabandiștilor, nu ai greșit. Omul cu bască l-a văzut acolo pe adevăratul asasin.

Bekas tăcu. Distrat, puse în gură una din migdalele sărate ce le fuseseră servite împreună cu ùzo-ul.

— N-ai greșit, continuă. Atunci, pentru prima dată, omul cu bască a aflat cum se numește în realitate acela pe care-l cunoștea ca „domnul Iorgos". I-a zărit numele sub fotografie. Și de aceea a fugit. Tu îi oferiseși două mii. Însă omulețul crezuse că se putea îmbogăți, datorită tainei pe care o deținea. De aceea a publicat anunțul în ziar. De aceea a căutat să se întîlnească cu „domnul Iorgos". Se vede că, atunci cînd s-au întîlnit, i-a spus ce știe. Și celălalt l-a ucis, așa cum i-a ucis pe toți cei care îi cunoșteau adevărata identitate.

Cu degetele lui fine, nervoase, Delios apucă paharul înalt.

— Just.

Bekas continuă :

— Omul nostru are — sau crede că are — un atú minunat : că n u e x i s t ă. Cine îi poate anihila acest atú, este condamnat.

Delios își sorbi încet úzo-ul. Toate acestea erau foarte logice și se gîndise el însuși la ele. Bekas își continuă raționamentul :

— Dacă nu este Kaftantzoglou, așa cum credeam, atunci cine poate fi ? Cine altul în afară de el ? Cine poate avea banii contrabandiștilor ? Cine avea relații atît de strînse cu nefericita aceea de Juliette, încît s-o întrebuințeze ca om de legătură ? Cine avea motive s-o ucidă pe Juliette ? Pe cine ar fi putut șantaja omul cu bască ?

Rar, cu vocea lui calmă, Delios răspunse :

— Numai el.

— Nu ne rămîne decît să aflăm unde este.

Delios îl privi în ochi.

— Crezi că putem ?

— Da. Mergem să facem o vizită frumoasei doamne Floras.

Delios nu înțelegea. Chemă chelnerul. Plăti. Bekas și pornise. Cînd cotiră pe bulevardul Kifisia, Bekas spuse :

— Nu e decît o idee, dar o idee de la care aștept mult. Pune-te în locul asasinului. Dacă ți-ai fi pierdut dintr-o dată ascunzătoarea, cum a pierdut el căsuța din Pireu. Dacă ți-ai fi pierdut oamenii pe care-i foloseai ca să păstrezi legătura cu lumea, cum a pierdut-o el pe franțuzoaică și pe omul cu bască, dacă erai cunoscut în Atena și aveai toate motivele să se creadă că nu exiști, unde te-ai fi dus ?

Delios se opri. Bekas se opri și el. O mașină trecu repede pe lîngă ei.

— Unde ? întrebă.
— Da, unde ? La hotel, nu. Ai fi putut fi văzut. De altfel, poliţia ambelor oraşe îl caută pe asasin. Prin parcuri, ca un vagabond ? Nu. Eşti un domn bine îmbrăcat şi ai fi atras atenţia asupra ta. În provincie ? În oraşele mici orice străin bate la ochi, face impresie. Fără să mai luăm în considerare faptul că atunci ar fi trebuit să călătoreşti, şi o călătorie, datorită măsurilor luate de poliţie, este dificilă. Atunci, unde ?
Bekas zîmbea. Îşi continuară drumul.
— Unde ? întrebă iar. Acolo unde ai fi putut găsi o casă, fără să fie nevoie s-o ceri de la cineva, fără să fie nevoie de amestecul altor persoane, fără să trebuiască s-o închiriezi.
Delios vru să spună ceva, dar ajunseră în faţa casei Floras. Bekas sună.
Tînăra cameristă, care apăru în uşă, îi privi pe cei doi bărbaţi cu suspiciune. Nu aparţineau categoriei de tipi care o vizitau, de obicei, pe stăpîna ei.
— Doamna Floras este acasă ? întrebă Bekas.
În timp ce fata cu şorţ de dantelă se pregătea să dea un răspuns negativ, poliţistul continuă :
— Spune-i că vrea s-o vadă comisarul Bekas.
Fata ezită o clipă. Privi la bărbatul corpolent cam încurcată. El înţelese.
— Ştim, spuse, deşi nu ştia nimic, că este acasă. Dacă te pregăteşti să ne serveşti vreo minciună, lasă-te păgubaşă.
Camerista le făcu loc să treacă. În holul elegant se opriră.

— Aşteptaţi, le spuse ea. Mă duc s-o anunţ pe doamna.
Cei doi rămaseră în picioare. Înainte de a o vedea, îi simţiră parfumul.
— Bună seara, domnilor.
Janet Floras intră în încăpere. Purta un taior de oraş. Formele trupului ei fără cusur erau puse în valoare de stofa suplă. Cu degetul mic îşi aranja conturul buzelor, deoarece tocmai îşi împrospătase machiajul. Zîmbea cu aerul unei doamne din înalta societate care îşi primeşte oaspeţii, dar în ochii ei se citea o vagă nelinişte. Dădu mîna cu Bekas.
— Mă bucur că vă revăd, domnule, spuse, deşi prima noastră întîlnire...
Bekas se înclină. Femeia asta îi era profund antipatică.
— Serviciul, doamnă, răspunse.
I-l prezentă apoi pe Delios. Janet Floras le arătă cu mîna două fotolii. Ea se aşeză prima şi cei doi bărbaţi o imitară.
— Cărui fapt îi datorez cinstea acestei vizite ?
Bekas zîmbi. Era politicos, neobişnuit de politicos.
— Doar o mică informaţie, doamnă. O mică informaţie. Este vorba despre răposatul Karnezis. Dumneavoastră îl cunoşteaţi bine.
Doamna Floras luă un aer ofensat. Comisarul se prefăcu că nu observă.
— Îi cunoaşteţi prietenii, spuse.
Femeia rămase tăcută. El continuă :
— Unii dintre ei aveau desigur vile afară din oraş.
— Fireşte.

Janet îl privea pe polițist în ochi. Unde voia să ajungă ?

— Puteți să ne numiți cîțiva ?

Soția lui Floras întrebă :

— Ce importanță ar avea acest lucru ?

Calm, cu indiferență, el replică :

— Aproape nici una. Amănunte necesare pentru îndeplinirea unor formalități. Poliția adună lucrurile care au aparținut mortului — știți, nu avea rude — și unele tablouri care, după cum se știe îi aparțineau, lipsesc. Se presupune că se află în locuințele unor prieteni de ai săi. Asta e tot.

Femeia păru să se liniștească.

— Cunosc trei prieteni de ai lui, spuse. Dimitriadis, de la societatea „Metalurgica", are o vilă în cartierul Psihikó*. Comandantul de navă Razis are o casă la Kifisia *[1], armatorul Derkos o vilă la Varkiza *[2].

— Altul ?

— Nu cunosc pe altcineva.

— Vă mulțumesc.

Cei doi se ridicară. Se pregăteau să-și ia rămas bun, cînd doamna Floras spuse :

— Cred însă că numai doi dintre ei v-ar putea fi de folos. Cel de al treilea, Derkos este plecat la Londra.

* Psihikó = cartier aristocratic din Atena (N. Tr.)
*[1] Kifisia = suburbie elegantă din Atena (N. Tr.)
*[2] Varkiza = suburbie a Atenei, situată pe malul mării. (N. Tr.)

Ochii lui Bekas sclipiră. Dar numai pentru o fracțiune de secundă. Delios observă. Comisarul întrebă, într-o doară :

— Derkos este cel care are o vilă la Varkiza ?

— Da.

— Păcat. Probabil că acum nu locuiește nimeni acolo.

— Firește. E închisă.

Bekas se înclină.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă. Să nu vă mai reținem. De altfel, după cum văd, tocmai voiați să ieșiți.

În timp ce ușa se închidea în urma lor, Janet rămase pe gînduri. Ce voia omul acesta în casa ei ? Oare era adevărat ce spusese ?

Pe stradă, Bekas se întoarse zîmbind spre prietenul lui.

— Ei, ce părere ai ?

— Nici una.

— Dacă ți-ai fi pierdut ascunzătoarea, unde ai fi putut găsi o casă, fără să o ceri de la altul, fără să fie nevoie de intermediari, fără să trebuiască s-o închiriezi ? Unde în altă parte, decît în vila unui prieten, care în afara lunilor de vară, este nelocuită în tot cursul anului și a cărei cheie poate că o ai, avînd în vedere că aparține unui prieten apropiat ?...

Și cum Delios începuse să înțeleagă, adăugă :

— Mai ales dacă ai norocul ca proprietarul să fie plecat de mai multe luni în străinătate ! Ce spui ? Facem o plimbare pînă la Varkiza ? Nu-ți promit că-l vom găsi acolo, dar poate că vom afla ceva. Ai vreo armă ?

— Nu.

— Nu e nimic. Am eu.
Opriră un taxi.
— La Varkiza, spuse Bekas. Şi repede.
Se înnoptase de-a binelea.

Dimitris privea în urma bărbatului înalt, care se îndepărta grăbit. Simţi pe braţ mîna Mirtei. Se întoarse spre ea. Fata era palidă, dar acum îşi mai revenise.
— El e, spuse, arătîndu-l pe omul care pierise după colţ. Nu m-am înşelat. L-am văzut bine. El !
În ochii ei mari se oglindea groaza.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Mirto. Care el ?
— Karnezis ! murmură fata cu voce înăbuşită.
— Mirto !
Îi cuprinse umerii cu braţul. Patronul îi privea mirat de după tejghea.
— Mirto, ce ai ?
— L-am văzut, spuse ea, tremurînd.
— Dar e o nebunie !
— Ştiu. Însă l-am văzut. Cum şi-a dat seama de asta, a plecat imediat. Îl cunosc bine. El era. Şi el m-a recunoscut.
Dimitris o mîngîie pe păr.
— Mirto, linişteşte-te.
— Crezi că sînt nebună, replică rîzînd nervos.
— Fireşte că nu. Pur şi simplu era cineva care îi semăna. Cum se poate ca...
— Nu ştiu, dar el era. Nu mă înşel. L-am recunoscut. El era.
— Ai văzut un mort ?
Fata se lipi de el.

— Dimitris, nu ştiu ce se petrece. Nu înţeleg nimic, dar l-am văzut. N-a murit.
— Linişteşte-te.
Mirto tremura. Era foarte tulburată. Repeta mereu :
— El era. El era.
Într-o clipă, Dimitris se hotărî. Trebuiau să-l vadă pe omul acela. Dacă nu reuşeau, Mirto ar fi rămas pentru totdeauna cu această impresie bolnăvicioasă. Privi în direcţia în care dispăruse celălalt.
— Vino, zise brusc. Vom vedea dacă e el.
O lăsă pe fată şi porni grăbit într-acolo. Mirto fugi după el.
— Dimitri, nu te duce. Mi-e teamă.
Nu o ascultă. Grăbi pasul. Aproape alerga. Cînd ajunse la colţ, îl zări. Se afla la o distanţă de vreo două sute de metri şi mergea încet. Mirto ajunse lîngă Dimitris. I-l arătă pe omul cel înalt.
— El era ?
— Da.
— Nu pare să se grăbească.
Porniră după el. Mirto se opri iar.
— Să ne întoarcem.
— Nu.
Omul cu pardesiu larg dispăru după alt colţ. Înainte însă — cel puţin aşa i se păru lui Dimitris — se întoarse şi îi privi. Grăbiră pasul. Nu-i despărţeau decît vreo două sute de metri. Omul se oprise în faţa unei vile cufundate în întuneric. Scoase din buzunar o cheie. Peste cîteva clipe dispăru în dosul uşii. Dimitris se opri. Simţi că Mirto tremura.
— Mergem, spuse.
— Dimitri !

— Tu așteaptă-mă aici. Trebuie să-l văd.
Se-ndreptă spre casa în care intrase necunoscutul, dar Mirto veni după el.
— Mai bine să fim împreună, șopti.
Ajunseră la vila care-i interesa. Era o clădire elegantă. Toate ferestrele erau închise. Dimitris vru să sune. Dar cum se sprijinise de ușă, aceasta cedă. Nu fusese închisă. Rămase în prag, ezitînd. Pe urmă bătu. Auzi dinăuntru „intrați". Împinse canatul ușii. Mirto intră după el. Era întuneric.
— Cine e aici ? strigă.
Nu primi nici un răspuns. Se gîndi să se întoarcă. Simți însă că Mirto se ghemuiește lîngă el și se rușină. Înaintă puțin, strîngînd mîna fetei într-a lui. Era un întuneric profund. I se păru că vede ceva mișcîndu-se. Își scoase bricheta.
Pe cînd încerca s-o aprindă cu mîini ce tremurau ușor, auzi ușa închizîndu-se. Îndată o lumină puternică inundă holul spațios. Auzi o voce.
— Vă așteptam.
Se întoarseră. Vocea venea dinspre ușa pe unde intraseră. Sprijinit cu spatele de ea, un bărbat înalt, zvelt îi privea cu un zîmbet rece. Chipul îi era palid, iar ochii îi străluceau ciudat.
— Vă așteptam, spuse iar.
Dimitris simți că unghiile Mirtei i se înfig în braț. O privi îngrijorat. Ochii ei exprimau o spaimă nebună.
— El e, șopti. El...
Dimitris nu mai avea nevoie să întrebe cine.
Cum celălalt îi țintuia cu privirea lui tăioasă, Mirto continuă :
— El. Karnezis !

Bărbatul cel înalt se înclină. Pe fața lui frumoasă, palidă, plutea un zîmbet nedefinit.
— Exact, spuse. Domnișoara nu greșește.
Tăcu pentru cîteva clipe. Chipul i se posomorî. Apoi surîsul lui ciudat, rece, i se ivi iar pe buze.
— Nu greșește, spuse. Și asta e foarte rău pentru voi.
Atunci, pentru prima dată, Dimitris îl privi mai atent pe omul care jucase un rol atît de nefast în viața lor. Purta același pardesiu larg. Își scosese pălăria cu boruri largi. Fața îi era tot atît de frumoasă, dar riduri adînci lîngă gură îi dădeau o expresie amară. Ochii lui aveau o privire stranie. În mîna stîngă avea pălăria. Mîna dreaptă o ținea ascunsă în buzunar. Închisese ușa și se sprijinea cu spatele de ea.
— Vă așteptam, repetă.
Dimitris fu cuprins de un sentiment de teamă. Nu era posibil. Acest om murise. Toate întîmplările din ultima vreme — suferințele, arestarea tatălui său, crimele — se datorau morții lui. Dacă el n-ar fi murit, nu s-ar fi petrecut nimic. Și acum, stătea aci, în fața lor, cu expresia aceea ciudată, amenințător.
Dimitris simți că Mirto îl strînge de braț. Se-ntoarse spre ea. Văzu cît era de îngrozită. Și Karnezis observă groaza fetei, deoarece întrebă ironic :
— Domnișoara nu se simte bine ?
Vorbele lui avură efectul unui duș. Într-o secundă teama, pe care o simțise Dimitris văzîndu-l pe Karnezis în viață, dispăru. Spaima femeii iubite mai mult decît orice pe lume i-o izgoni pe a lui. Cuprins de furie, o strînse pe Mirto lîngă el. Apoi se-ntoarse amenințător spre pictor.

— Trebuie să ne explicaţi multe lucruri, domnule, spuse.

Totul era clar pentru el. Karnezis nu murise. Altul *murise în locul lui.* Karnezis îl ucisese.

Pictorul rîse iar, cu acel rîs straniu.

— Fireşte, spuse. Acum trebuie să aflaţi totul. Deşi ar fi fost preferabil pentru voi să nu fi aflat niciodată nimic.

Dimitris o lăsă pe Mirto şi vru să se îndrepte spre el. Deodată, văzu mîna acestuia, care ieşea din buzunarul pardesiului. În ea sclipea o armă.

— Stai liniştit, tinere, spuse.

Glasul îi era aspru, şuierător. Ţeava pistolului era îndreptată spre el. Degetul lui mîngîie trăgaciul.

— Stai liniştit, repetă.

Dimitris îi citi hotărîrea în ochi. Dacă ar mai fi făcut un pas, i-ar fi ucis. Se opri. Mirto se lipi speriată de el. Karnezis rîse.

— Aşa vă vreau ! Fiţi cuminţi. Şi acum, să trecem înăuntru. De aici, lumina se vede afară. Am putea fi deranjaţi.

Cu mîna înarmată le arătă o uşă la capătul culoarului.

— Acolo, spuse.

Dimitris ezită.

— Du-te, spuse pictorul. Comutatorul e la stînga, cum intri. Aprinde lumina.

Tînărul făcu un pas, ţinînd-o pe Mirto de braţ. Vocea lui Karnezis îl opri.

— Singur, spuse. Fata va rămîne pe loc. Dacă faci vreo prostie, ea va plăti prima. Du-te !

Dimitris înţelese că nu are nici un rost să se opună. Înaintă singur spre uşă. Acolo se opri. Întinse mîna. Găsi comutatorul şi-l răsuci. Lumina inundă salonul cu obloanele trase. Mobilele erau îmbrăcate cu huse albe. Părea nelocuit. Numai într-un colţ, pe o măsuţă, se vedeau rămăşiţele unei cine sărăcăcioase.

— Foarte bine, auzi vocea lui Karnezis. Rămîi pe loc. Dimitris îl privi. Pictorul, ţintind-o mereu pe Mirto cu arma, găsi comutatorul din hol şi stinse lumina.

— Înaintaţi, domnişoară, spuse.

Mirto, ca hipnotizată, se supuse. Karnezis o urma, cu pistolul în mînă. Cînd ajunse la uşă, fata se lipi speriată de Dimitris. Pictorul îi privea, cu faţa schimonosită de un rînjet. Stăteau amîndoi în uşa salonului. Pentru o clipă, Dimitris se gîndi s-o tragă repede pe fată spre el şi să închidă uşa. Însă ar fi reuşit? Dacă ar fi fost singur, ar fi făcut-o oricum. Dar aşa? Putea risca viaţa fetei pe care o iubea ?

Ghicindu-i parcă gîndurile, Karnezis i se adresă cu o voce şuierătoare :

— Intraţi şi lăsaţi prostiile.

Se supuseră. Karnezis, fără să lase pistolul, trecu în salon şi închise uşa.

— Aci nu ne va deranja nimeni, spuse. Lumina nu se vede de afară. Prietenului meu Derkos îi plăcea liniştea.

Cu mîna înarmată le arătă o canapea, acoperită cu husă albă, ca toate celelalte mobile.

— Luaţi loc, spuse.

Cei doi tineri se aşezară unul lîngă altul. Toate acestea erau stranii şi îngrozitoare, ca un coşmar.

Fără să-i părăsească din ochi, Karnezis împinse spre ei un fotoliu. Se așeză la distanță de vreo trei metri.

— Și acum, vom sta de vorbă, spuse. Dacă vreți, puteți fuma.

Dacă voiau? Da, Dimitris voia să fumeze. Voia foarte mult. Se simțea amețit. Totul fusese atît de neașteptat!

Își puse mîna în buzunar. Karnezis ridică pistolul, țintindu-l.

— Sper că nu ai armă.

— Nu, răspunse Dimitris.

Pictorul se strădui să-și dea seama dacă tînărul avea armă. Se vede că cele constatate îl liniștiră.

— Scuză-mă, dar trebuie să fiu prevăzător, zise. Și acum poți să-ți fumezi țigara.

Cu mîna stîngă și fără să-și ia privirea de la ei, se căută în buzunar. Își scoase țigările și apoi chibriturile. Fără să-i scape din ochi, puse cutia în mîna în care ținea pistolul.

Aprinse chibritul și se aplecă să-și aprindă țigara. Dimitris îi întinse Mirtei o țigară.

— Nu vreau, murmură ea.

— Ia-o, are să-ți facă bine, îi spuse la fel de încet.

Karnezis le aruncă chibriturile lui. Dimitris se prefăcu că nu le-a văzut și se folosi de brichetă.

Pentru cîteva clipe nici unul nu vorbi. În jur domnea o tăcere deplină. Dinafară nu se auzea nici un zgomot. Karnezis părea acum obosit. Ironia îi dispăruse din priviri. Încet, aproape melancolic, zise:

— Îmi pare rău că vă voi ucide. Aș fi preferat să nu fiu silit să o fac. Din nefericire, trebuie.

Dimitris simți tresărirea Mirtei. Îi strînse mîna. „Trebuie să fiu calm".

Aruncă o privire în jur. În fața lui era o măsuță. Dacă ar fi putut-o arunca asupra pictorului? Nu. Asemenea lucruri se întîmplă doar în filme. I-ar fi ucis înainte să poată acționa. Nu le rămînea decît să cîștige timp. La ce bun însă? Nimeni nu știa unde se află, nimeni nu-i putea ajuta. Dacă ar fi fost singur, ar fi jucat totul pe o carte. Dar acum? Cu Mirto?

Pictorul continuă cu un ton de reproș.

— De ce se amestecă toți în treburile mele? De ce vă amestecați și voi? Fără îndoială, ești fiul lui Floras. De ce ai urmărit-o pe Juliette? Dacă n-ai fi urmărit-o în noaptea aceea, ar mai fi în viață. Nu aș fi fost nevoit s-o ucid, lucru care, crede-mă, mi-a provocat multă suferință.

Vorbea aproape pentru sine. Și atunci, dintr-o dată, în mintea lui Dimitris se făcu lumină: Omul acesta era nebun. Vru să spună ceva. O simțea lîngă el pe Mirto, înghețată de spaimă. Celălalt nu-l lăsă să vorbească.

— Mai întîi, imbecilul acela de Kaftantzoglou. A venit în noaptea cînd a venit și tatăl tău să-mi facă scena aceea prostească de gelozie. Nu știu cum a intrat în casă. Tatăl tău a plecat, și atunci a apărut el. Mi-a cerut bani. Spunea că i-am înșelat pe cei din bandă și am cheltuit banii care le aparțineau și lor. A vrut chiar să mă lovească. Cretinul! I-am smuls statueta lui Hermes din mînă și l-am lovit. Pe el nu am avut intenția să-l ucid.

În ciuda situației dificile în care se aflau, Dimitris îl urmărea cu interes.

— Pe urmă ? întrebă.

Karnezis zîmbi. Pe buze i se ivise din nou acel zîmbet straniu, de nebun.

— Ești curios tinere, răspunse. Vei plăti scump pentru curiozitatea ta.

Îl privi în ochi, aproape cu tristețe.

— Toți sîntem curioși, spuse. Lumea e plină de curioși. De curioși care nu vor să mă lase în pace. Pe urmă ? Pe urmă mă pregăteam să plec. Nu voisem să comit această crimă. Eram foarte neliniștit. Voiam să plec, să fug, să dispar. Deodată, am auzit ușa deschizîndu-se. Era Juliette.

Se opri, de parcă retrăia scena. Mîna care ținea pistolul se lăsă în jos.

— Era Juliette, continuă. Sărmana Juliette. Mi-a fost totdeauna devotată.

Ochii lui sclipiră.

— Dacă nu ai fi fost tu și curiozitatea ta prostească, ar fi trăit și acum.

Dimitris tăcu. Celălalt continuă :

— Ea a avut ideea schimbării. Kaftantzoglou era de aceeași statură cu mine. L-am îmbrăcat cu hainele mele. Juliette a ieșit din încăpere și atunci am zdrobit fața cadavrului. I-am pus inelul meu pe deget. Așa cum știi, nimeni nu a bănuit că cel asasinat nu eram eu.

Zîmbi iar.

— Polițiștii îl aveau la îndemînă, ca vinovat pe tatăl tău și nu s-au obosit prea mult. Am părăsit locuința. M-am ascuns un timp, pînă am găsit căsuța din Pireu. Aș fi fost dat uitării și aș fi reușit să fug în străinătate, dacă nu apărea imbecilul acela de Nikolaou. Era un prostănac. Nu bănuise adevărul. Credea că Juliette avea banii. A urmărit-o și a văzut că se ducea la Pireu. Atunci a fost arestat. Credea că Juliette se întîlnea în căsuța aceea cu Kaftantzoglou. A evadat. Și a venit acolo, să mă șantajeze. Avea o expresie atît de tîmpită cînd m-a găsit pe mine în locul aceluia pe care se aștepta să-l găsească !...

Karnezis tăcu. Respira greu. Își scutură capul nervos, supărat.

— Nu-mi place să ucid, spuse. De ce mă obligă unii să ucid ? Cum puteam să-l las ? Toți mă credeau mort. Dacă îl lăsam în viață, idiotul acela ar fi stricat totul.

Tăcu iar, pentru cîteva clipe. Apoi spuse politicos, nefiresc de politicos pentru un om care ținea un pistol în mînă :

— Sînt vorbăreț. Dar de atîta timp n-am mai vorbit cu nimeni. Numai cu Juliette puteam sta de vorbă. Sărmana Juliette ! Îmi era atît de dragă !

— Dar ai ucis-o și pe ea, spuse Dimitris.

Karnezis ridică din umeri.

— Cu mare părere de rău. Dar ce puteam face ? Știați că se întîlnea cu mine. O cunoșteați. Pînă la urmă, ați fi descoperit-o. Ar fi făcut mărturisiri. Și atunci ați fi aflat că trăiesc. Aș fi fost pierdut.

— Și celălalt ? Omul cu bască ?

— Acesta e singurul pe care l-am ucis cu plăcere. Îmi întinsese o cursă. A vrut să mă șantajeze. A aflat cine eram și a crezut că se va putea îmbogăți pe spinarea mea.

Se auziră bătăile unui orologiu. În tăcerea adîncă ce domnea în casa nelocuită, acest zgomot avea ceva teribil.

Karnezis zîmbi. Faţa i se lumină. Răceala îi dispăruse din priviri.

— L-am întors, spuse. E singurul lucru care îmi ţine tovărăşie în singurătate.

Faţa lui avea o expresie copilărească. „E nebun", se gîndi Dimitris, „nebun".

Se întoarse spre Mirto. În aceeaşi clipă fata îl privea şi ea. În ochii ei frumoşi citi acelaşi gînd : „E nebun !".

Karnezis se instală mai bine în fotoliu. Sub lumina puternică din salon, faţa lui frumoasă părea îmbătrînită. Scoase o a doua ţigară. Căută chibriturile şi nu le găsi. Le aruncase puţin mai înainte lui Dimitris şi se aflau încă pe podea, la picioarele acestuia.

— Mi le dai ?

Dimitris se aplecă şi le luă. Se ridică pe jumătate. „E momentul", se gîndi. Era mai tînăr şi mai puternic decît pictorul. Cînd i le va da, îl va ataca. Dacă-i smulgea revolverul din mînă, celelalte ar fi fost uşoare.

— Stai pe locul tău, auzi vocea lui Karnezis.

Vorbea cu asprime.

— Chibriturile... murmură Dimitris.

— Aruncă-le.

Le aruncă. Asasinul le prinse, privindu-i mereu. Sprijini cutia de genunchi şi îşi aprinse ţigara cu mîna stîngă. Trăsăturile feţei i se destinseră iar.

— Îmi place să discut cu voi, spuse. E atît de îngrozitoare singurătatea.

Făcu un gest obosit.

— Îmi pare rău că trebuie să vă ucid, dar nu se poate altfel.

Atunci, pentru prima oară de cînd intraseră în acea casă, vorbi Mirto. Vocea ei era calmă, blîndă, dulce.

— Sînteţi bolnav, spuse.

Karnezis tresări. Ochii îi sclipiră. Tremura tot.

— Ce ? zbieră.

Cu vocea ei calmă, adîncă, Mirto repetă.

— Sînteţi bolnav !

Vocea îi tremura puţin, dar reuşea să se stăpînească.

Pictorul se apropie de ea, palid ca un mort.

— Vrei să spui că sînt nebun ?

— Bolnav, repetă ea, privindu-l liniştită.

— Nemernico !

Ridică mîna. Înainte ca Mirto să se poată feri, o plesni peste faţă. Lovitura fu puternică. Mirto, cu toate acestea, se stăpîni. Pictorul se dădu înapoi, în clipa cînd Dimitris sări în sus.

— Brută, strigă el.

Mirto i se agăţă de braţ.

— Dimitris stai, pentru numele lui Dumnezeu. Te va ucide.

Într-adevăr, Karnezis, cu degetul pe trăgaci, îi pîndea fiecare mişcare. Tînărul ezită cîteva clipe, apoi se aşeză. Mirto îşi şterse sîngele de pe buze.

— Şterge-l, urlă Karnezis.

Mirto se șterse încet. Cu vocea ei joasă, caldă, spuse :

— Și totuși și dumneavoastră v-ați gîndit că sînteți bolnav. Vă dați seama și singur că începeți să înnebuniți.

— Taci ! zbieră pictorul. Taci !

Se așeză istovit în fotoliu. Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare.

Delios și Bekas ajunseră la Varkiza. Totul era cufundat în întuneric. Pinii păreau negri în noapte. Nu se auzea decît zgomotul valurilor, care se spărgeau de țărm.

Bekas scrută întunericul. Doar un mic local era luminat.

Bekas i-l arătă prietenului său.

— Acolo vom afla.

Coborîră din mașină, după ce spuseră șoferului să-i aștepte.

— Cu farurile stinse.

Înaintară spre local. Pescarii plecaseră și patronul se pregătea să închidă. Privi mirat la cei doi vizitatori nocturni.

Comisarul intră primul.

— Bună seara !

Își roti privirea prin mica sală. Nu se afla nimeni acolo.

— Cunoști vila unui anume Derkos ?

— Le cunosc pe toate, răspunse omul cu oarecare mîndrie. Aici trăiesc.

— Care este ?

Omul i-o arătă :

— Acolo. După colțul al doilea. Prima, lîngă pîlcul acela de pini.

O porniră printre arbori. Toate erau tăcute. În fața vilei se opriră. Era cufundată în întuneric.

— Nu e nimeni, spuse Delios.

— Vom vedea.

Împinseră încet ușa. Era încuiată. Dădură ocol vilei. Ferestrele erau de asemenea închise.

Bekas se cățără pînă la una din ferestre. Încercă s-o deschidă. Nu reuși. Scoase pistolul și folosindu-i mînerul ca pîrghie, reuși să deschidă unul din obloane.

— Zăresc o lumină, i se adresă lui Delios.

Karnezis se prăbușise în fotoliu. Era palid și respira greu. Dimitris și Mirto stăteau nemișcați. Între ei se așternu o tăcere înghețată. Pictorul vorbi primul.

— Și acum, trebuie să vă ucid.

Se calmase. Fruntea îi era năpădită de sudoare, dar chipul lui căpătase o expresie liniștită. Aproape duioasă.

— Trebuie să vă ucid, repetă. Regret, dar nu se poate altfel.

Dimitris se hotărî. Se va repezi la el. Desigur că ar fi fost lovit de primul glonte, dar poate că ar fi reușit s-o salveze pe Mirto. În clipa aceea se auzi un zgomot. Brusc, trăsăturile lui Karnezis se înăspriră.

— Tăcere ! șuieră el.

Se ridică. Stătu nemişcat, străduindu-se să audă. Îşi reţinea respiraţia. Nimic. Nu se mai auzea nici un sunet, în afară de vuietul valurilor, care se spărgeau de stînci. Trecură astfel cîteva secunde. Trăsăturile i se îndulciră.

— M-am înşelat, spuse zîmbind, de parcă acest lucru putea fi plăcut şi pentru ceilalţi.

Şi atunci se auzi al doilea zgomot. De data asta era clar. Cineva încerca să deschidă oblonul.

Karnezis avea aerul unei fiare la pîndă. Degetul i se juca pe trăgaciul pistolului. Dimitris se ridică pe jumătate. Nu erau decît fracţiuni de secundă, dar păreau nesfîrşite. Ezită. Oare avea să tragă ? Nu, îşi spuse. Împuşcătura ar fi atras atenţia celor de afară.

— Ridicaţi-vă, le porunci.

Vocea lui era aspră, şuierătoare. Le arătă uşa cu mîna în care ţinea arma.

— Treceţi dincolo.

Acum zgomotul se auzea clar. Cineva deschisese oblonul, trăgîndu-l cu putere.

— Dincolo, repetă Karnezis.

Dimitris o împinse încet pe Mirto înainte. Karnezis îi ţintea mereu cu pistolul. Fata trecu.

Karnezis se apropie. Pistolul aproape că atingea coastele lui Dimitris.

— Acuma tu, spuse.

În stînga uşii se afla un comutator. Dimitris se hotărî. Cu o mişcare fulgerătoare închise uşa după Mirto. În cameră erau numai ei doi. Răsuci comutatorul în clipa cînd pictorul trase. Încăperea se cufundă în întuneric.

— Dimitri, se auzi vocea speriată a Mirtei, din dosul uşii închise.

Bekas reuşise să deschidă fereastra.

— E o lumină acolo, zise, ajutîndu-l pe Delios să urce. E cineva în casă.

— În încăperea alăturată ?

— Nu. Atunci lumina ar fi mai puternică.

Îşi scoase pistolul.

— Tu vino după mine. Dacă este el, atunci desigur că e înarmat şi nu va ezita să tragă.

Înaintară pe dibuite. Atunci se auzi împuşcătura. În aceeaşi clipă lumina se stinse.

— Vino, zise Bekas, repezindu-se înainte.

În încăpere domnea un întuneric deplin.

Pentru o clipă, tenebrele se risipiră. Karnezis trăgea din nou. Dimitris simţi o arsură la umăr. „M-a nimerit" se gîndi. „Trebuie să-l ţin aici". Singura lui preocupare era ca asasinul nebun să nu treacă în camera alăturată unde se afla Mirto.

— Dimitri, se auzi iar vocea neliniştită a Mirtei.

— Pleacă, îndepărtează-te, urlă Dimitris.

Nu se gîndea decît la ea. Cum s-o salveze.

Karnezis nu aştepta decît asta. Trase spre locul de unde venea vocea. Nu nimeri. Cu o hotărîre nebunească, Dimitris se repezi. Îl apucă de picioare. Îl trase şi pictorul se prăbuşi. Cînd întinse mîinile simţi ceva rece. Era ţeava pistolului. Se strădui s-o apuce, dar nu reuşi. Deodată primi o puternică lovitură de picior în faţă. Căzu. Văzu că asasinul se ridicase şi trecea în camera alăturată. Fugi după el.

În clipa aceea ușa situată în partea opusă se deschise cu zgomot. I se păru că vede două umbre, care înaintau spre el. Se luă după pictor.

Mirto! Unde era Mirto? Văzu că pictorul se îndepărta în goană.

— Dimitris, auzi vocea ei. Era lîngă el.

O strînse în brațe. Ceilalți doi intraseră în încăpere.

— Acolo, spuse Dimitris, arătîndu-le pe unde o luase Karnezis. Asasinul e acolo.

Cei doi porniră în fugă. Dimitris îi urmă. În întuneric îl zăriră pe pictor, care urca în goană o scară. Unul din vizitatorii nocturni trase. Din capul scării, asasinul trase și el.

— Ferește-te, Delios, auzi Dimitris pe unul din necunoscuți strigînd.

Întunericul îl împiedica să le distingă trăsăturile. Alergînd spre scară, Dimitris strigă:

— Tu ești, Delios?

— Dimitris, tu?

— Da. Celălalt cine-i? Macris?

— Bekas.

Tăcură. Începură să urce scara.

— Rămîneți în urmă, se auzi vocea comisarului.

Asasinul mai trase o dată. Apoi se îndepărtă alergînd. Acum și ceilalți, mai întîi Bekas, apoi Dimitris și la urmă Delios, urcaseră scara.

Îl văzură pe Karnezis deschizînd o fereastră și sărind peste pervaz. La lumina slabă ce pătrundea prin deschizătură, își dădură seama că se aflau la mansardă. Se apropiară în grabă de fereastră.

— S-a urcat pe acoperiș, murmură Bekas, sărind la rîndul său.

Acoperișul era înclinat. Bekas se culcă pe țigle. Se ținea cu mîna de cerceveaua ferestrei.

— Rămîneți pe loc, le spuse celorlalți.

Deodată, din dosul unui horn, se ivi Karnezis.

— Stai! îi strigă Bekas.

Ca răspuns, pictorul trase. Încet, Bekas duse arma la ochi. Karnezis, așa cum stătea, îi oferea o țintă minunată.

— Pentru ultima oară, stai!

Karnezis înaintă spre el cu pistolul în mînă. Glontele lui Bekas îi pătrunse în piept. Apoi căzu. Se rostogoli pe acoperișul înclinat. Peste puțin se auzi zgomotul produs de corpul său care se zdrobea de pămînt.

Aprinseră lumina în încăperea în care, cu cîtva timp în urmă, Dimitris și Mirto se aflaseră la un pas de moarte.

— Era Karnezis, spuse tînărul, încă tulburat.

Își legase rana cu o batistă. Comisarul zîmbi.

— Știam.

— Știați? întrebă Dimitris.

— Da.

— Știați că trăia, că el era asasinul?

Bekas îl privi pe Delios.

— Nu chiar, spuse acesta. Ne-am gîndit la asta de curînd.

— O știa și Macris? întrebă Dimitris.

— El nu.

— Dar cum ați ajuns la această concluzie?

Îi povestiră totul pe scurt. Mirto și Dimitris ascultau cu atenție.

— Pare de necrezut ! spuse tînărul.

— Şi totuşi simplu, răspunse Bekas. Şi voi ? Cum aţi nimerit aici ?

Ii explicară : o plimbare la întîmplare, apariţia lui Karnezis, spaima Mirtei.

— Aţi sosit la timp, zise Dimitris.

— Aşa cred, replică Bekas. Karnezis şi-a dat seama imediat că fata l-a recunoscut. El v-a atras în vilă. Vă pregătea aceeaşi soartă ca tuturor celor care îi aflau taina.

— Era nebun, spuse Mirto.

— Era un criminal, zise înciudat Bekas.

Delios interveni.

— Poate ambele. Oricum, dragă Dimitris, suferinţele tatălui tău s-au sfîrşit. În cîteva zile va fi liber.

Acum puteau pleca. Cînd trecură prin curte, fata întoarse capul. Întins pe dalele de piatră, cadavrul pictorului prezenta o imagine înfricoşătoare.

— Sînt cu maşina, spuse Dimitris. Veniţi ?

Bekas îl privi pe Delios.

— Avem şi noi maşină. Ne aşteaptă, le răspunse acesta.

Comisarul zîmbi.

— Mergeţi cu bine. La amiază ne vom întîlni la Macris.

Ii priviră cum se îndepărtează.

În maşină, Mirto se trînti istovită pe banchetă. Era încă palidă, tulburată.

— Ce noapte ! şopti.

Dimitris îi înconjură umerii cu braţul. Porniră.

— Ne vom aminti de ea.

— Toată viaţa.

Se întoarse spre el. În ochii lui văzu dragostea care-l stăpînea. Şi atunci, toată groaza acelei nopţi, încercările prin care trecuse, o doborîră. Începu să plîngă încet, cu uşurare...

— SFÎRŞIT —

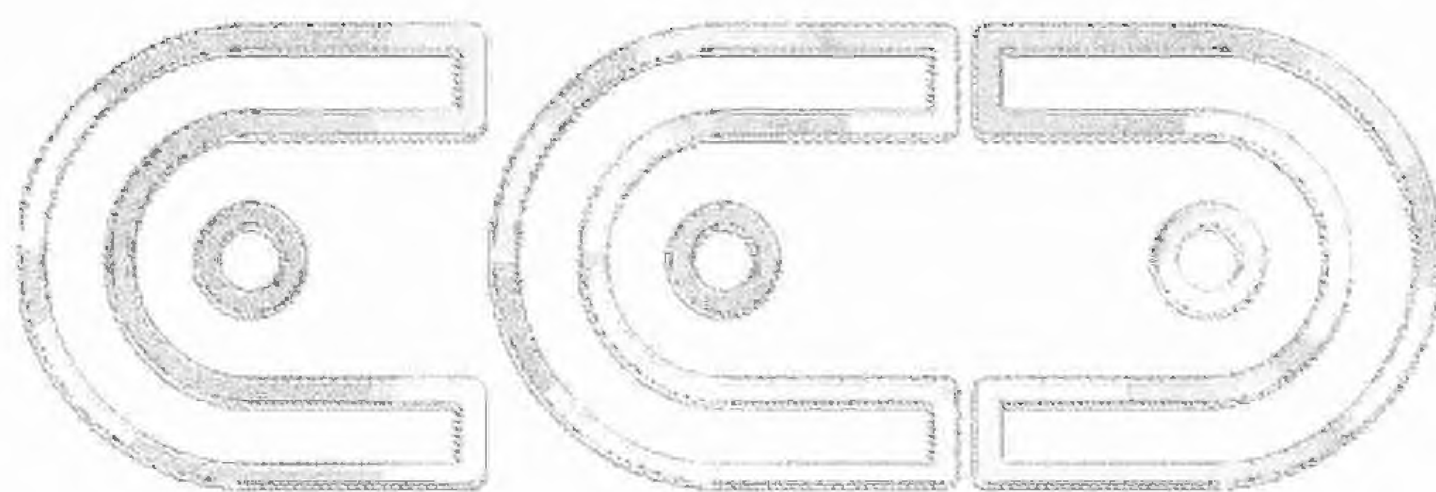
Redactor : EUGEN ZEHAN
Tehnoredactor : CONSTANTIN RUSU

Apărut 1971. Comanda nr. 251. Coli de tipar 7,50.
Hîrtie tip. înalt B. de 63 g/m². Format 70×100/32.

Tiparul executat sub comanda nr. 10 454 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

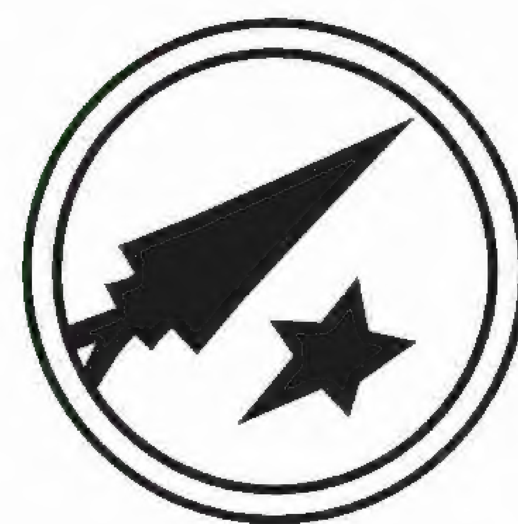

Anonim

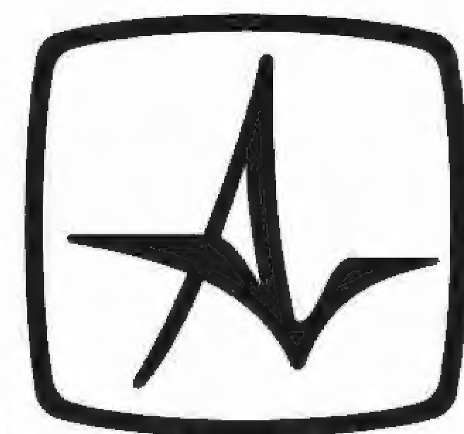
și

CAT Graur

Antwerpen

2023

